Departamentul de servicii poștale al societății noastre de difuzare trimite colete de cărți atât pentru persoanele fizice cât și cele juridice, în condiții foarte avantajoase.

Sunați la telefonul 021-223.63.07 sau scrieți-ne pe adresa S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE S.R.L.; Str. Teodosie Rudeanu, Nr. 54, Sector 1, București.

Titlu original (eng.): If this is love

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
BELAIR, KATY
Fata guvernatorului / Katy Belair
Traducător: Ioana Patrichi
București: Alcris, 2005.
ISBN 973-646-395-8
I. Micu, Aurelian (Editor)
II. Drăghici, Ioan (Lector)
III. Croitoru, Ana (Tehnoredactor)
821.111. 31=135.1

Colecția „ EL și EA “

KATY BELAIR

Fata guvernatorului

ALCRIS

Vă recomandăm:

545. Prețul fidelității	–	Denise Robins
546. Eroare aproape fatală	–	Francine Pascal
547. Pe mâine, maestre	–	Jane Ashton
548. Vacanță la Veneția	–	Jane Ashton
549. Încăpățânată ca un catâr	–	Louise Lawson
550. Extaz venețian	–	Denise Robins
551. Visul unei sirene	–	Lindsay Armstrong
552. Paradisul	–	Hermina Black
553. Surâsul din ochii tăi	–	Sabine Clark
554. O vară scurtă	–	Mavis Heath Miller

Capitolul 1

Soarele era la amurg când ajunseră la Bolani – un amurg cald, încărcat de arome de mirodenii și impregnat de atmosfera magică a Mării Molusca.

Avionul rulă pe pista luminată de reflectoare și se opri la mai puțin de o sută de metri de clădirea mică dar foarte modernă a aeroportului. Câțiva lucrători cu piele măslinie fixară scările și cei câțiva pasageri începură să coboare, pășind cam nesiguri pe ei.

Cele două englezoaice zâmbeau: Elizabeth cu blândețe, ochii ei cenușii adânci fiind plini de mirare, iar Amanda cu toată exuberanța firii ei clocotind de viață.

– Bolani! spuse aceasta din urmă, dintr-o suflare. Am ajuns, draga mea! A durat mult timp, dar am impresia că va merita. Ce ciudat arată influența occidentală în Mările Sudului! comentă ea, aruncând o privire spre turnul de control profilându-se pe fundalul cerului ca de hiacint și făcând un

gest aproape teatral. În Singapore nu era atât de evidentă, dar aici, efectul e fantastic. Cât de mult aș dori, Elizabeth, să fii mai puțin apatică.

Într-adevăr, Elizabeth avea o figură calmă și stăpânită, dar dincolo de această aparență, se simțea copleșită de evenimentul pe care îl trăia: ajunsese în sfârșit în capitala Insulelor Tunak unde guvernator era tatăl Amandei, Sir Henry Penlan. Urma să petreacă aici un an împreună cu Amanda, la o depărtare de mii de mile de casă și era firesc să aibă o oarecare strângere de inimă. Un an de zile la reședința Guvernatorului, în calitate de prietenă a încântătoarei fiice a acestuia – avea să fie oare o atmosferă insuportabil de formală și rigidă? Se va descurca ea, o contabilă într-un birou din centrul financiar al Londrei, fără a face notă discordantă?

Elizabeth nu concepea lumea fără Amanda.

Se cunoscuseră la o școală de lângă Norwrich, unde Elizabeth fusese trimisă după moartea mamei ei. În marea sa durere, Elizabeth era ca o nălucă – o umbră rătăcind singuratică – până când Amanda, care nu avusese niciodată darul compasiunii, începu s-o tachineze, numind-o îngâmfată; cum, la început, nu obținu nici o reacție, aceasta din urmă continuă să-și pună în aplicare stratagema atât de bine pusă la punct de a o înfuria și, când rezultatul rămase nul, făcu pur și simplu o criză nervoasă și izbucni în plâns, trebuind în cele din urmă ca ea să fie consolată de Elizabeth.

Ciudat cum încep prieteniile…

După terminarea școlii, Elizabeth urmă cursurile unui colegiu comercial, iar Amanda petrecu mai mulți ani

călătorind în diverse locuri de pe Continent, implicându-se în tot felul de scurte aventuri sentimentale, pe cât de furtunoase, pe atât de inofensive, pe care apoi le povestea cu lux de amănunte Elizabethei.

Într-un moment de pauză între două aventuri, sosi scrisoarea prin care sir Henry anunța o perioadă de liniște în mările din sudul Pacificului și că ar fi fost bucuros ca fetele să vină în vizită la el un timp mai îndelungat – le propunea un an de zile.

Firește, Amanda era extrem de entuziasmată, dar bucuria Elizabethei era umbrită de o ușoară îngrijorare. Nu fusese o hotărâre ușor de luat de a lăsa serviciul și a-și cheltui micile economii cumpărându-și haine adecvate pentru această călătorie. Dar, cum Amanda nici nu concepea un refuz din partea ei, iar mătușa Elsa și unchiul David insistaseră ca nu cumva să rateze o astfel de ocazie, Elizabeth nu mai ezită; în definitiv, avea douăzeci de ani, o mulțime de idealuri și spiritul aventurii.

– Domnișoara Penlan și domnișoara Mayne? le întrebă un funcționar oficial, înclinându-se politicos. Vă rog s-aveți amabilitatea de a mă urma. Sunteți așteptate de domnișoara Brodie.

Fetele îl urmară pe o terasă spațioasă unde se serveau cafea și băuturi reci. De la una din mesele de bambus se ridică să le întâmpine o tânără purtând un taior din mătase și pălărie șic.

– Bună ziua! Care dintre voi este Amanda?

– Eu sunt, iar ea e Elizabeth Mayne. Bună ziua, domnișoară Brodie.

– Spune-mi Anne. Nu avem prea mult timp la dispoziție, pentru că plec cu acest avion, așa că n-are rost să ne formalizăm. Luați loc la masa mea. Mă tem că va trebui să-l așteptați destul de mult pe Julian și nu văd de ce n-ați face-o în mod plăcut.

– N-ar fi mai bine să mă ocup de vama bagajelor? o întrebă Elizabeth.

– Din moment ce se știe că urmează să mergeți la reședința Guvernatorului, sunteți persoane importante și sunteți scutite de vamă.

– Foarte bine. Acum, spune-mi te rog ce mai face și cum se simte tatăl meu.

Domnișoara Brodie o privi cu ochii îngustați: Amanda era bogată, frumoasă, cu buclele ei negre, tenul alb și buzele roșii frumos conturate și, pe deasupra și fiica actualului guvernator.

– E sănătos, dar ai puțin ghinion. Sir Henry a trebuit să meargă pe una din celelalte insule ale grupului Tunak, în misiune. Timp de o săptămână sau două, veți fi singure la reședință – dacă se poate spune așa, când sunteți înconjurate de peste o duzină de servitori. Desigur, veți fi sub protecția lui Julian.

– Ce dezamăgire! Abia așteptam o reuniune emoționantă de familie și acum tata a stricat tot farmecul atmosferei poetice pe care o pregătisem. Cine este acest Julian – secretarul tatei?

– Nu! Julian Stanville este Înaltul Comisar, șeful Consiliului Guvernatorului sau Adunarea Legislativă. Prietenii îl consideră mâna dreaptă a lui sir Henry, dar dușmanii nu văd în el decât un carierist nemilos, fanatic.

– Ești de acord cu dușmanii lui? întrebă Elizabeth înainte de a-și da bine seama ce face.

Râsul domnișoarei Brodie avea o notă falsă. Privi fața luminoasă a Elizabethei, ochii cenușii blânzi și părul blond – fata aceea avea o figură ingenuă; era atrăgătoare, dar, comparativ cu fiica lui Penlan, părea comună și ștearsă. În plus, nu era decât însoțitoarea fiicei Guvernatorului, așadar putea fi ignorată; așadar, se adresă tot Amandei.

– Ești izbitor de frumoasă, scumpa mea, dar nu-i de mirare; tatăl tău e un bărbat frumos. Și Julian Stanville e un bărbat frumos, deși cam uscățiv – știi, tipul englezului cu picioare lungi. Surprinzător, e necăsătorit. Ești îndrăgostită de vreun bărbat, Amanda?

– Momentan nu, dar acest Julian de care vorbești poate fi un bun antidot împotriva plictiselii. Deși, din moment ce e șeful Consiliului, presupun că e în vârstă.

– Doar treizeci și trei de ani. Julian este unic în regiunea tropicelor: e în stare să treacă peste orice pentru a obține ce vrea. Are putere – o putere chiar foarte mare – și, desigur, o situație materială extrem de bună, dar ceea ce-și dorește cu adevărat este un post de guvernator și o soție tânără, bogată și încântătoare.

– Pare să fie extrem de dezagreabil.

– Tocmai în aceasta constă pericolul – nu este deloc. E mult prea inteligent pentru aceasta. Nu are nici un pic de inimă, dar ascunde asta cu mult farmec: pot spune că e cel mai încântător bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, și în același timp, diabolic de arogant. Și totuși, a avut amabilitatea de a

mă trimite aici în mașina lui, pentru a fi sigur că este cineva care să vă întâmpine. A trebuit să prezideze o ședință de consiliu, dar spera să poată fi aici la timp. Nu se aștepta nimeni ca avionul să sosească mai devreme; de obicei, se-ntâmplă să-ntârzie. I-am promis că, în cazul în care va trebui să-l așteptați, vă voi conduce într-un separeu al salonului, unde să nu fiți deranjate. Vreți să mergem?

– Nu-ți face griji, ne descurcăm. Presupun că e genul de om care se mândrește cu faptul că-și respectă în fiecare minut programul. Abia aștept să-l cunosc.

– Cu atât mai mult abia așteaptă el să te cunoască. Trebuie să se căsătorească și să facă o partidă bună. Nu are timp pentru femei fără bani și fără o poziție socială. Ești ideală pentru ambițiile lui.

– Interesant, dar poate că această creatură detestabilă nu este idealul meu.

– Te va face să te răzgândești!

– Îl voi lăsa să creadă asta, după care îl voi părăsi în fața altarului.

– Aș da o avere să văd întâmplându-i-se așa ceva. Dar, dac-aș fi avut o avere, probabil că s-ar fi căsătorit cu mine înainte de venirea ta aici… atât doar că tatăl meu nu este Excelența Sa. Cel mai înțelept ar fi să-l ții la distanță, o sfătui domnișoara Brodie, apoi, aruncând o privire la ceas, își luă geanta, mănușile și se ridică. Presupun că amândouă veți atrage o mulțime de burlaci; și-n jurul meu roiau ca niște albine atrase de polen. Dar, fii atentă, Amanda și pune-l la

punct de la început pe Julian Stanville. Fac pariu că, încă înainte de a te cunoaște, și-a și făcut planuri cum să se-nsoare cu fiica Guvernatorului.

– Cred că va avea o mare surpriză! Mă bucur mult că ne-am cunoscut, domnișoară Brodie.

Anne Brodie își ocupă locul în cursa spre Singapore și, după cum făcu semn de rămas-bun fetelor, înainte de a dispărea în uriașul argintiu, părea mulțumită să scape de Bolani.

– Individul acesta pare a fi oportunistul tipic care uzează de farmecul său, reflectă Amanda, instalându-se comod într-un șezlong.

– Dac-ar fi așa, tatăl tău nu s-ar înțelege cu el, remarcă Elizabeth. În definitiv, punctul de vedere al domnișoarei Brodie poate fi subiectiv.

– Pare să se priceapă foarte bine la bărbați. În orice caz, ce-ar avea de câștigat punându-l într-o lumină nefavorabilă? Este clar că e un ticălos și mă bucur c-am fost avertizată înainte de a cădea în mrejele lui.

– Ce vei face dacă începe asediul asupra ta?

– Nu știu, dar mi-ar plăcea enorm să-l trimit la plimbare.

– E nedrept să judeci pe cineva înainte de a-l cunoaște. Poate că domnișoara Brodie are motivele ei să vorbească așa… cine știe, poate pentru că el nu s-a arătat deloc impresionat de farmecul ei. Este posibil să aibă dreptate numindu-l carierist, dar cum poate fi atât de sigură că intenționează să se folosească de tine? Individul nici măcar nu te-a văzut!

– Știu mai multe despre bărbați decât tine, draga mea, și am avut deja experiența unor relații cu indivizi care nu vânează decât zestrea. Orice guvernator recomandă pe cineva care să-i fie necesar și probabil că domnul Stanville vrea să se asigure devenindu-i ginere; simplu, nu-i așa? Mi-a venit o idee grozavă! anunță ea veselă, cu o sclipire în priviri care nu anunța nimic bun pentru Elizabeth. Îi voi da acestui domn Stanville o lecție pe care nu o va uita niciodată. Elizabeth, draga mea, tu vei fi Amanda!

– În nici un caz! răspunse Elizabeth ferm, după ce-și reveni din șocul unei astfel de propuneri. Dacă este adevărat că domnul Stanville intenționează să se însoare cu tine, vei ști foarte bine să-l pui la punct. Refuz să fiu…

– Ascultă-mă puțin, imploră Amanda pe tonul cel mai mieros. Se presupune că vom rămâne aici un an. N-aș putea să mă port îngrozitor cu el tot acest timp, dacă este atât de valoros pentru tatăl meu. Dar ar fi grozav de amuzant să-i facem o farsă.

– Amuzant pentru cine?

– Pentru noi. După câteva zile îi vom spune adevărul și atunci nu va mai îndrăzni să reia același joc cu mine.

– Nu-ți dai seama că poate a văzut o fotografie de-a ta, sau că este posibil să te recunoască altcineva?

– Imposibil; nu cunosc pe nimeni în Bolani, iar tata nu are nici o fotografie recentă de-a mea și, oricum, nu e tipul de om care s-arate fotografii de familie. Dacă se-ntâmplă să descopere, vom mărturisi. În orice caz, i se va părea firesc ca, în calitate de fiică a Guvernatorului, să am acel simț al

responsabilității care mie îmi lipsește complet și pe care, de fapt, îl ai tu; de asemenea, se va aștepta la cineva de factura ta intelectuală. Sunt convinsă că vom putea continua această farsă cam o săptămână și nici nu e nevoie de mai mult. Te rog, acceptă.

– Momentul dezvăluirii adevărului ar fi oricum extrem de neplăcut.

– Dar, după cum spunea domnișoara Brodie, este un bărbat inteligent și fermecător; mult prea inteligent pentru a nu se amuza de această glumă. E doar o glumă.

Pe de o parte, Elizabeth ar fi fost tentată de această farsă, iar pe de altă parte, se îndoia foarte mult de capacitatea ei de a susține o astfel de înșelătorie. Tocmai se pregătea să-i răspundă Amandei, când apăru din nou funcționarul care le condusese la sosire.

– Îmi cer scuze că vă deranjez, dar vameșul vă roagă să identificați bagajele.

– Merg eu, se oferi Elizabeth, urmându-l.

Cu ajutorul vameșului, un funcționar foarte amabil, procedura nu dură decât câteva minute, după care Elizabeth ieși din clădirea separată și rămase câteva clipe în liniștea desăvârșită a nopții. Deodată, un scâncet venind de undeva din apropiere îi atrase atenția. Se-ndreptă în acea direcție și, lângă zidul clădirii aeroportului, descoperi o cușcă de bambus în care era închis un cățel. Se aplecă imediat, deschise ușița și luă în brațe acel ghem de blană care tremura tot. Încă nu se ridicase, când auzi în spatele ei o voce dură.

– În locul tău, n-aș face asta.

Luată prin surprindere, Elizabeth rămase nemișcată, apoi se ridică încet; nu vedea fața respectivului bărbat, ci doar conturul umerilor lați, dar în orice caz, era ceva rigid și distant în atitudinea lui care-i displăcea.

– Cred că nu știi că orice câine care a călătorit cu avionul trebuie supus unui control medical și ținut într-o scurtă perioadă de carantină, continuă el pe un ton categoric, apoi, cu un gest blând, deși ferm, îi luă cățelul din brațe și-l așeză din nou în cușcă, insensibil la scâncetul care începu imediat.

– Îi este sete și probabil foame, bietului de el, este inuman să fie lăsat aici, să sufere.

– Dac-ar fi mai multă lumină, ai vedea un castron cu apă într-un colț al cuștii; în ceea ce privește mâncarea, nu este recomandabil ca un câine să fie hrănit imediat după ce a făcut o călătorie cu avionul. Nu e cazul să-ți faci griji, continuă necunoscutul pe același ton distant; nu s-a întâmplat niciodată să se înregistreze vreun accident, în ciuda interdicțiilor severe.

– Dacă reglementările voastre prevăd încarcerarea bietelor animale, atunci ar fi mai bine să le schimbați. Metoda de a ține câinii în carantină – cu excepția cazurilor în care vin de la distanțe foarte mari – e perimată; acum se practică vaccinarea lor, ca și la oameni.

– Ai călătorit mult în Mările Sudului?

– Nu, dar iubesc câinii și nu pot să suport să-i văd chinuiți în mod inutil.

– La tropice, nimeni nu riscă nici cea mai mică sursă de infecție, chiar când se transferă ceva de la o insulă la alta. Îmi pare rău dacă regulile noastre demodate te înfurie, dar n-avem de gând să le schimbăm. Apreciez grija ta pentru cățel, dar noi știm mai bine ce avem de făcut. Acum, dacă ești turistă și trebuie s-ajungi la hotelul din Muneng, grăbește-te să mai prinzi taxiul, pentru că, trecând pe acolo, am văzut că se pregătea de plecare. Noapte bună.

Furioasă, Elizabeth înconjură clădirea și ajunse la ușa-fereastră în dreptul căreia stătea Amanda, fumând și răsfoind o revistă.

– Ai pățit ceva? Văd fulgere de mânie în privirea ta. Ai avut necazuri cu bagajele? Îmi pare atât de bine că te am pe tine ca să te ocupi de toate aceste amănunte, continuă ea imediat, fără să aibă răbdarea de a aștepta un răspuns.

Elizabeth se așeză și-ncepu să se calmeze; în definitiv, n-avea să mențină la nesfârșit acea stare de enervare cauzată de vocea glacială a necunoscutului – probabil șeful aeroportului. În plus, Amanda reveni rapid la planul ei.

– Ne-am înțeles, Elizabeth, nu-i așa?

Da, existau unii bărbați cărora nu le-ar fi stricat o lecție, dar Elizabeth încă nu știa ce să facă și cum să se descurce în acel haos de argumente pro și contra din mintea ei când, în pragul ușii apăru Julian Stanville care se-ndreptă imediat spre ele. Se ridicase automat și-i privea mersul sprinten, cu pași mari, înclinarea ușor arogantă a capului și trăsăturile puternice, bine marcate: nasul foarte pronunțat la rădăcină, pomeți

proeminenți, bărbie și gură frumos conturate, sculpturale și un ten bronzat care-i punea imediat în evidență albastrul metalic al ochilor.

– Permiteți-mi să mă prezint. Sunt Julian Stanville, din partea lui Sir Henry. Îmi pare foarte rău că n-am putut veni să vă întâmpin chiar când ați sosit. Aș fi reușit s-ajung dacă avionul ar fi respectat ora de sosire, dar din păcate liniile aeriene aparțin unei companii particulare și Muneng nu este decât un punct ocazional de oprire pe ruta lor. V-ați întâlnit cu domnișoara Brodie?

Un semn discret cu ochiul, o avertiză pe Elizabeth că trebuie să-și ia rolul în serios.

– Da, mulțumim; a fost foarte amabil din partea sa. De fapt, nu așteptăm de mult timp, spuse ea, străduindu-se să scape de nodul din gât.

Vocea sa aprinse o sclipire ciudată în ochii lui – pentru o clipă, imaginea cățelului trist, căpătă o nouă dimensiune, făcându-l să zâmbească vag.

– Așadar, sunteți domnișoara Penlan. Mă bucur să vă cunosc. Bună seara, domnișoară Mayne, se adresă el apoi Amandei care privea în jos, timid. Sper că amândouă vă veți simți aici ca acasă. Vă voi conduce la reședință. Aveți nevoie de o masă bună și de odihnă. Vă rog să mă urmați.

Amandei i se oferi locul de pe bancheta din spate a limuzinei gri, iar Elizabeth se instală comod în față, despărțită de mai puțin de douăzeci de centimetri de Julian, din ce în ce mai puțin sigură că va putea duce farsa până la capăt.

– Presupun că domnișoara Brodie v-a informat că sir Henry a fost chemat la una din insulele mai îndepărtate; n-ar fi dorit să plece înainte de venirea dumneavoastră, dar a fost vorba de o problemă urgentă.

– Sunteți un fel de adjunct al său, nu-i așa? Cred că tatăl meu este foarte liniștit știind că vă ocupați de toate în lipsa lui.

– Suntem toți instruiți la fel în școala militară. Nimic nu e lăsat la voia întâmplării în activitatea de guvernare colonială.

– Când se va întoarce sir Henry?

– În două săptămâni, dacă nu sunt probleme. Îi este destul de greu să ia legătura cu noi, dar îi voi trimite un mesaj la cel mai apropiat post telegrafic pentru a-l anunța că ați ajuns cu bine. Guvernatorul m-a rugat să mă ocup de dumneavoastră în absența domniei sale, așadar am să vă rog să nu vă supărați c-am făcut deja un program, acesta e stilul meu.

– Așa cum ne așteptam, de altfel, interveni Amanda cu o duioșie suspectă. Va fi o schimbare binevenită pentru mine să fiu în grija atentă a cuiva.

Este surprinzător, gândi Elizabeth, cât de ușor poți lua o altă identitate; ea însăși ajunsese deja să se identifice perfect cu personajul interpretat.

– Acolo unde nu se mai văd luminile dincolo de oraș este dealul Kalaba. În timpul zilei se văd zidurile albe ale reședinței Guvernatorului. Uneori, pe timpul nopții, acestea sunt luminate de reflectoare – în cazuri speciale.

– Acesta nu e un caz special? întrebă Amanda.

Râsul scurt al lui Julian îi reaminti Elizabethei să fie extrem de prudentă față de acest bărbat atât de conștient de farmecul pe care-l exercita asupra femeilor.

– Reflectoarele atrag o mulțime de băștinași, spuse el și sunt sigur că nu sunteți dispuse la așa ceva, acum. Va fi suficient timp mâine pentru asta; am organizat un dineu în cinstea dumneavoastră.

Reședința se afla aproape de vârful dealului: o clădire elegantă, cu două nivele, străjuită de stâlpi albi, împrejurul căreia se-ntindea o terasă pavată.

Julian opri mașina în fața scărilor semicirculare și, coborând imediat, le ajută pe Elizabeth și pe Amanda, apoi le conduse înăuntrul casei.

– V-au fost pregătite două dormitoare alăturate, cu vedere spre grădină și lagună. Kosi vă va duce bagajele și va pregăti baia. Puteți avea încredere în el. Bucătarul a primit instrucțiuni să servească o cină bună, dar mă tem că nu va fi gata înainte de ora opt – e greu să-i determini pe cei de aici să se abată de la obiceiurile lor. Dar, dacă doriți niște aperitive, Kosi se va îngriji de aceasta.

Elizabeth încuviință din cap, dar, înainte de a putea spune ceva, interveni Amanda:

– Poate că domnul Stanville dorește să discute cu tine, Amanda. Eu merg să despachetez.

– Noapte bună, domnișoară Mayne.

– Spuneți-mi Liz. Toată lumea îmi spune așa. Apoi, urcă scările în fugă și-i ură „noapte bună“ când ajunse la capătul lor.

– Prietena dumneavoastră pare să fie foarte bine dispusă, remarcă Julian. Domnul Guvernator mi-a spus că vă înțelegeți foarte bine și că alcătuiți o combinație neobișnuită – probabil, tocmai pentru că sunteți atât de diferite una față de cealaltă.

– Poate că aceasta se datorează și faptului că ne cunoaștem de foarte mult timp și nici uneia nu-i pasă de defectele celeilalte.

– O realizare miraculoasă la vârsta voastră, remarcă el ironic. Profit de această ocazie pentru a vă spune că sunteți cât se poate de binevenite. Trebuie să recunosc că, atunci când sir Henry se-ntreba dacă e bine sau nu să veniți, am insistat în favoarea acestei vizite.

– Pentru binele nostru?

– Pentru binele nostru, al tuturor. Nu văd de ce îndeplinirea unei datorii de serviciu nu poate fi îmbinată cu plăcutul și, în plus, sunteți la vârsta la care sunteți dornice de noi experiențe – și sunt convins că acestea nu vor lipsi aici, în Bolani.

„Nici pentru tine"; era tentată Elizabeth să-i răspundă, dar se abținu, conștientă că trebuie să fie extrem de prudentă dacă vroia ca planul Amandei să reziste măcar o zi.

– Trebuie să-mi cer scuze pentru scena legată de acel cățel și pentru faptul că v-am luat drept o turistă?

– Dacă nu gândiți cu-adevărat cum ați lăsat să se-nțeleagă, nu.

În acel moment, se auzi soneria de la ușă și, cerându-și scuze, Julian merse să deschidă. Un tânăr cu o figură răvășită intră repede, începând să vorbească pe nerăsuflate.

– Îmi pare bine c-am reușit să vă găsesc, sir. Individul acela pentru care ați ordonat ieri deportarea refuză să se îmbarce, iar comandantul vasului spune că trebuie neapărat să pornească fără întârziere, cât mai este flux.

– Ofițerul de poliție lipsește momentan, așa că-ți voi da o împuternicire. Muneng nu trebuie să devină paradisul unor degenerați și voi avea grijă să fie îmbarcat, chiar dacă trebuie să-l car chiar eu pe punte.

Nu cuvintele rostite o făceau pe Elizabeth să-l privească aproape fascinată, și nici atitudinea lui autocritică; o surprinsese trecerea rapidă de la partenerul versat de conversație, la administratorul nemilos. După plecarea tânărului care-i adusese vestea, Julian reveni la ea, zâmbind, dar încă păstrând în priviri acea bucurie rece, metalică, de parcă deja gândul lui era la ceea ce urma să facă.

– Ați avut o zi lungă și obositoare, așa c-ar fi bine să vă culcați imediat după cină. Vă rog, nu încercați să explorați împrejurimile până mâine, pe lumină. Există o patrulă de pază, așadar vă puteți simți în deplină siguranță. Păstrăm legătura. Noapte bună, domnișoară Penlan.

Elizabeth urcă imediat spre camera ei. În mod ciudat, nu se gândea la nimic altceva decât la soarta bietului „degenerat" expulzat. Nu-i mai părea deloc rău că acceptase să participe la farsa care avea să-i dea o lecție acelui tiran.

Capitolul 2

Zorii revărsară lumină și strălucire asupra insulei. Casele cu stuc abia să zăreau printre palmieri lăsând doar reședința Guvernatorului – clădire cu două nivele – să iasă în evidență.

La puțin timp după ce se trezi, Elizabeth descoperi minunea priveliștii ce i se oferea de la balconul circular: acea combinație rară între vegetația tropicală, zidurile albe ale orașului Muneng și albastrul de safir al mării. Când reveni în dormitorul ei, o încăpere spațioasă de formă pătrată, cu mobilier din lemn auriu care punea în evidență verdele și cremul draperiei și al covorului, o găsi pe Amanda așteptând-o.

– Bună! De ce naiba te-ai trezit și te-ai îmbrăcat la ora asta?

– La tropice, totul începe devreme. Ni s-a adus de mult micul dejun. Am fost să privesc puțin pe balcon și, pur și simplu, n-am mai putut pleca! Vei vedea și tu, Amanda, este cea mai spectaculoasă insulă din lume.

– Sigur că este, dar nu-mi mai spune Amanda. Poți avea și tu același privilegiu ca Julian de a-mi spune „Liz".

– Ah, uitasem de povestea asta! Acum, la lumina zilei, pare o prostie.

– Deloc! Spune-mi, cum ți s-a părut, ticălosul? Convins de faptul că este atotputernic?

– Oarecum, dar domnișoara Brodie ne-a fost de mare ajutor. Trebuie să știi că nu va fi ușor de păcălit.

– Îmi dau seama foarte bine, dar este cu atât mai incitant. Trebuie să ne ambiționăm s-arătăm de ce suntem în stare.

– Este atât de sigur de sine, încât parc-ar cere să-i dejoci planurile și calculele. Mă-ntreb, totuși, dacă asta e calea cea bună.

– Infailibilă, draga mea! Fii dulce, zâmbește-i timid, lasă-ți ochii mari cenușii să-i vorbească și buzele pline de promisiuni să-l amăgească, fă-l să creadă că ești tot ce-și dorește, fă-l să se mire el însuși de norocul lui: tu și apogeul carierei sale. Aproape că-mi pare rău că nu-mi revine mie această sarcină.

Elizabeth râse. Prietena ei avea dreptate; avea un talent înnăscut de a prinde bărbații în mrejele ei, fără a avea nici cele mai mici mustrări de conștiință. Acum, gândindu-se detașat, nici ea nu mai considera că mica lor înșelăciune era mai mult decât o farsă inofensivă.

– Trebuie să cobor, acum. Am primit mesajul că secretarul tatălui tău va fi aici la ora nouă, ori e deja trecut de zece. Apropo, ce să-i spun?

– Ce vrei, scumpa mea. Știi că ai deplină libertate din partea mea.

Elizabeth aruncă o privire în oglindă, apoi își adună tot curajul și coborî în hol; un servitor în uniformă albastru cu auriu apăru imediat și-i spuse într-o engleză cursivă că domnul Sands o așteaptă în bibliotecă.

Domnul Sands, un bărbat zvelt, în jur de patruzeci și cinci de ani, cu o ușoară tentă de prețiozitate în atitudine, se ridică de la birou și veni s-o întâmpine.

– Ne face o mare plăcere să vă avem ca oaspete, domnișoară Penlan, iar eu, personal, voi fi încântat să vă îndeplinesc orice dorință.

– Sunteți foarte amabil, dar se pare că deja ne este îndeplinită orice dorință.

– Totuși, dacă doriți ceva, oricât de extravagant, anunțați-mă. Pot obține practic orice.

– Eu știu… ar fi ceva, dar nu știu dacă vă stă în putere.

– Firește, aș face orice-mi stă în putere pentru fiica lui sir Henry.

– Nu are legătură cu locuința care ne-a fost pusă la dispoziție.

– Chiar așa fiind, aș putea să vă ajut.

– Ei bine… Poate că e o prostie din partea mea, dar aseară, la aeroport, am văzut un cățel închis în cușcă și lăsat singur în întuneric. Abia venise din Singapore și părea foarte trist. Nu știu al cui e…

– Știu eu; este un cadou pentru soția colonelului Kelvey, care se află aproape în stare de invaliditate – dar îl va primi abia peste vreo două săptămâni.

– Două săptămâni! Și ce se va-ntâmpla cu el în tot acest timp?

– Rămâne la aeroport pentru controlul medical.

– Atât de mult timp? Cățeii suferă dacă se simt părăsiți.

– E angajat un băiat care are grijă de animale. Medicul veterinar locuiește la centrul de cercetare, la treizeci de mile de aici. Trebuie să vină în Muneng în aproximativ zece zile.

– E vorba de un simplu control medical?

– O chestiune de rutină care probabil nu va dura mai mult de zece minute, dar trebuie să elibereze un certificat pe baza căruia cățelul să fie scos din carantină.

– N-ați putea aranja ca micuțul să fie trimis la veterinar?

– Da!... s-ar putea…, spuse încurcat secretarul, dar este total neregulamentar. Voi face cercetări, domnișoară Penlan. Categoric, cățelul ar fi mai fericit acolo decât aici pe durata acestor două săptămâni. Voi face tot ce pot.

– Aș dori foarte mult.

Mai târziu, plimbându-se singură prin imensa casă, Elizabeth se gândi cât de plăcut trebuie totuși să fie în calitate de soție de guvernator – să administrezi o astfel de locuință, să te afli în fruntea comunității albilor și să inițiezi tot felul de acțiuni în sprijinul băștinașilor. Soția lui sir Henry murise de mulți ani și personalul de serviciu extrem de bine instruit preluase problemele organizatorice, fără însă a putea suplini măiestria unei femei de a coordona o întreagă gospodărie.

La ora patru după-amiază fix, Elizabeth și Amanda primiră vizita a două doamne: soția medicului și soția administratorului, amândouă volubile și plăcute, cu un aer tineresc, deși erau de vârstă mijlocie.

– Ne-a rugat Julian să venim, spuse doamna McIver, soția medicului, care se dovedi a fi cea mai vorbăreață. Suntem două din invitatele la cina din această seară și s-a gândit c-ar fi mai bine să facem cunoștință înainte.

– Ne face mare plăcere să vă cunoaștem, desigur, spuse Elizabeth oarecum alarmată, dar… nu știam că noi dăm petrecerea; credeam că domnul Stanville e amfitrionul.

– Firește! Cine altcineva ar putea ține locul lui sir Henry? De altfel, a aranjat această cină pentru douăsprezece persoane în cele mai mici amănunte – până la cireașa ce urmează să orneze cea din urmă înghețată. Ei, acum povestiți-ne ce mai e prin Anglia; n-am mai fost acolo de ani de zile.

Subiectul menținu atenția invitatelor până la aproximativ cinci și jumătate, când plecară.

Elizabeth se hotărî asupra unei rochii verzi, iar Amanda, asupra uneia din brocart alb, conștientă de efectul pe care albul îl avea pe pielea ei măslinie. Julian, îmbrăcat cu un costum alb impecabil, le aștepta în holul de la parter.

– Bună seara. Știți, nu mi se pare deloc cinstit, continuă el privindu-le admirativ, ca două tinere să fie la fel de frumoase și proaspete și una și cealaltă, și totuși să-și păstreze fiecare individualitatea. Cum reușiți?

– Tot ce e tânăr pare frumos și plin de prospețime, dar diferența dintre mine și Amanda este că ea e inteligentă, iar eu am doar o agerime nativă a minții, veni răspunsul, desigur, din partea Amandei. Dar nu mă deranjează. E chiar mai

convenabil să fii considerată cam prostuță, câteodată, te poți amuza în voie de ceilalți. Fiindcă tot pregătești ceva de băut, eu prefer Martini.

– Ce-ați făcut astăzi? V-au plăcut doamna Coombs și doamna McIver?

– Sunt o companie foarte plăcută, spuse Elizabeth. Am discutat mai mult de-o oră. Cine va mai fi diseară?

– În afară de aceste două doamne și soții lor, vor mai fi Sands cu soția, funcționarul oficial care se ocupă de învățământ, împreună cu soția și un tânăr căpitan extrem de chipeș din garnizoană. M-am gândit, spuse el zâmbindu-i Amandei, că poate domnișoara Mayne manifestă o oarecare simpatie pentru armată.

– Câtă dreptate ai! se arătă Amanda entuziasmată, aruncând spre Elizabeth o privire triumfătoare, ca o confirmare a intenției lui Julian de a face un cuplu cu aceasta.

În câteva minute sosiră toți invitații; bărbații purtau costume albe sau bej, iar femeile, rochii din voal și mătase. Tânărul căpitan, tot atât de înalt ca și Julian, dar cu o constituție mai robustă, constitui o surpriză cu adevărat plăcută pentru Amanda.

În timpul prezentărilor, Elizabeth se simți destul de stânjenită; începea să simtă stresul acelei înșelătorii, pe care se vedea acum nevoită s-o extindă asupra unui număr tot mai mare de oameni care o întâmpinau cu atât de multă prietenie și căldură.

– Domnișoară Penlan, spuse domnul Sands pe un ton confidențial, cred că vom putea trimite cățelul.

– Mă bucur atât de mult! Mulțumesc, spuse ea, după care, cina fiind gata, trebui să intre în sufragerie la brațul doctorului.

Toți oaspeții făceau parte din cercul care frecventa în mod regulat Reședința și reușiseră să creeze o atmosferă atât de plăcută, încât Elizabeth începu să se simtă mai liniștită. Julian ghida în mod subtil conversația, arătându-se prietenos față de toată lumea și plin de farmec față de doamne, rămând totuși distant. Conversația continuă pe terasă, unde li se serviră cafeaua și lichiorul pe fundalul unei muzici discrete, iar la ora zece și un sfert, musafirii începură să se retragă, așa cum fusese convenit. Doar căpitanul Cranwood mai era încă la o scurtă plimbare cu Amanda.

– Dacă nu sunteți prea obosită, propun să facem o plimbare.

– Unde ați mai lucrat înainte de a veni în Bolani? întrebă ea, când parcurseră deja o porțiune a aleii.

– Malaiezia; înainte, în Borneo; înainte de Borneo, insulele Fiji.

– Chiar vă place Marea Sudului, sau v-ați impus să vă placă?

– Tonul dumneavoastră e ușor ostil. Este ceva ce nu vă place la mine, nu-i așa? Am mai observat aceasta de câteva ori până acum, și mă întreb ce poate fi. Îmi place orice loc în care lucrez, continuă el, renunțând să mai analizeze în căutarea unui răspuns. În meseria noastră, devii interesat de oamenii pentru care lucrezi și de problemele lor și te implici total în domeniul tău de activitate: sănătate, învățământ și așa mai departe. Dar, sunt convins că nu aveți nici cea mai mică

dorință de a asculta o prelegere despre munca pe care o desfășor și, sincer să fiu, e păcat să irosim așa o seară cu un subiect atât de plictisitor.

– Foarte bine; doresc să vă mulțumesc pentru modul perfect în care ați organizat totul în această seară.

– Nu mi-am făcut decât datoria. Avea privirea îndreptată înainte și pe buze un zâmbet abia perceptibil. Apropo, văzându-vă atât de îngrijorată de soarta cățelului de la aeroport, m-am gândit la ceva ce ar putea să vă facă plăcere: cățelul a fost dus la veterinar în această dimineață și, constatându-se că este foarte sănătos, a fost adus înapoi chiar în această după-amiază, așa că doamna Kelvey cred că l-a și luat acasă. Sigur, acest lucru n-ar fi fost posibil dacă ar fi venit din Anglia, dar, având în vedere că vine de la un crescător autorizat din Singapore, s-a putut face acest rabat de la regulament.

– Ați făcut-o pentru mine?

– Pentru nimeni altcineva. Doamna Kelvey se resemnase deja să-l mai aștepte două săptămâni. Încetini puțin pasul și o privi. Știți… nu sunteți așa cum m-am așteptat! Tatăl dumneavoastră nu a vorbit de prea multe ori despre dumneavoastră, dar din câte a amintit, mi-am făcut o părere diferită.

– Da? Sunteți dezamăgit?

– Nu, doar puțin mirat. Se opriră lângă un parapet deasupra căruia atârnau flori crescute într-o revărsare de culori și parfum. Știați că tatăl dumneavoastră dorește mult să vă vadă căsătorită?

– Așa sunt toți tații, dar eu nu vreau să mă mărit încă.

– Este de înțeles; sunteți prea tânără.

Elizabethei nu i-a plăcut deloc inflexiunea vocii lui. Brusc, îl suspectă chiar că-și dăduse seama de farsă și-ncerca s-o atace. Încerca s-o facă să spună că nu e prea tânără pentru așa ceva? Ghicise totul și acum îi întindea el o cursă? Era capabil de orice. Apoi, deveni conștientă că un astfel de om nu poate fi contracarat decât de cineva cu o minte la fel de limpede ca a lui, și-i răspunse așa cum ar fi făcut-o Amanda:

– Așa este, sunt mult prea tânără. Ar fi îngrozitor să mă simt obligată să renunț la distracție. În plus, n-aș fi niciodată sigură că sunt cu adevărat iubită, așa cum sunt și nu pentru poziția mea socială. Asta e de-ajuns ca oricărei fete să-i treacă pofta de căsătorie.

– Nu v-ați gândit niciodată că fiica unei personalități nu constituie o partidă grozavă? Gândiți-vă la ce standard înalt ar trebui să se ridice ginerele lui sir Henry Penlan.

Elizabeth era pe punctul de a spune „Dumneavoastră v-ați descurca perfect și, cu timpul, îl veți întrege chiar și pe sir Henry“, dar, observându-i zâmbetul enigmatic din colțul buzelor, avu din nou impresia ciudată că este extrem de transparentă în fața lui și se abținu de a-i mai răspunde.

La rândul său, când Julian vorbi din nou, o făcu pe un ton serios ce nu mai păstra nimic din tenta de amuzament dinainte.

– Ați vrea să-mi faceți o favoare, domnișoară Penlan? Aș dori să vă împrieteniți cu o persoană care e cam

neprietenoasă. Este de mult timp aici și se află într-o situație nefericită pe care sunt convins c-ați putea face s-o suporte mai ușor. Sunteți de acord?

– Spuneți-mi mai multe despre ea.

– O cheamă Celia Cartney și locuiește împreună cu fratele ei pe o plantație ce se învecinează cu Muneng. Fratele este genul acela de tânăr căruia-i place să bea și să joace jocuri de noroc, fără să se poată hotărî să-nceapă să muncească. Celia ține mult la el și face tot posibilul să-l mențină pe linia de plutire. Din păcate, din diverse motive, individul nu este deloc agreat de oficiali și, din cauza lui, nici ea nu este invitată în societate. Dacă ați vrea, ați putea să-i ușurați oarecum această situație.

– Doriți s-o invit la reședința tatălui meu?

– Nu neapărat, deși ați putea s-o chemați într-o după-amiază la o partidă de tenis. Când celelalte doamne vor vedea că sunteți dispusă s-o admiteți în cercul dumneavoastră vor începe și ele s-o invite.

– Înțeleg. Acest nou aspect al lui Julian Stanville îi displăcea profund. Nu-ntrebă de ce faptul acesta constituia o favoare pentru el, dar cu cât speculațiile pe această temă îi veneau involuntar în minte, cu atât resentimentul față de el era mai puternic. Foarte bine, voi merge la domnișoara Cartney. Și acum, să ne-ntoarcem. Mă simt obosită. Și cu o mișcare abilă, evită ca el s-o mai ia de braț.

Tocmai atunci se-ntâlniră cu Amanda.

– Hei, bună! Vin de la cea mai minunată plimbare! Ce bărbat grozav e căpitanul! Absolut fantastic! spuse ea.

Exuberantă, cu ochii strălucitori de bucurie și cu buclele negre fluturând în vânt. Apoi se opri și-i privi mai atent. Ce-i cu voi? V-ați certat, sau v-ați sărutat?

– Nici una, nici cealaltă, răspunse Julian scurt. Vă doresc noapte bună amândurora. Ne vedem mâine.

– Ia te uită, murmură Amanda, privindu-l cum se îndepărtează. Se pare că Julian al nostru tocmai își reprima câteva emoții…

– N-a fost nimic; m-am împiedicat și m-a ținut ca să nu cad.

– „Nimic?“ S-au cucerit lumi pornindu-se de la astfel de începuturi aparent lipsite de însemnătate.

Elizabeth începu să meargă repede spre casă și, când ajunse înăuntru, urcă în fugă scările spre camera ei. Nu mai vroia să se gândească deocamdată nici la Julian, nici la Celia Cartney.

Capitolul 3

Cu Amanda, era imposibil să intri în rutină. Era total imprevizibilă și tocmai de aceea era greu să te bizui pe ea, dar asta nu o făcea deloc mai puțin plăcută.

Doamnele din zona Kalaba Hill o considerau pe Amanda – pentru ele, Elizabeth Mayne – o cochetă mereu gata de o strengărie, uneori chiar frizând frivolitatea, dar în nici un caz periculoasă.

Elizabeth – Amanda Penlan, pentru ele – era deosebită, desigur: mult mai liniștită, cu un zâmbet blând și interiorizat, degajând în jurul ei lumină și căldură. Și totuși, doamna McIver spunea întotdeauna prietenelor ei că fiica Guvernatorului părea destul de misterioasă – doar se vedea după cum își cântărea fiecare cuvânt înainte de a-l rosti.

Adevărul era că, intrată în acest joc al imposturii, Elizabeth se vedea nevoită să fie din ce în ce mai prudentă. Soțiile funcționarilor oficiali obișnuiau să se-ntâlnească la ceaiul de

dimineață, pe rând la fiecare din ele. Firesc, erau invitate și fetele, numai că Amanda considerând aceste vizite extrem de plictisitoare, Elizabeth trebui să meargă singură și, în astfel de ocazii, compania tonică a Amandei îi lipsea cu atât mai mult.

Cina acasă la Julian Stanville se înscrise fără nici un incident în șablonul acelor evenimente mondene la care participarea devenise o obligație formală atât pentru amfitrioni, cât și pentru invitați.

A doua zi dimineață, sub impulsul momentului, Elizabeth se hotărî să meargă s-o cunoască pe Celia Cartney. Era o duminică liniștită; Amanda se dusese la o partidă de călărie cu căpitanul Cranwood, așa că Elizabeth rugă să i se pună la dispoziție o mașină și porni spre plantația Cartney.

Șoferul încetini când ajunseră în dreptul aleii ce ducea spre locuința propriu-zisă și Elizabethei i se păru că simte o oarecare dezaprobare din partea lui când își anunță intenția de a merge acolo. În curând, înțelese de ce: era o clădire din bambus, sprijinită pe piloni înalți; porțiuni mari din zid rămăseseră deschise și neacoperite de ferestre, iar obloanele atârnau rupte și inutilizabile. Treptele ce duceau spre ușa de intrare în casă, tocite dincolo de limita de siguranță, erau aproape acoperite de bălării crescute în voie. Pentru o clipă, Elizabeth se simți tentată să fugă înainte de a o vedea cineva; numai politețea în spiritul căreia fusese educată și obișnuința de a-și respecta întotdeauna planul făcut o determinară să rămână. Așadar, coborî hotărâtă din mașină, urcă treptele șubrede și bătu în rama din lemn a plasei împotriva țânțarilor.

După aproximativ treizeci de secunde, ușa se deschise larg și silueta Celiei Cartney se contură pe fundalul luminii slabe ce venea din interiorul casei.

Celia era destul de înaltă și avea un ten alb, frumos. Părul castaniu cu nuanțe de culoarea mahonului îi încadra fruntea îngustă, iar genele dese îi adumbreau ochii căprui cu sclipiri aurii.

– Ești Amanda Penlan, spuse ea, aruncând o privire spre mașină. Julian mi-a spus că s-ar putea să iei legătura cu mine, dar nu părea deloc sigur c-o vei face. Vrei să intri? Țin perdelele trase, dar și așa e îngrozitor de mult praf. Compania i-a permis fratelui meu să construiască o casă din cărămidă, dar încă nu a reușit.

– Locul acesta în care locuiești este minunat, răspunse Elizabeth, instalându-se în fotoliul spre care o condusese Celia. Ar fi o fericire să-ți poți instala un cort aici.

– Chiar crezi că o femeie ar putea fi fericită într-un astfel de loc? Pur și simplu îl urăsc, nu mă pot obișnui deloc după ce am locuit într-un apartament modern cu tot confortul, în cadrul ambasadei, unde serviciul era impecabil, nu așa cum se achită de obligații băieții de aici. Dar, lui Tim pur și simplu nu-i pasă. Luă un pachet de țigări și, în timp ce amândouă fumară, schiță portretul fratelui ei: indolent și ușuratic ca și tatăl lor, Tim, în vârstă de douăzeci și opt de ani, schimbase până atunci, timp de cinci ani, post după post în regiunea Mărilor Sudului. Postul actual era cel mai bun pe care-l avusese, dar, din scrisorile pe care le trimitea acasă, Celia își dădea seama că intenționa să plece din nou în altă parte.

Părinții lor divorțaseră, apoi fiecare din ei se recăsătorise, așa că ea nu-l avea decât pe Tim. Scosese din bancă banii pe un an, renunțase la apartamentul în care locuia și venise aici, să încerce să-l facă să-și găsească un rost – de fapt, să încerce să-și găsească și ea un rost. E foarte greu, continuă ea. Sunt aici de mai bine de două luni, dar încă n-am reușit să rezolv nimic. Ținem unul la celălalt la fel de mult ca întotdeauna, dar se pare că nu am forța necesară pentru a-l schimba. Cei de aici – albii – nu-l plac.

– E greu pentru tine. Îți admir curajul, mai ales pentru că trebuie să-ți petreci atât de mult timp singură.

– Nu-i vorba de curaj; n-aș fi rezistat nici măcar o lună dacă n-ar fi fost Julian Stanville.

– Ah!

– Știi cum este; simți că ești la capătul puterilor și deodată vine cineva și-ți dă încredere în ceea ce faci… în cazul meu, această persoană a fost Julian.

– Te ajută?

– A făcut enorm pentru amândoi și, în rarele ocazii în care am fost invitați în societate, ne-a făcut să ne simțim cu adevărat parte a grupului respectiv; are un fel de-a fi care înlătură toate barierele. Probabil vei auzi că unii îl consideră dur și nemilos; așa este și cu Tim. Cu mine, însă, a fost întotdeauna extrem de drăguț. Spune-mi, ai venit aici doar ca să-i faci plăcere?

Să-i facă plăcere lui Julian? La ce făcea aluzie? Încerca să sugereze că… nu, imposibil. Și totuși, fata aceasta avea ceva

ciudat… ceva ce nu se prea potrivea cu imaginea de femeie nefericită care se zbătea să-și aducă fratele pe drumul cel bun.

– Sunt extrem de recunoscătoare pentru această vizită pe care mi-o faci, spuse Celia fără să mai aștepte un răspuns, de parc-ar fi citit gândurile Elizabethei. Este unul din cele mai bune lucruri care mi s-au întâmplat de când am venit în Bolani.

Neștiind ce să creadă, Elizabeth își stinse țigara și se ridică să plece, deși nu intenționase să rămână atât de puțin timp.

– Acum că ne-am cunoscut, trebuie să ne împrietenim. Am auzit că joci tenis. Vrei să vii la o partidă miercuri după-amiază?

– Mulțumesc. Mi-ar face mare plăcere. Îmi pare rău c-a trebuit să pleci atât de repede.

Elizabeth plecă din casa fraților Cartney cu speranța de a nu mai fi niciodată nevoită să revină. Sigur, îi părea rău pentru Celia, deși poate că nu știa prea bine cum să procedeze; era greu s-o judeci.

Când ajunse acasă, era încă tulburată; se plimbă îndelung dintr-o încăpere în alta, admirând picturile și mobila de bun-gust, deși succesiunea de soții de guvernator pusese în mod inevitabil amprenta unui stil oarecum eclectic.

Merse în camera ei și încercă să scrie câteva rânduri mătușii Elsa, dar comunicarea devenise aproape imposibilă pentru că tot ce era legat de Anglia i se părea acum extrem de îndepărtat.

Când coborî în living, în casă domnea aceeași liniște. Se opri lângă măsuța pe care așezase dimineața o vază cu boboci

de magnolii, mirată de albul de o puritate desăvârșită. Brusc, ușa se deschise, făcând-o să tresară.

– Vă stă foarte bine în albastru, spuse Julian intrând și privind-o admirativ, iar lumina aceasta dă ochilor dumneavoastră o notă de mister. Este ciudat cum ochii cenușii pot fi cei mai luminoși și totodată cei mai enigmatici.

– Da? Și acum cum sunt?

– Adumbriți ca de un văl. Categoric; n-ați vrea pentru nimic în lume să vă ghicesc gândurile.

– Și dacă sub văl nu e nimic?

– În nici un caz. Ceea ce vă caracterizează este faptul că gândiți prea mult. Rupse una din florile din vază și și-o puse la rever. Tot mergem cu mașina în această după-amiază; m-am gândit să mă invitați la prânz.

– Uitasem… N-am putea amâna?

– Adică, nu vreți să mă invitați la prânz?

– Nu… Prietena mea este cu amicul ei cel mustăcios și va fi obosită când se va întoarce.

– Exclus. Sclipitoarea dumneavoastră prietenă este o extrovertită care nu obosește niciodată să se mărite cu Cranwood, pentru că acesta are o iubită în Anglia. Nu le-aș fi făcut cunoștință dac-aș fi știut că se-ndrăgostesc unul de celălalt.

– Nu intenționează să facă nici un fel de căsătorie cu căpitanul; se poartă cu el așa cum se poartă cu orice alt bărbat care o place. Întâmplător, este înnebunită după indivizii înalți și musculoși, dar se plictisește de ei foarte repede.

– Își trăiește din plin viața, nu-i așa? Nu m-ar surprinde, totuși, să se mărite cu un individ serios căruia să nu-i placă astfel de prostii. Spuneți-mi, întrebă el apoi, schimbând brusc subiectul, de ce vreți să amânați plimbarea din această după-amiază? Din cauza căldurii?

– Nu, dar vizitarea unor locuri noi cere o anumită dispoziție pe care eu nu o am.

– Nu era vorba decât să mergem pe șoselele principale și să vedem atât cât se poate din mașină.

– Știu că e un act de înaltă trădare să vă răstorn planurile, dar pur și simplu nu vreau să merg. Abia după ce rosti cuvintele, își dădu seama că reacția ei fusese prea pătimașă și pripită.

– Foarte bine; n-are rost să ne enervăm pentru asta.

Elizabeth se supără pe ea însăși pentru cum procedase. Niciodată nu avusese vreo astfel de izbucnire față de vreun bărbat, dar era ceva ce-o irita la Julian.

– Aveți o țigară, vă rog? Apoi, după ce el îi aprinse țigara, continuă involuntar: am fost în această dimineață la plantația Cartney.

– Mi-a spus șoferul. Nu era necesar, ar fi fost suficient să trimiteți un bilet. Casa e îngrozitoare, dar Tim nu acceptă să fie ajutat, iar Celia nu vrea să-l părăsească. Este foarte loială și-ar fi meritat o soartă mai bună. Cum v-ați înțeles cu ea?

– Foarte bine, deși am stat doar puțin timp împreună. Vine miercuri la o partidă de tenis; veniți și dumneavoastră, dacă doriți.

– Mulțumesc. Voi veni dacă voi fi liber. Și-acum, ați vrea să plec?

Pentru o clipă, Elizabeth uită că acela era bărbatul căruia hotărâse să-i dea o lecție. I se șterse din minte pactul cu Amanda și nu mai avu în fața ochilor decât sclipirea jucăușă din ochii lui de un albastru metalic. Zâmbetul afectuos și ușor ironic, statura lui înaltă purtând amprenta virilității.

– Rămâneți la prânz, se auzi ea cu surprindere spunând, și, în definitiv, vom face și acea plimbare. Îmi cer scuze c-am fost atât de morocănoasă, dar tocmai încercasem să scriu câteva rânduri acasă și constatam că nu am nimic de spus.

– Acasă?

– Unor prieteni din Anglia, dar, aflându-mă aici, consider acum că Anglia înseamnă „acasă".

– Și mie mi se-ntâmplă. Niciodată nu doresc să mă reîntorc în Anglia, dar dacă aceasta n-ar exista, m-aș simți total debusolat. Avantajul de a lucra în administrația coloniilor este că rămâi mereu legat de Londra.

– Așa cum se-ntâmplă cu o ramură a familiei. Ați crescut în Anglia?

– În cea mai mare parte. Familia mea avea plantații de zahăr în Indii și mergeam acolo trei luni pe an. Adică, eu și fratele meu mai mic. Când plantațiile mi-au revenit mie, am făcut ceea ce amândoi doream: le-am împărțit muncitorilor băștinași, iar casa a fost transformată în așezământ de misionari.

– Ați avut o viață palpitantă. Cred c-ați făcut tot ce se putea face.

– În afară de a mă fi căsătorit.

– Poate c-o veți face într-o zi, cu toate că se spune că un bărbat care nu s-a căsătorit până la treizeci de ani devine un fin cunoscător și este foarte greu de mulțumit.

– Dar gândiți-vă la femeia pe care ar urma s-o aleagă: ar ști că este cea mai bună și că nu are rivale, ceea ce înseamnă foarte mult, nu-i așa?

– O femeie ar prefera să fie iubită, decât să știe că selecția s-a făcut printr-un proces de eliminare.

– Așadar, ați ajuns atât de repede la concluzia că nu sunt capabil de sentimente? Este posibil să aveți dreptate, dar cred c-ar trebui s-așteptați cel puțin o lună înainte de a da un verdict atât de grav.

Într-o lună, se gândi ea, va redeveni Elizabeth Mayne, cea lipsită de orice importanță, iar el o va urî pur și simplu când va descoperi.

– Am vrut doar să vă spun că e posibil ca o femeie să aibă mai multă nevoie de dragoste decât un bărbat… oricum, decât unii bărbați, deși întotdeauna am fost de părere că și bărbații trebuie să aibă pe cineva cu care să împartă bucuriile și necazurile. În definitiv, asta e esența vieții.

– Ce mă sfătuiți? Să mă-ndrăgostesc de Elizabeth?

– Ar fi o idee bună; ar fi un remediu bun pentru un cinic.

– Sinceritatea dumneavoastră e cam colțuroasă, altfel ar fi tonică. Privirea lui deveni mai pătrunzătoare, iar nările fine i se dilatară aproape imperceptibil, dar continuă să afișeze aceeași atitudine ușor zeflemitoare de nonșalanță și totală relaxare.

– Serviți-vă cu ceva de băut, vă rog; am să sun să ni se aducă gheață.

Tăcerea care se așternu între ei era destul de apăsătoare. Trecuseră câteva minute și abia după ce Amanda îi salută din vestibul, în drum spre camera ei unde urma să se schimbe pentru prânz, Julian anunță:

– Apropo, noul aghiotant al tatălui dumneavoastră sosește cu următorul vapor. Păcat că vine tocmai acum, când sir Henry e plecat, pentru că va trebui să-și găsească o locuință în altă parte. Domnul Guvernator preferă ca aghiotantul său să locuiască aici, la Reședință, dar tânărul va trebui să mai aștepte. Numele său e Peter Gilmering.

– Va lucra aici?

– Nu înainte de întoarcerea lui sir Henry. Oricum, nu va avea prea multe de făcut. Cât timp dumneavoastră și domnișoara Mayne sunteți singure aici, nu folosim sala de consiliu. Toată activitatea noastră se desfășoară în birourile guvernamentale de pe Marine Drive.

– Trebuie să îndeplinesc vreo formalitate în legătură cu acest Peter Gilmering?

– Doar să-i urați bun venit. A lucrat în Singapore și de acolo a preluat acest post cu maximă eficiență, ceea ce dovedește că este un tânăr excepțional – tipul de om care ne trebuie.

„Cum reușește acest Julian să-i determine cu atât de multă ușurință pe toți să-i execute ordinele?“ se gândi Elizabeth intrigată. „Dar, poate că aceasta era cheia meseriei lui: să coordoneze și să selecteze anumiți oameni pentru anumite

misiuni“. În ceea ce-l privea pe aghiotant, probabil că miza pe prima impresie pe care ea o putea produce asupra acestui tânăr.

După-amiază, Julian părea nerăbdător să le arate fetelor tot ce era mai minunat în Bolani: șoseaua care șerpuia pe coasta de munte și cobora în sate, apa rostogolindu-se în cascade până în mare, nenumărate temple musulmane, arbori de cuișoare și nucșoară, plantațiile de nucă de cocos, palmierii cu înălțimi amețitoare.

Și totuși, când ajunseră înapoi la reședință, Elizabethei nu-i păru deloc rău să se despartă de Julian, după ce petrecuse aproape o zi întreagă în compania lui. Fusese parcă prea mult și acum abia aștepta să fie singură cu Amanda, deși… căpitanul urma să se întoarcă mai târziu în acea seară.

***

Trecuse o săptămână de la venirea lor în Bolani, fără ca Elizabeth și Amanda să aibă ocazia de a discuta împreună; sigur, Amanda stătea câteva clipe în camera Elizabethei, dar așa căsca, încât era imposibil de a fi reținută pentru o discuție.

– Ne distrăm atât de bine, spunea ea, încât ar fi păcat să renunțăm înainte de a fi obligate s-o facem. Iar tu te descurci foarte bine cu Julian. Te privește de parc-ai fi un pisoi imprevizibil. La el, privirea aceea poate spune orice.

– Sau nimic. Tatăl tău se poate întoarce oricând; nu putem prelungi această farsă.

– Îți faci prea multe griji, draga mea.

– Iar tu, prea puține.

– Să ne distrăm atâta timp cât se poate și să nu ne mai intereseze altceva. Noapte bună, scumpo.

Nici când aveau invitați, Amanda nu era de prea mare ajutor. La partida de tenis de miercuri, după ce jucase un singur set, plecă să înoate împreună cu unul din tinerii funcționari, având în vedere absența căpitanului Cranwood. Abia mai târziu comentă în treacăt despre Celia:

„Interesantă, nu-i așa? Dar, ai văzut ce croială șic are echipamentul ei de tenis? Celia noastră nu e chiar de compătimit, mi se pare".

Într-adevăr, și Elizabeth observase cât de atrăgătoare era în costumul ei de tenis care-i punea și mai bine în evidență trăsăturile. Bărbații o acceptaseră imediat, iar doamnele îi zâmbiseră indulgent, cu compasiune și înțelegere. Era o fată frumoasă, comentase una dintre ele și trebuia să fie îngrozitor de umilitor pentru ea să aibă un frate ca Tim; fiica lui sir Henry făcuse un gest frumos invitând-o. Și ele, la rândul lor, vor avea grijă ca fata să nu mai fie neglijată.

Julian nu ajunsese la timp pentru partida de tenis, dar discutase cu Celia la cocteil. Elizabeth îi văzuse pe terasă: ea îl ținea de braț și-l privea plină de încredere. „Ce bine de Julian", se gândi Elizabeth; într-adevăr, trebuie să fie bine să obții mereu tot ce dorești.

În fiecare zi era un eveniment monden: cina la familia McIver, o partidă de înot la lumina lunii, o procesiune de malaiezieni care merita urmărită de pe un anumit deal ce

oferea vizibilitate optimă; într-o după-amiază, Elizabeth îi făcu o vizită delicatei doamne Kelvey, stăpâna cățelului de la aeroport.

Amanda prefera să-și petreacă majoritatea timpului pe plajă, pe când Elizabeth, după o scurtă baie în lagună, se-ntorcea singură pe dealul Kalaba, de unde deseori privea vasele din port.

Așa se-ntâmplase și-n dimineața aceea și, când intră în casă, Elizabeth încă se mai gândea la vasul neobișnuit de mare pe care-l văzuse ancorat. Deodată, se opri puțin îngrijorată: prin ușa deschisă spre living, văzu clar silueta unui necunoscut.

Ciudat, dar primul impuls a fost să urce scările în fugă și să se ascundă în camera ei. Pesemne că făcu un zgomot cât de mic, pentru că individul se-ntoarse spre ea, privind-o lung.

Ceea ce atrăgea în primul rând atenția la figura lui era sprâncenele stufoase deasupra cărora se revărsa o masă de păr blond ondulat. Nu era cu mult peste înălțimea medie, dar umerii lați îl făceau să pară impunător.

– Bună ziua! spuse Amanda pe un ton nesigur. Așteptați pe cineva?

– Bună ziua. Dumneavoastră trebuie să fiți domnișoara Mayne. Sunt Peter Gilmering. Da, o aștept pe Amanda.

– O cunoașteți pe Amanda?

– Ne-am cunoscut în Londra, acum mai bine de-un an. Nu cred că v-a vorbit despre mine…

Tăcu, pentru că zgomotul unei mașini îi acoperi vocea. Mașina opri în fața reședinței și Amanda coborî, însoțită de patru bărbați de vârste diferite, toți îmbrăcați ca pentru a merge la plajă.

– Îmi pare rău că arătăm așa, dar n-am trecut pe-aici decât să bem ceva și să-mi iau ochelarii de soare. Nu știam că ai un musafir. Nu te reține, Amanda.

Elizabeth nu îndrăzni să-l privească pe aghiotant în ochi și nici să spună altceva în afară de a face prezentările.

– Domnul Gilmering… domnișoara Elizabeth Mayne.

– Așadar, dumneavoastră sunteți Peter Gilmering, spuse Amanda gânditoare, venind lângă Elizabeth și luând-o de braț. Cred că Amanda mi-a povestit despre dumneavoastră. Sunteți bărbatul care i-a spus cândva că e o puștoaică răsfățată… și nu numai atât. Ia te uită… trebuie să veniți în această după-amiază să luăm ceaiul împreună; noi trei vom avea de discutat, domnule Gilmering.

După care Amanda ieși, lăsând-o pe Elizabeth față în față cu acel necunoscut care fierbea de mânie și căruia aceasta din urmă ar fi trebuit să-i facă o primire călduroasă, așa cum îi promisese lui Julian.

– Să mergem și noi dincolo, domnule Gilmering, reuși Elizabeth să spună cu voce slabă. Cred că și nouă ne-ar prinde bine să bem ceva.

Capitolul 4

După ce Kosi le aduse băuturile și se retrase, Peter luă o înghițitură zdravănă de whisky și inspiră adânc.

– Așadar, tu ești Amanda. Vrei, te rog să explici?

– E simplu; o glumă. Nimeni de-aici nu ne cunoștea și…

– A fost ideea Amandei, nu-i așa? Era un individ inteligent și nu-i trebui mult să-nțeleagă despre ce era vorba. Numai ea putea pune la cale ceva atât de nebunesc. Nu cred că Julian Stanville urmărește căsătoria cu fiica Guvernatorului. Nu-l cunosc – ne-am întâlnit abia în dimineața aceasta când am debarcat – dar are deja o reputație. În nici un caz n-ar plănui așa ceva.

– Este ambițios.

– Toți suntem.

– Nu așa ca el. Totuși, este fermecător. Cu toate acestea, dă impresia că fiecare gest al său e studiat până în cele mai mici amănunte pentru a-și duce la îndeplinire planul. Pentru un astfel de bărbat, și căsătoria trebuie să facă parte din planul de viitor atât de calculat.

– Posibil, dar sunt și alte modalități de a rezolva o asemenea situație, dacă ea există cu adevărat. N-ar fi trebuit să fii de acord cu așa o prostie. Așa umblă mereu escortată, de câte patru indivizi?

– Câteodată sunt mai mult de patru, dar nu are nici un preferat, explică Elizabeth, intuind exact ceea ce individul acela dorea s-audă. Amanda e o scumpă. În orice caz, n-ar face nimănui vreun rău în mod deliberat. Chiar i-ai spus că e o puștoaică răsfățată?

– Da. I-am scris apoi și i-am cerut scuze, dar nu mi-a răspuns, deși aproape c-am implorat-o să-mi trimită o scrisoare. Am fost trimis în Singapore și, când am auzit acum câteva săptămâni, că aghiotantul lui sir Henry s-a îmbolnăvit, am tras toate sforile pentru a fi numit în locul lui. Aveam vagi speranțe că-l voi putea convinge s-o invite aici pe Amanda, așa că-ți poți închipui ce-am simțit când mi-a spus de dimineață că era deja aici.

– Înseamnă că totul a ieșit mai bine decât sperai: Amanda e deja aici, știi care din noi e, pe când ceilalți nu știu, așa că nu vor fi complicații în ceea ce te privește. Vii după-amiază le ceai, cum ți-a sugerat Amanda, nu-i așa?

– Categoric. Și, permite-mi să-ți spun că ești o persoană grozav de cumsecade. Trebuie să ții mult la Amanda ca să faci așa ceva pentru ea.

– Sigur că țin la ea, dar asta nu e o chestiune chiar atât de gravă; la sfârșitul săptămânii, adevărul se va afla în mod inevitabil.

– S-ar putea să fie grav. Trebuia să vă fi gândit ce iscați înșelând un om ca Julian Stanville. Imaginează-ți că tu însăți te-ai îndrăgosti de el; în ce situație îngrozitoare te-ai afla când ar afla că nu ești Amanda…

– Din fericire, aceasta nu se va întâmpla niciodată, răspunse ea, simțind o ciudată uscăciune în gât. Dorești să mai bei ceva?

– Nu, mulțumesc. De altfel, trebuie să plec. Pot lua o mașină de aici care să mă ducă la casa familiei Coombs? Până la întoarcerea lui sir Henry, folosesc dormitorul liber de acolo.

Elizabeth nu-i ceru să facă nici un fel de promisiuni, dar simțea că poate avea încredere în el.

– Nu-ți face griji în privința lui Peter, o liniști Amanda în timp ce luau prânzul împreună. Va păstra secretul, dar va trebui să-l mai impresionăm, insistând asupra necesității de a face acest lucru. Îl vom ruga să nu mai vină aici până la întoarcerea tatălui meu.

– Tu îl vei ruga; în această după-amiază, eu nu voi fi aici.

– Doar n-ai de gând să mă lași, acum!

– Nu te las, dar i-am spus tot ce îi puteam spune lui Peter Gilmering; acum, e rândul tău să-l convingi. Eu personal, cred că e timpul să încetăm cu această farsă. Dacă vrei, îi spun chiar eu totul lui Julian.

– Ești capitulardă, scumpa mea, ceea ce înseamnă că nu pui destul suflet în ceea ce facem. Nu suntem nici pe departe pregătite să-i spunem lui Julian. Abia acum parc-a-nceput

s-arate o ușoară preferință pentru fiica lui sir Henry… dar este atât de curtenitor și cu mine, încât mă gândesc că oricând își poate îndrepta spre mine întreaga atenție.

– Ar fi chiar atât de rău?

– S-ar putea. Modul lui de a face complimente e atât de subtil, încât te ia prin surprindere. În orice caz, nu e ca toți ceilalți care nu știu altceva decât să spună vorbe dulcege și să arunce priviri galeșe. Îți dai seama c-ar fi îngrozitor să mă mărit cu un bărbat pe care n-aș putea niciodată să-l înțeleg. Și totuși, îmi place.

– Adevărat? În ciuda a ceea ce ne-a spus domnișoara Brodie despre el? Se pare că știa despre ce vorbește.

– E oarecum o brută fără suflet, dar trebuie să recunoști că e un bărbat frumos. Și deși e atât de rece, are ceva ce-ți dă fiori de plăcere. L-ai văzut cum călărește? Zilele trecute, la antrenamentul de polo, parcă era un demon. Aș fi fost în stare să leșin de plăcere.

– Sunt convinsă. Ești sigură că nu te-ai îndrăgostit de el?

– Cred că nu, dar acesta e efectul pe care-l are asupra mea. Am convingerea că, dac-ar vrea să mă cucerească, ar reuși s-o facă; în acest caz, am trăi un extaz de-o săptămână, am avea o relație mistuitoare timp de încă o săptămână, după care ne-am despărți definitiv, fără a mai vrea s-auzim vreodată unul de celălalt.

Elizabeth se amuză de această imagine ce dovedea că Amanda nu-l cunoștea absolut deloc pe Julian; categoric, acesta și-ar fi ținut căsătoria sub un control strict, ca de altfel orice altceva din viața lui.

– Și-acum, să revenim la Peter; ai ceva destul de greu de făcut, pentru că, în definitiv, îl rogi să-ți facă o favoare.

– Rămâi cu noi la ceai, încercă Amanda s-o înduplece.

– Nu, de data aceasta este exclusiv treaba ta. Mă tem c-aș fi de partea lui Peter.

– În cazul acesta, va trebui să-l înfrunt singură… dar nu pentru mult timp. Așa punctual cum îl știu, va sosi exact la ora patru, așa că voi mai invita pe cineva la patru și-un sfert. Ce părere ai de strategia mea?

Ce putea să mai spună acum, când era din ce în ce mai convinsă că planul Amandei avea să-i dea o lecție meritată lui Julian!

Elizabeth se odihni puțin după prânz și plecă înainte cu mult de ora ceaiului. O porni spre mare; fâșia de nisip care alcătuise cândva plaja fusese spulberată de vânturi și de flux și valurile ajungeau acum direct la stânci pe care le îmbrățișau cu spuma lor. Era un loc de o frumusețe sălbatică, pe care Elizabeth nu mai contenea admirându-l. Mai privi o dată, parcă nevenindu-i să creadă că natura făcuse posibilă acea minune, dar brusc i se strânse inima de teamă; crezuse că e singură acolo și în nici un caz nu se-aștepta să-ntâlnească pe altcineva… cu atât mai puțin pe Julian. Acesta coborî cu agilitate din stâncă în stâncă, până ajunse pe platoul pe care era ea.

– Veniți deseori aici? întrebă el.

– Este abia a doua oară. Mi se pare un loc foarte liniștit. Este cumva un refugiu al dumneavoastră?

– Nu chiar. E plăcut să pescuiești pe stânci, dar eu nu prea am timp pentru un astfel de sport. Să mergem puțin mai sus, poate găsim un loc cu umbră. Aș vrea să vă vorbesc.

O ajută să urce panta și se așează pe iarbă, la umbra unui copac secular.

– Cum ați știut unde să mă găsiți?

– Unul din oamenii de pază v-a văzut îndreptându-vă spre acest loc. Trebuie să suportați supravegherea continuă ca tribut plătit faptului că sunteți o Penlan.

– De ce această supraveghere? Sunteți sigur că nu e nici un pericol?

– Sigur că da. Ei nu fac decât să asculte ordinele.

– Ordinele dumneavoastră?

– Da; sir Henry v-a lăsat în grija mea și mi se pare firesc să fiu precaut.

– Asta va dura până se-ntoarce el, nu-i așa?

– Am plecat mai devreme de la serviciu pentru a veni să vă dau niște vești care, mă tem, nu vă vor plăcea. Tatăl dumneavoastră va mai întârzia una sau două săptămâni.

– Of! dezamăgirea era pe măsura așteptărilor lui, deși nu-i bănuia cauza. S-a întâmplat ceva?

– Nimic îngrijorător. V-am explicat deja că este vorba de o misiune foarte importantă. Tatăl dumneavoastră are stilul său propriu de a rezolva lucrurile și această dispută durează mai mult decât s-a așteptat. Mesajul ne-a parvenit mai devreme în această după-amiază, dar a fost trimis alaltăieri.

Elizabeth privi în gol, spre linia orizontului, cu nervii încordați la maximum. Își făcuse speranțe în legătură cu întoarcerea lui sir Henry la sfârșitul săptămânii și această amânare punea probleme serioase. Era convinsă că Amanda avea să insiste să continue farsa; ea însă, prefera să mărturisească totul și să scape.

– Sunteți foarte amabil c-ați venit să-mi spuneți, domnule Stanville.

– Nu credeți c-ar fi cazul să-mi spuneți Julian? Ca prietena și tatăl dumneavoastră.

– În acest caz, și dumneavoastră mi-ați spune Amanda și n-aș vrea.

– Mi se pare ciudat din partea unei tinere emancipate ca dumneavoastră.

– Din punctul meu de vedere, nu. Crezi că numele Amanda mi se potrivește?

– Nu, răspunse el gânditor; deloc, dar dacă și tatălui tău și celorlalți li se pare că da, atunci mă conformez și eu. În definitiv, ce importanță are numele?

„Vei fi surprins să afli", se gândi ea, dar cu voce tare întrebă în glumă:

– La ce fel de fată te-ai așteptat cunoscând doar numele: Amanda Penlan?

– Îți pot răspunde cel mai bine spunând că n-am fost deloc dezamăgit.

– Și dac-aș fi fost ca Elizabeth? tatonă ea cu prudență.

– Îmi place această Bess a noastră. Cu temperamentul ei vulcanic, a adus un suflu nou în viața burlacilor de aici. Marele

ei avantaj este că e complet diferită față de tipul de femei cu care ne-am obișnuit aici.

Aceasta însemna că n-avea de gând să-și exprime vreo preferință pentru una din ele. Din nou, Elizabeth avu acea bănuială pur și simplu sufocantă că Julian își dăduse seama de înscenare și că nu va-ntârzia să-și arate disprețul.

– Te-ai întâlnit cu Gilmering?

– Da… l-am văzut.

– N-ai spus că-l cunoșteai deja.

– Uitasem…

– Adevărat? întrebă el pe un ton evident sarcastic. Din scurta întrevedere pe care am avut-o cu el în această dimineață, am înțeles c-ați fost prieteni cu aproximativ un an în urmă – chiar prieteni apropiați, dacă a fost sincer. Se pare că l-am supraapreciat: dorința lui de a deveni aghiotantul lui sir Henry a fost dictată mai degrabă de sentimente decât de ambiția profesională.

– Peter se va descurca foarte bine. Deși nu-l cunoștea deloc, impresia pe care Peter Gilmering i-o lăsase era de om extrem de cumpănit, loial și muncitor.

– Așa ar fi de dorit. Trebuie să plec acum, spuse el ridicându-se. Aștept câteva mesaje care trebuie să sosească acasă. O ajută și pe ea să se ridice, apoi porniră pe drumul de întoarcere. Ai vrea să facem un tur al insulei vineri? întrebă el când ajunseră în grădina reședinței. O dată pe lună merg într-o inspecție de rutină la toate satele de pe coastă. Durează mai mult pe mare, dar sunt sigur că-ți va plăcea.

– Numai eu… nu și Elizabeth?

– Lui Bess nu i-ar plăcea; s-ar plictisi după primul sat. Vrei să vii?

– Sigur. Îmi doresc să văd reciful de corali de când mi l-ai descris prima dată. Azi e miercuri. Ne mai vedem până vineri?

– Probabil, deși mâine dimineață este o ședință a Adunării Legislative, iar după-amiază o ședință de consiliu. Dacă nu ajung mâine seară la voi, trimit un bilet. Vineri dimineață plecăm la ora opt. E bine?

– Ești sigur că nu încurc? întrebă ea, deși ar fi vrut să-i spună cât era de fericită c-o invitase și că era cel mai interesant program pe care-l propunea. Adică, nu voi stânjeni această misiune oficială?

– Nu, copila mea. Nimeni și nimic nu mă pot abate de la îndeplinirea unei misiuni.

Poate că dacă n-ar fi ajuns deja în fața casei, Elizabeth ar fi fost tentată să-i zdruncine puțin acea siguranță de sine. Julian privi spre terasă, cu un aer distant și sobru, răspunzând cu o ușoară înclinare a capului salutului celor trei subordonați ai săi care se-ntrețineau cu Amanda: Peter, căpitanul Cranwood și un alt ofițer.

– Nu rămâi la ceai?

– Nu, mulțumesc, altă dată. La revedere.

Elizabeth preferă să-și bea ceaiul în balconul camerei, nu alături de grupul Amandei. Tot de acolo îi văzu plecând: Amanda împreună cu căpitanul și celălalt ofițer, iar Peter, singur. Își dădu seama că întrevederea dintre acesta și Amanda fusese pe cât de scurtă, pe atât de furtunoasă.

Joi se dovedi o zi foarte liniștită; chiar și Amanda se retrăsese cu un roman pe terasă, simțind nevoia unei raze de liniște.

După ce-i scrise mătușii Elsa, Elizabeth merse să discute cu Amanda.

– Știai că ești o ființă dulce și înțelegătoare? Așa susține Peter.

– Este probabil subiectiv în privința mea pentru că te-ai purtat urât cu el. Sper, totuși, că n-ai exagerat.

– În orice caz, am obținut ce-am vrut: a promis să păstreze secretul până la sfârșitul săptămânii. Acum, dacă tata va mai întârzia, una din noi va trebui să vorbească din nou cu el și cred că tu ai fi cea mai indicată. Refuz să mă mai enervez cu el a doua oară.

– Nu-nțeleg de ce te enervezi. Din câte știu, niciodată nu ți s-a întâmplat așa ceva cu un bărbat. De ce ți s-a întâmplat tocmai cu Peter?

– Este prost și pare să nu aibă decât două idei în cap: serviciul și… tăcu, dezgustată.

– Și tu, completă Elizabeth. Bănuiesc că vrea să vă căsătoriți.

– N-a rostit chiar aceste cuvinte, așa că n-am putut să-i spun că nu m-aș mărita cu un buldog oribil cum e el nici de-ar fi milionar. Și nici nu vreau să-l mai văd până nu se-ntoarce tata; asta, cel puțin, i-am spus-o.

– Și cum a reacționat?

– Cu îngâmfare tipic masculină. Îmi venea să-l strâng de gât. A avut chiar tupeul să sugereze că depinde de tine, nu de mine.

– S-ar putea să aibă dreptate.

– Sper că n-ai de gând să te aliezi cu acest musafir nepoftit care a pătruns cu forța în Bolani.

– Ești nedreaptă. Știi foarte bine că n-ar fi reușit dacă n-ar fi îndeplinit condițiile pentru un astfel de post. Nu te certa cu el. Dacă-ți displace chiar atât de mult, ignoră-l. Nu uita că, totuși, păstrează secretul tău.

– Se pare că nu mai obiectezi tot atât de mult ca la început în ceea ce privește farsa noastră. Există vreo compensare?

– Poate, răspunse Elizabeth enigmatic, dar sunt gata să cobor de pe piedestalul tău oricând hotărăști.

– Deocamdată, mai continuăm.

– Pentru că vrei să-i dai și lui Peter o lecție?

Fără să mai răspundă, Amanda își stinse țigara și intră în casă, considerând că e timpul să se-ntâlnească din nou cu prietenii.

Elizabeth rămase în continuare pe terasă, când un zgomot de galop îi atrase atenția. Privi lung la poneiul care aducea o fată zveltă, îmbrăcată cu pantaloni bufanți de călărie și cămașă din mătase. Dându-și seama că e vorba de ceva urgent, coborî imediat treptele în întâmpinarea acesteia.

– Celia! Ce s-a întâmplat?

– Îți vei închipui că mi-am pierdut mințile, dar n-am știut la cine altcineva să merg. Mi-ai spus că pot conta pe tine.

– Sigur că da. Intră.

– Nu are rost să intru; nu pot sta. Fratele meu… Călărea pe plantație și a căzut de pe cal. Nu cred că e

foarte grav rănit, dar e amețit. Mă tem că era beat. Băieții l-au adus în casă și vroiam să te rog să iei legătura cu doctorul McIver.

– Cabinetul lui era în drumul spre noi.

– Știu, dar astăzi se discută probleme legate de sănătate în cadrul ședinței de consiliu și a trebuit să participe.

Celia Cartney părea foarte bine informată.

– Nu mai există un alt doctor?

– Nu. Poate fi reținut la Guvern până la ora șase și nu-l pot lăsa pe Tim atât timp fără a fi consultat de un specialist.

– Să mergem la doamna McIver. Poate că doctorul nu participă la acea ședință a consiliului.

– Ba da. Am fost deja la Katemba și secretarul lui Julian mi-a spus.

– Înțeleg… Elizabeth își reprimă o ușoară suspiciune; în definitiv, Celia se afla într-o situație limită și trebuia ajutată, indiferent de simpatia sau antipatia pe care ea o simțea. În cazul acesta, cred c-ar trebui să trimitem un mesaj doctorului chiar în camera de consiliu.

– Ai vrea într-adevăr să faci asta? Secretarul lui Julian nu s-a arătat prea dornic să mă ajute; îl urăște pe Tim și cred că singurul lui regret era că fratele meu n-a murit în acel accident. Toți sunt de părere c-ar trebui să-l părăsesc și să nu-mi mai pierd timpul cu un astfel de om. Dar cum aș putea face asta tocmai când are mai multă nevoie de mine? Julian e singurul care înțelege… și tu, sigur că da.

– Odihnește-te câteva minute. Mergem amândouă cu mașina. Oamenii de aici vor avea grijă de cal și apoi îl vor aduce acasă la tine.

Pe drum, în mașină, n-au prea vorbit. Elizabeth își reproșa iritarea pe care o simțea și suspiciunea care i se strecura în gânduri; în definitiv, Celia procedase mult prea deschis pentru a putea fi bănuită de vreo intenție necurată.

Celia privea pe fereastră spre mare, iar mâinile împreunate pe genunchi nu arătau nici un semn de tensiune nervoasă; era ca și cum realizase ceea ce-și propusese, iar acum era liniștită.

– Tuan doctor va veni imediat. Mașina sa este aici, anunță șoferul care se dusese să se intereseze.

– L-ai văzut pe Tuan șef? întrebă Celia.

Elizabeth știa că acesta era titlul folosit de localnici la adresa lui Julian.

– Nu, doamnă.

– M-am gândit, explică ea lui Elizabeth, că Julian ar trebui să afle cât mai repede de Tim.

Ajunseră la locuința fraților Cartney și doctorul McIver veni în câteva minute. Celia îl conduse în livingul semiobscur, apoi se-ntoarse repede la Elizabeth care aștepta lângă mașină, neștiind ce să facă.

– Mulțumesc foarte mult. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine. Tu și Julian sunteți cei mai minunați oameni pe care i-am cunoscut vreodată.

– Ești sigură că nu mai am cu ce să te ajut?

– Acum că doctorul e aici, mă descurc. Viața e foarte nedreaptă, spuse ea fără nici un tremur în glas, deși ochii i se

umplură de lacrimi. Ai absolut totul – o casă minunată, un tată cu o funcție importantă, o mulțime de bani. Toată lumea spune că Julian se va căsători cu tine, așa că, într-o bună zi și tu vei fi soție de guvernator. Chiar dacă el ar iubi o persoană lipsită de importanță, nu s-ar căsători cu ea.

– Faci niște afirmații cam pripite, răspunse Elizabeth, făcând eforturi să nu-și trădeze emoția. Ții la Julian?

– Îl ador și sunt convinsă că și el mă iubește. Știu că nu e nici o speranță – ca în toate cazurile de acest fel – dar nu voi renunța definitiv la acest gând până nu se căsătorește cu altcineva. Buzele ei roșii se subțiară, devenind ca o linie, iar ochii erau parcă ai unei pisici. Toată lumea crede că mă aflu aici pentru Tim, dar dacă îi suport nesăbuința, am și o oarecare compensare. Este adevărat, am venit în Bolani pentru fratele meu, dar am rămas pentru Julian.

– Oferta mea rămâne valabilă, spuse Elizabeth urcându-se în mașină; trebuia să-și păstreze demnitatea în orice condiții.

Celia însă nu terminase tot ce avea de spus; se apropie de fereastra mașinii, zâmbind printre lacrimi.

– Nu te supăra pe mine, Amanda. Am avut un șoc din cauza accidentului lui Tim și nici nu mai știu ce vorbesc. Îmi placi foarte mult. Nu mă abandona; fără tine, nu știu ce m-aș face.

– Ești epuizată; trebuie să te odihnești. Anunță-mă cum se simte fratele tău. La revedere.

Elizabeth se rezemă de spătarul banchetei și-nchise ochii, ca apoi să-i deschidă, privind în gol: se simțea de parcă fusese

bătută. Mai întâi, Celia i se păruse labilă psihic, apoi diabolic de inteligentă. Probabil că ambele impresii erau la fel de greșite.

Un singur lucru era sigur: Celia Cartney era îndrăgostită de Julian Stanville și extrem de geloasă. Dar Julian? Așa cum spusese și Celia, era puțin probabil ca acesta să se însoare cu o oarecare, din moment ce viza postul de guvernator. Dar era posibil ca, în măsura în care putea fi îndrăgostit, s-o iubească pe Celia. De altfel, îi admirase în mod deschis curajul și loialitatea față de fratele său. Dar, putea să-i placă și ea însăși, ca persoană: zveltă cum era și extrem de bine îmbrăcată.

Nebănuita tărie de caracter ce-o susținuse în timpul discuției cu Celia dispărea, lăsând locul unui tremur în tot trupul și unei dureri în dreptul inimii. Incredibil cum acea durere avea legătură cu Julian Stanville și cu tânăra frumoasă și imprevizibilă ce locuia la plantația Cartney.

Capitolul 5

Elizabeth nu văzuse niciodată asemenea zori: rozul norilor pe fundalul unui cer mov, marea cu sclipiri de un verde aproape ireal și zefirul care-i trimitea până în dormitor petale ca niște fluturi cu aripi în culori pastel.

La ora opt fără douăzeci fix, Julian coborî din mașină și intră în hol.

– Bună dimineața. Arăți ca un delfin dintr-o specie rară.

– N-am știut dacă să mă-mbrac cu altceva, mai nautic…

– Nu de data aceasta. Excursia are un caracter semioficial. Când sir Henry lipsește, n-am prea mult timp liber, dar vom face o înțelegere: când se va întoarce, îmi voi lua câteva zile libere și atunci, promite-mi că vom merge amândoi în Insula Manai, dar îmbrăcați în șort și având voie să mâncăm numai ce pescuim; și vom discuta, așa cum n-am făcut niciodată. De acord?

– De acord, răspunse ea, dar zâmbetul îi pieri de pe buze la gândul că, după sosirea lui sir Henry, Julian Stanville nu va

mai avea nimic de discutat cu Elizabeth Mayne. Asta nu înseamnă, însă, că suntem chiar obligați să respectăm planul.

– Ți-e teamă să petreci o zi singură cu mine?

– Doar asta fac acum, nu-i așa?

– E cu totul altceva astăzi: voi avea de lucru și vom avea în program întâlniri la nivel oficial la fiecare oprire.

– Oricum, e o ucenicie.

– Înseamnă că ești dispusă să înveți? Asta e starea de spirit ideală pentru a începe ziua.

Erau deja pe alee, când Amanda îi strigă de la balcon, acoperindu-și umerii goi cu un șal roz.

– Julian! Vrei să-mi răspunzi la o întrebare înainte de a pleca?

– Intră în cameră. Ești o rușine pentru această locuință.

– Locul acesta vechi n-are nevoie de o pată de culoare neconvențională, și nu mă refer la flori… Așadar, îmi răspunzi?

– Bine, dar la o singură întrebare; spune.

– Vei face dragoste cu Amanda?

Elizabeth, furioasă, se-mbujoră, pe când Julian lăsă impresia că reflectează cu toată seriozitatea.

– Ei bine, va trebui să-ți răspund în stil tipic parlamentar: depinde.

Amanda râse. Elizabeth se urcă repede în mașină, iar Julian, netulburat, făcu semn de rămas-bun spre balcon.

– În mintea ei nu încape decât un singur lucru, comentă el pe un ton lejer, instalându-se la volan. Există un avantaj enorm când ai de-a face cu astfel de femei: știi exact despre ce e vorba.

Probabil știa la fel de bine despre ce era vorba și în cazul Celiei Cartney; la gândul acesta, Elizabeth își blocă în mod conștient acea parte a minții ce-o includea pe aceasta; categoric, Celia va fi complet exclusă din ziua de azi!

Se simțea deja spiritul aventurii.

Străzile Munengului, încă neaglomerate, aveau un iz de prospețime, încântând ochiul oricărui turist cu pitorescul lor inedit.

Julian parcă mașina în dreptul unui debarcader unde îi aștepta o șalupă albă elegantă: vasul guvernamental care avea să-i ducă la primul port al itinerarului vizitei lor de lucru.

– Te simți bine? întrebă Julian, luând primul set de documente pe care le avea de studiat și așezându-se pe un șezlong lângă Elizabeth, pe punte.

– E minunat. Și atât de răcoare… Nu știu de ce nu se locuiește pe vapoare!

– Ar fi imposibil, din cauza uraganelor.

– Sunt îngrozitoare?

– Doar câteva dintre ele. Dar, întotdeauna avertizăm populația din timp și nu este voie să se locuiască pe o rază de o jumătate de milă față de punctele cele mai vulnerabile. Ai fi foarte surprinsă să vezi ce duce un uragan în vârtejul său.

Elizabeth se gândi că n-ar mai fi chiar atât de surprinsă; Julian însuși era ca un vânt puternic în viața ei, scoțând la iveală aspecte nebănuite ale firii ei, mai ales tendința periculoasă de a considera că nimic nu e imposibil.

– Când începe sezonul uraganelor?

– Cam într-o lună se face îngrozitor de cald; începând de atunci, timp de aproximativ patru luni primim avertizări intermitent de la stația meteo. Dar nu fi îngrijorată. Vei fi în deplină siguranță la Reședință.

– De ce m-aș speria mai mult decât alții?

– Noile experiențe pot fi deopotrivă înspăimântătoare și interesante. Amintește-ți, de exemplu, de primul sărut.

– Ce-ar trebui să răspund? „Vai, domnule, dar n-am fost niciodată sărutată!“ M-ai crede?

– Având în vedere călătoriile tale… nu.

– Presupun că predici din punctul de vedere al bărbaților pentru care, orice călătorie la Paris care nu a inclus o aventură, e clasată drept un eșec.

– Personal, consider acest tip de sport o colosală pierdere de timp. Punctul de maximum interes al existenței mele a fost întotdeauna cariera.

– Știu.

– Mi-am făcut datoria față de țară; acum, cred c-aș avea și eu dreptul la chinurile mistuitoare ale dragostei.

– Mă-ndoiesc c-ai putea simți așa ceva. Sigur, te vei căsători, dar în nici un caz pentru că vei fi-ntâlnit femeia fără care nu poți trăi.

– Crezi? Dar poate că astfel voi fi scutit de tortura la care te supune orice relație pasională… Nu crezi că marea are ceva ce face oamenii mult mai conștienți de existența celor de lângă ei? comentă el, privind în larg.

– Vag; oare de ce?

– Poate din cauza senzației de izolare pe care o dă. În orice caz, e ceva ce face bine.

Când primul sat apăru la orizont, Julian o rugă să rețină numele șefului, ca să-i facă plăcere acestuia.

– Doar nu mă vei prezenta fiica guvernatorului!

– De ce nu? Se vor bucura.

– Te rog, spune că sunt pur și simplu un vizitator…

– Bine, dar e absurd. Tatăl tău e foarte popular. Oamenii aceștia știu că ești în Bolani – ei știu totul – și vor fi flatați că le faci o vizită atât de curând.

– Dacă nu-mi promiți că-mi respecți rugămintea, nici nu cobor de pe vas. Cum i-ar fi putut explica sentimentul îngrozitor pe care-l încerca la gândul de a înșela încrederea băștinașilor? Era și așa destul de grav că înșelase încrederea albilor, dar, cel puțin, putea spera că aceștia vor da dovadă de simț al umorului… măcar o parte dintre ei…

– Bine, dar mi se pare o prostie din partea ta. Apoi, privirea lui deveni mai pătrunzătoare. Ești palidă. Nu te simți bine?

– Ba da.

– Ești sigură? Dacă vrei, te pot trimite înapoi cu șalupa, iar eu îmi voi continua călătoria pe uscat.

– Nu face așa un caz, Julian! Mă simt foarte bine. Faptul că îmi susțin punctul de vedere nu înseamnă neapărat că sunt bolnavă.

Julian îi zâmbi enigmatic, dar figura lui nu trăda nici o expresie, ceea ce-i întări Elizabethei convingerea că niciodată nu va ști ce gândește el cu adevărat; oricum, n-avea nici o importanță.

Când șalupa se apropie de golful unde avea să ancoreze, Elizabeth simți că Julian nu mai era decât fizic lângă ea și n-o mai considera decât ca o simplă anexă; era foarte politicos față de ea, dar întreaga lui atenție era concentrată asupra problemelor locuitorilor satului, probleme pentru care avea deja soluții.

Satul, construit pe piloni, avea case din bambus și iarbă presărate de-a lungul plajei și adăpostite de palmieri. Întâmpinați cu flori de localnici și de reprezentantul oficial împreună cu șeful satului, Julian și Elizabeth intrară în sala de judecată unde Julian începu răbdător o lungă audiere, dând verdictul pentru fiecare caz ce-i era expus. În cele din urmă, un bărbat se prezentă timid în fața lui cu o rugăminte: avea un fiu atât de inteligent, încât dorea să fie trimis în Singapore să-și continue studiile.

– Adu-l pe fiul tău aici, spuse Julian. Am să discut cu el.

Un băiețel brunet de doisprezece ani intră, pășind plin de importanță.

– Îți place școala?

– Da, tuan; mai mult ca orice altceva.

– Ce materii îți plac cel mai mult?

– Engleza și matematica.

– Tatăl tău a spus că profesorul te-a învățat tot ce știe. Crezi că așa e?

– Nu, tuan, recunoscu băiatul cu regret.

– De ce dorești atât de mult să fii trimis în Singapore?

– Cred că așa e cel mai bine, tuan. Nu-mi place să muncesc pe câmp. Vreau să fiu… un învățat.

– Cine învață continuu se poate considera un om învățat. Munca la câmp e foarte bună. Când eram copil și eu ajutam la recoltarea trestiei de zahăr pe plantațiile tatălui meu.

– Adevărat, tuan? Mi-e teamă să nu ajung la fel ca frații mei.

Elizabeth tresări. Bietul băiat văzuse cum frații lui renunțaseră la școală pentru a se dedica în întregime muncii la câmp și simțea c-ar fi o nedreptate să i se întâmple și lui la fel! Aruncă o privire imploratoare spre Julian, dar figura acestuia, aplecată spre băiat, rămase impasibilă.

– Rămâi încă un an la școala din sat și, în același timp, continuă să muncești și pentru tatăl tău. La sfârșitul anului viitor, voi cere un raport din partea profesorului tău și te voi ruga să-mi aduci un castron cu orez cultivat de tine.

– Și apoi, tuan?

– Și apoi, voi constata probabil c-ai fost un elev excelent, dar și un fiu excelent și-ți voi da o recomandare pentru o bursă în Singapore.

Auditoriul primi cu entuziasm hotărârea lui Julian, apoi toți se ridicară, făcându-i loc să treacă.

Când reveniră la șalupă, petrecură câteva momente de relaxare bând un ceai, apoi Julian își pregăti un alt teanc de hârtii – cazurile referitoare la satul următor, detașându-se parcă total de cele anterioare. Între timp, îi explică Elizabethei câte ceva despre corali.

– Pari foarte preocupată de ceva, remarcă el când ea se mulțumi doar să zâmbească vag, fără a comenta nimic. Cred că nici n-ai auzit ce-am spus.

– Ba da. Și, ca să-i dovedească, repetă cuvânt cu cuvânt ce spusese el.

– Nota zece. Și totuși, te gândești la altceva.

– Da… mă gândeam la băiatul acela; părea într-adevăr inteligent și m-am temut ca nu cumva să-l refuzi și să-l descurajezi.

– Ah! Nu poți trata sentimental astfel de cazuri. I se va da această șansă, dar la fiecare care pleacă să-și continue studiile, rămân alți o sută invidioși pe el pentru că nu au primit și ei același lucru de la guvern. Acești copii care vor să-și continue studiile au de înfruntat multe: durează ani de zile să se acomodeze cu viața de la oraș, sau nu fac față concurenței acerbe; mulți dintre ei ratează și se întorc în satul natal, de unii dintre ei nu mai știm nimic și foarte rar se-ntâmplă ca unii să reușească în carieră.

– Nu ți-e niciodată teamă?

– De ce mi-ar fi?

– Responsabilitatea e foarte mare. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Apoi tăcu, dându-și seama că Julian o privește cu atenție.

– Ce vrei să spui?

– Nu știu… Sir Henry e guvernator de unsprezece ani, nu-i așa? Înainte de aceasta a fost reprezentantul oficial șef?

Deodată, simți că Julian sesizase ceva. Reflectă asupra fiecărui cuvânt pe care-l rostise, dar în afară de apelativul cam distant pentru o fiică, „Sir Henry“ nu-și putea reproșa nimic. Amanda nu putea să fi urmărit evoluția tatălui ei; acum unsprezece ani avea doar zece ani. Poate nimerise exact

punctul lui sensibil: ambiția de a ajunge pe treapta cea mai de sus din punct de vedere profesional; sau, poate că el simțise reținerea ei de a-l ajuta?

– Da, răspunse el degajat. Sir Henry a fost reprezentantul oficial – Înaltul Comisar Regal. Apoi, ieși imediat pe punte.

Pe la ora prânzului, merseseră deja în patru sate și după încă două ore, Julian se pregătea să rezolve un litigiu legat de cerințele muncitorilor referitoare la mărirea salariilor și la achiziționarea de noi utilaje.

După multe zile, Elizabeth trebui să recunoască în sinea ei că acea călătorie cu Julian fusese momentul neașteptat și fatal când se îndrăgostise iremediabil. Deși nu părăsise vasul la fiecare oprire pentru a-l însoți pe Julian în satul respectiv, avusese și așa destule ocazii pentru a-l vedea neîndurător cu răufăcătorii, extrem de scrupulos în a face dreptate, câteodată chiar generos și tot timpul extrem de curtenitor. Își dădu seama că nu era nevoie ca Julian Stanville să se însoare cu Amanda Penlan sau cu fiica oricărui alt guvernator pentru a reuși în carieră; indiferent cu cine s-ar fi căsătorit, tot avea să reușească, datorită calităților sale.

Soarele era la apus când Muneng se profilă la orizont.

– Nu-ți pare rău c-ai venit?

– Deloc; a fost o experiență minunată. Îți sunt recunoscătoare că m-ai invitat. Julian… n-am avut intenția să spun nimic jignitor de dimineață.

– Nu ai jignit cu nimic. Nu te mai gândi la asta.

– A fost o zi atât de minunată, încât…

– Vino pe punte să vezi cum arată luminile orașului.

Mângâiată de briza mării și sprijinindu-se de brațul lui, Elizabeth rămase câteva momente să admire luminile din Muneng și de pe dealul Kalaba, suspendată parcă în atemporal, pătrunzându-se de acea senzație de liniște deplină și bine pe care cu siguranță că nu o va putea uita.

Coborâseră din șalupă și se-ndreptau spre șosea, unde era parcată mașina, când se-ntâlniră cu doctorul McIver.

– Bună seara. Tocmai ți-am scris un bilet și vroiam să-l fixez sub ștergătorul de parbriz.

– Sunt probleme?

– Nu grave. Bătrânul Solai este în sfârșit de acord cu operația, dar vrea să semnezi și tu. Își dă importanță, ca de obicei.

– Ai documentul?

– Da, uite-l. Îmi pare rău că te deranjez chiar din clipa în care te-ai întors, dar dacă nu acționez rapid, idiotul ăsta bătrân e în stare să se răzgândească. Ei, cum a fost călătoria?

– Liniștită.

– Și dumneavoastră, domnișoară Penlan? Ritmul pe care-l impune Julian e destul de amețitor. Poate doar cineva ca dumneavoastră să-i reziste.

– Ești cam vorbăreț, doctore, comentă Julian, zâmbind.

– Poate că da, dar știu eu ce spun. Dacă vă plac emoțiile puternice, preluați dumneavoastră controlul, inclusiv asupra inimii lui; prea a făcut până acum ce-a vrut.

– Mă voi gândi la aceasta, răspunse Elizabeth timid, bucuroasă că, în întuneric, nu i se cunoștea roșeața din obraji, apoi urcă în mașină.

Julian mai rămase puțin împreună cu doctorul. Elizabeth îl văzu pe acesta din urmă ridicând din umeri și auzi ultimele cuvinte ale lui Julian:

„Merită să pățească mai rău, nu numai câteva contuzii. Individul e un porc".

Inima i se strânse; desigur, Julian se informase despre Tim Cartney.

– Cred că ești obosită, spuse el urcând în mașină. Trebuie să mergi la culcare devreme.

Nu mai vorbiră nimic pe drum.

– Intri să bei ceva? întrebă Elizabeth politicoasă după ce ajunseră la reședință.

– Mulțumesc. Voi sta însă puțin, pentru că mai am de lucru.

Îl servi cu un cocteil, apoi ieșiră pe terasă.

– Ah, iată-l pe prietenul tău de anul trecut, spuse el rece. Să-i spun să plece?

– Nu, nu face asta.

– Mai ai puterea de-a face față în seara aceasta unei povești sentimentale ce se chinuie să reînvie?

– Cred că va fi o întâlnire plăcută, odihnitoare.

– Încercarea de a reînvia o dragoste de licean e mai degrabă revoltătoare decât plăcută.

– Nu-i vorba de nici o încercare penibilă de reînnodare a unui fir rupt. Peter e un scump.

– Bună seara, domnule, spuse Peter vesel, ajungând chiar atunci în dreptul lor. Bună, Amanda. E a doua oară când vin aici; e o petrecere la familia Kelvey și vroiam să te invit să mergi cu mine.

– Domnișoara Penlan a avut o zi obositoare, interveni Julian pe un ton acru.

– Îmi face plăcere să merg cu tine, Peter, hotărî Elizabeth sub impulsul momentului, străduindu-se să-și stăpânească un inexplicabil val de lacrimi. Intră să bei ceva cât timp mă schimb.

Julian nu mai insistă; îl privi pe Peter timp de câteva clipe, ca și cum ar fi fost un specimen interesant, deși neatrăgător, destinat Grădinii Zoologice, o salută pe Elizabeth fără să se uite la ea și plecă.

În timp ce se-mbrăca, Elizabeth își dădu seama că era mult prea obosită pentru a savura o petrecere. O durea capul și-n mintea sa, frânturi de scene și de peisaje formau un caleidoscop al zilei. Cu toate acestea, merse până la locuința familiei Kelvey – atât de aproape, încât nu mai consideră necesar să cheme șoferul.

Firește, Amanda era deja acolo: strălucitoare ca de obicei, dăruind din farmecul ei deopotrivă căpitanului Cranwood și contabilului guvernamental.

– De ce-ai venit cu Peter, scumpa mea? Ca o reacție la Julian al nostru? întrebă ea cu malițiozitate pe Elizabeth, după care dispăru pe verandă.

Elizabeth traversă livingul pentru a discuta cu doamna Kelvey, fără a avea dispoziția și puterea de a-i da o replică… desigur, dacă întrebarea Amandei n-ar fi fost pur retorică.

După ce Peter o conduse înapoi acasă, câteva ore mai târziu, se culcă imediat, intrigată totuși de acea inexplicabilă durere pe care o simțea în inimă.

Capitolul 6

Trecu o săptămână fără să se întâmple ceva important. Nu mai primiseră nici o veste de la sir Henry Penlan, ceea ce-nsemna că nu mai avea nimic nou să le comunice.

Explorând insula, Elizabeth descoperi o mulțime de lucruri interesante și nebănuite: în primul rând, templele ale căror fațade străluceau acoperite de pietre prețioase – relicve dinainte de trecerea la mahomedaism, apoi colțul rotarilor, unde încă se mai foloseau roți învârtite manual, sau colțul țesătorilor din ale căror mâini iscusite ieșeau în cel mult douăzeci de minute, voaluri diafane.

În cele mai multe din plimbările ei, Elizabeth era însoțită de Peter Gilmering. Oficial, acesta n-avea nimic de făcut până la întoarcerea lui sir Henry, dar Julian îl instruise să raporteze în fiecare dimineață la guvern, pentru a se familiariza cu procedura.

– Nu are totală încredere în mine, se plânse el într-o după-amiază, în timp ce se plimba cu Elizabeth. Și, mă tem că

acțiunile mele vor scădea și mai mult când își va da seama că v-am ajutat, pe tine și pe Amanda să-i faceți această farsă.

– Nu-ți face griji. La momentul respectiv, îi vom explica și sunt sigură că te va înțelege.

– Și dacă îi spune lui sir Henry? În ce încurcătură voi fi pus!

– Va trebui să-l rugăm să nu spună nimic, dar dacă o va face, sir Henry va fi indulgent, sunt convinsă. Chiar dacă n-a mai văzut-o de mult timp pe Amanda, nu-nseamnă că nu știe foarte bine ce e-n stare să facă.

– Nu vreau să se supere pe Amanda!

– Nici nu i-ar folosi la nimic. Oricum, Amanda i-ar zâmbi suav și nevinovat printre lacrimi și-ar fi imediat iertată.

– Da, întotdeauna obține ceea ce vrea, recunoscu el amuzat, apoi întrebă într-o doară, pe un ton ce se dorea indiferent: Crezi că e ceva serios între ea și colonel?

– Se amuză doar pe seama lui.

– Se amuză… și pe seama mea?

– Nu. Despre tine a spus că ești un buldog oribil.

– Dumnezeule, chiar așa a spus? Și ție ți-am dat aceeași impresie?

– În nici un caz. E adevărat că ești încăpățânat… dar, fii în continuare așa, Peter. Probabil că s-a plictisit de-a fi tot timpul admirată și flatată.

– Categoric, ar fi extrem de dificilă ca soție. Nu m-aș încumeta să fac un asemenea pas decât dacă m-ar iubi la nebunie, dar nici nu poate fi vorba despre așa ceva.

– Poți fi sigur că, atunci când se va îndrăgosti se va implica total, cu pasiune, iar soțul ei va fi un bărbat norocos. Amanda dă doar impresia de superficialitate.

Peter ridică o scoică, își plimbă gânditor degetul pe suprafața lină a acesteia și abandonă definitiv subiectul legat de Amanda.

– Ai auzit de Centrul pentru pescuitul perlelor de lângă insula Manai? Dacă obțin permis, mă însoțești până acolo?

– Sunt dispusă să fac orice – o dată, răspunse Elizabeth, convinsă că s-ar gândi acum de două ori înainte de a mai fi de acord să facă un tur al insulelor împreună cu Julian.

Peter era un excelent tovarăș de plimbări. Nu vorbea niciodată prea mult despre Amanda, dându-și seama că oricum nu putea ajunge la o concluzie satisfăcătoare; de asemenea, o aprecia pe Elizabeth.

Pentru Elizabeth, Peter era o companie plăcută; aveau multe interese comune și, ceea ce era foarte important, îi cunoștea identitatea, ceea ce îi dădea posibilitatea de a fi ea însăși, de a se comporta firesc.

Într-o sâmbătă, o luă la un meci de polo. În pauza dinaintea ultimei reprize, pe aleea ce ducea la pavilionul în care era instalat barul, Elizabeth o văzu pe Celia mergând alături de un bărbat care nu putea fi altul decât fratele ei. Asemănarea era izbitoare: același păr drept de culoarea mahonului, același nas; diferența consta în bărbie: a Celiei era frumos și ferm conturată, dând profilului ei un aer hotărât, pe când la Tim trăda nehotărârea.

Deodată, Celia întoarse capul și ochii ei de culoarea topazului deveniră scânteietori.

– Bună, Amanda! strigă ea suficient de tare pentru a atrage atenția celor din jur asupra faptului că, deși era însoțită de fratele ei, atât de puțin agreat; fiica guvernatorului n-avea nimic de obiectat la aceasta.

– Ce mai faci, Celia? Ce mai face fratele tău?

Se făcură imediat prezentările și, privindu-l pe Tim, Elizabeth se-ntreba cum de nimeni din Kalaba Hill nu-și dădea seama cât de ușor s-ar fi putut corecta orice defecte ale lui Tim într-un anturaj corespunzător.

– Veniți cu noi să bem ceva, propuse Tim. Când meciul se va termina, barul va fi prea aglomerat.

După ce fetele luară loc, bărbații merseră să comande băutura.

– Peter Gilmering arată foarte bine, spuse Celia privind-o pe Elizabeth cu un aer de pisică mulțumită care tocmai terminase de mâncat un castron cu smântână. Ești foarte norocoasă: ai prioritate la toți bărbații care sunt considerați a fi o partidă promițătoare. Te-am mai văzut plimbându-te prin oraș cu el. Ții la el?

– Dacă țin la el? Nu-i vorba despre așa ceva; Peter nu are nimic de făcut până la întoarcerea lui sir Henry și, cum nici el nu cunoaște insula, mergem s-o explorăm împreună.

– Explorați… apoi, zâmbetul îi pieri de pe chipul pe care i se așternu umbra unei dureri. Mi-a fost atât de teamă că te vei simți atrasă de Julian… E o mare ușurare pentru mine să știu că nu ești.

– Da? Și ce importanță ar fi avut pentru tine?

– Ai fi avut un avantaj nedrept față de mine și, în plus, nu ai nevoie de prietenia lui așa cum am eu. Mi s-ar frânge inima

dac-aș pierde încrederea lui Julian. Ah, uite, se-ntorc băieții. Sper ca Tim să nu fi uitat că prefer puțin gin la ora aceasta.

Tim nu uitase și-n plus, comandase și-un platou cu gustări. Conversația deveni plăcută și amuzantă, apoi, când meciul se termină și barul se aglomeră, tinerii plecară; la despărțire, Tim era la fel de amabil și plăcut, poate doar cu o vagă expresie de plictiseală, iar Celia, mai puțin mulțumită decât se arătase la început.

Înainte ca Peter și Elizabeth să ajungă la mașină, doi tineri funcționari guvernamentali îi opriră.

– Bună seara, domnișoară Penlan. Gilmering, îmi pare rău, dar nu ți s-a aprobat vizita la Centrul de pescuit al perlelor. Refuzul a fost categoric.

– Refuz? Oare de ce?

– N-a spus. Sigur, poți face contestație, dar nu te-aș sfătui. Stanville pare destul de prost dispus.

– Da, el hotărăște…

Erau aproape de reședință când Peter vorbi din nou, pe un ton trist.

– Aproape că regret c-am cerut acest post. De când am venit, nimic nu merge. Am făcut în primul rând greșeala de a-i spune lui Julian Stanville că o cunosc pe Amanda Penlan de când eram în Anglia; apoi au mai urmat și alte greșeli… N-am avut niciodată până acum un dușman, dar acum se pare că recuperez; Julian este cât zece dușmani.

– N-o lua chiar așa. De obicei, e corect. Probabil că acum are prea multe probleme.

– Îmi dau seama că mă plâng prea mult, dar nu-mi place să mă trateze ca pe un copil.

– Presupun că-ți va explica de ce a procedat astfel.

Desigur, în sinea sa și Elizabeth îl învinovățea pe Julian. În definitiv, doar el o rugase să aibă grijă de Peter să se acomodeze repede și să se simtă bine acolo, ca acum să devină răutăcios.

De la excursia la insule, nu se mai întâlnise decât de câteva ori, fugitiv, cu Julian, ocazii în care acesta se purtase politicos dar rece și nu manifesta nici o intenție de-a veni în vizită la reședință.

Mașina îl lăsă pe Peter la familia Coombs și o aduse pe Elizabeth acasă. În seara aceasta avea să fie singură, pentru că Amanda era invitată la o petrecere.

Cum aceasta încă nu plecase, Elizabeth profită ca să încerce să discute cu ea.

– Pari obosită; și eu pățesc la fel după ce asist la o partidă de polo. Ai venit cu cineva?

– Dacă te referi la Peter, nu.

– Ai petrecut toată după-amiaza cu el, nu-i așa? Cum mai e?

– De ce nu pertreci și tu câteva ore cu el, ca să afli?

– N-aș vrea să te privez de prezența lui constantă.

– Ai consimțământul meu, răspunse Elizabeth ironic. Amanda, cred că e timpul să spunem adevărul; implicațiile acestui joc încep să devină prea mari.

– Ce moment ai ales pentru o astfel de discuție! Știi că trebuie să plec.

– Întotdeauna e ceva. Mâine vei spune că ești prea obosită.

– Foarte probabil. Totuși, nu văd de ce-ți faci griji. Nimeni în afară de Julian nu e implicat.

– Poate că acea domnișoară Brodie s-a înșelat, sau poate a vrut să se răzbune. Acum, cunoscându-l pe Julian, chiar crezi că s-ar căsători pentru a reuși în carieră?

– Ce-ai aflat despre el? Că s-a purtat cu generozitate față de unii funcționari tineri și că este foarte sensibil față de Celia? Am văzut și eu asta, dar nu m-a impresionat. Îmi place de el, dar sunt convinsă că nimic altceva decât cariera nu contează mai mult pentru el.

– Celia crede că Julian e îndrăgostit de ea.

– Poate are dreptate. Niciodată nu știi la ce să te aștepți de la Julian. Totuși, sunt sigură că nu s-ar căsători cu ea.

– Pe de altă parte, nimic nu dovedește c-ar vrea să se însoare cu Amanda Penlan!

– Te-a luat cu el în acest tur al insulelor.

– A invitat fiica guvernatorului, pentru a-i prezenta teritoriul guvernat de tatăl ei. Fără să se întâmple nimic altceva!

– Vezi? De ce nu-l ademenești în grădină? Nu știi deloc să te amuzi așa cum aș fi făcut-o eu. Gata, acum trebuie să plec, spuse Amanda grăbită, auzind claxonul unei mașini.

– Uite, dacă i-am spune ce ne-a determinat să facem asta, și-ar da seama că persoana lui nu te interesează și…

– Îți faci prea multe griji. Am promis că-i vom spune când tatăl meu își anunță venirea. Nu mai poate dura mult. Știu că te chinui, dar mă voi revanșa. Pa!

Rămasă singură, Elizabeth hotărî să ia cina pe terasa laterală, apoi rămase în continuare acolo, privind grădina în lumina lunii. Auzea cadența pașilor pazniculuipe alee, căreia la un moment dat îi luă locul un alt fel de zgomot de pași. Văzu o siluetă înaltă ezitând și, după insistența bătăilor inimii ei, știu că era Julian. Acesta privi atent spre terasă, apoi se apropie.

– Bună seara. Special te ascunzi?

– Nu m-așteptam să mai vină cineva… și-n nici un caz tu. E târziu.

– Abia ora nouă. Am venit sperând să te găsesc singură.

– De ce? Ai vești de la sir Henry?

– Nu, nu are nici o legătură cu tatăl tău. Organizez o petrecere miercuri și aș dori să vii.

– Mulțumesc foarte mult. Cum acesta nu era un motiv ca el să vrea s-o vadă singură, Elizabeth își dădu seama că mai urma ceva. Sărbătorești ceva?

– Nu. În mod obișnuit, sir Henry dă o petrecere mare aproximativ o dată pe lună. A trecut acum mai mult de o lună de la ultima. Sunteți aici de cinci săptămâni.

– Parc-a trecut mult mai mult.

– Crezi că viața se măsoară în evenimentele pe care le trăiești. Cum ți s-a părut partida de polo?

– Palpitantă. Ai fost și tu acolo?

– Nu, asistentul meu te-a văzut. Asta nu-nseamnă că ești urmărită oriunde te duci. Sigur că da, până vine sir Henry, trebuie să fiu foarte atent cu tine, dar asistentul meu n-a menționat faptul decât pentru că te-a văzut în compania lui Tim Cartney la bar.

– Înțeleg; compania Celiei e permisă, dar a lui Tim, nu.

– N-o lua așa. Aș fi ultimul care să vreau să nedreptățesc pe cineva, dar Tim își merită soarta.

– În prima seară când am venit, ai dat ordin să fie deportat un bărbat, pe motiv că avea un comportament degenerat. Ca urmare, putea ajunge mult mai rău.

– Individul acela fusese mult ajutat. Suntem aici în folosul băștinașilor și nu putem tolera pe nimeni care le-ar putea da un exemplu negativ.

– Nu crezi că s-ar putea ca tocmai acest sistem de ostracizare să-i împingă pe unii să decadă? Celor care greșesc nu li se mai dă nici o șansă de reabilitare. Ești mult prea conștient de faptul că reprezinți autoritatea guvernamentală, Julian, și asta te face inuman.

– Continuă, continuă.

– Asta e tot. Îmi cer scuze dacă te-am jignit, dar sistemul nu mi se pare corect.

– Nu știi despre ce e vorba și n-am de gând să discut acum despre isprăvile lui Tim Cartney. E un șobolan care nu merită să aibă prieteni, ca să nu mai vorbim, o soră ca Celia.

– Ai fi vrut să-i refuz invitația de-a bea împreună ceva, chiar cu riscul de a o răni pe Celia?

– Ar fi înțeles și-ar fi acceptat situația. Și, dacă Gilmering și-ar fi petrecut mai mult timp cu bărbații, în loc să meargă în fiecare zi acasă la tine, și-ar fi dat seama că fiica lui sir Henry nu trebuie să fie văzută în compania unui escroc bețiv.

– Așadar, și pe Peter îl consideri vinovat acum! Nu ratezi nici o ocazie de a-l ataca! Se pare c-ai uitat că tu m-ai rugat să-l ajut să se acomodeze și să se simtă bine.

– Nu știam că el se și vedea instalat în postura de ginere al unui socru cu o personalitate ca a lui sir Henry. Ei bine, de-acum ești absolvit de orice obligație în privința lui… desigur, dacă dorești.

– Ești intolerabil, spuse ea ridicând din umeri, mai mult pentru a-și ascunde tremurul aproape convulsiv ce-o cuprinsese, decât pentru a arăta indiferență. E vital pentru tine să deții puterea. Îți place să-i faci pe toți să se plieze voinței tale. Cred că ești extrem de satisfăcut știind că, potrivit ordinelor tale, Peter vine în fiecare dimineață la birou, deși n-are nimic de făcut. Ca să nu mai vorbim de plăcerea de a-i refuza cererea! Ce autocrat oribil ești!

– Am acționat exact cum ar fi făcut și tatăl tău în condiții similare.

– Nu cred. N-aveai nici un motiv să…

– Refuz să mai discut acest subiect. Nu te privește ceea ce facem noi la birou și, dacă te deranjează atât de mult cum e tratat Peter, poți face foarte mult pentru el pentru a compensa…

– Nu cred că mai avem ce discuta.

– Dimpotrivă; avem încă o mulțime de lucruri să ne spunem, deși poate că acum nu e momentul potrivit. Fumezi?

– Nu, mulțumesc. Merg să mă culc.

– Stai, te rog, și ascultă ce vreau să spun fără să te enervezi.

– Cum să nu mă enervez dacă-mi vorbești pe acest ton.

– Nu te poți aștepta la niște inflexiuni pline de blândețe și duioșie din partea cuiva pe care tocmai l-ai numit „autocrat oribil". Mai bine amânăm pe altă dată.

Cu pumnii încleștați în buzunarele halatului, Elizabeth făcea eforturi pentru a-și stăpâni tremurul bărbiei. Parcă niciodată-n viață nu se simțise atât de nenorocită. Julian era atât de aproape de ea, încât putea să-i atingă brațul, fața, putea să-și lipească buzele de gâtul lui… Era îngrozitor chinul prin care trecea urându-l și dorindu-l în același timp.

În tăcerea insuportabilă ce se lăsase, aproape că-și putea auzi bătăile inimii. Se-ntoarse brusc pentru a pleca de acolo, dar Julian continua s-o urmeze – atât de aproape, încât, pe treapta terasei, călcă din greșeală pe tivul halatului ei, sfâșiindu-l.

– Ah, îmi pare îngrozitor de rău, exclamă el aplecându-se imediat să vadă ce se-ntâmplase.

– Halatul e de vină; e prea lung. N-are nici o importanță, oricum trebuie scurtat.

O privi adânc în ochi, învăluind-o în parfumul lui subtil.

– Un tiv rupt nu merita o asemenea intensitate de trăiri, spuse el în cele din urmă, dând drumul brațului ei, atent la vena ce-i pulsa la gât, semn al emoției pe care Elizabeth nu reușea s-o stăpânească. După cum mă privești, parc-am fi trecut amândoi printr-un cutremur.

– Uitasem de fustă. Pentru o clipă, am avut impresia că ești furios și te bucuri de această întâmplare, dar acum, la lumină, pari… Îmi pare rău că te-am supărat acum; e un moment

nepotrivit. Probabil că ești suprasolicitat – pe lângă problemele tale, ai de rezolvat și pe cele ale guvernatorului.

– Munca nu mă deranjează; în schimb, hotărârea fiicei guvernatorului de a mă-nvăța cum să procedez…

– Mă ierți?

– Cu o condiție: îngăduie-mi să-nvăț cât mai multe până când se reîntoarce tatăl tău.

– Perfect, mă voi supune întocmai dorinței tale.

– Vei avea grijă să-ți respecți promisiunea.

Pentru o clipă, Elizabeth îi simți buzele atingându-i ușor fruntea, dar chipul ei nu trăda nimic din zbuciumul inimii.

– Noapte bună, copila mea. Odihnește-te bine.

Elizabeth merse imediat în dormitorul ei. Întregul trup îi ardea de durere și dorință. Uitase că Julian o credea Amanda Penlan; uitase totul, în afară de chinul dulce de a se ști îndrăgostită de el.

Capitolul 7

În după-amiaza zilei următoare era programat un picnic pe malul unui râu. Amanda și Elizabeth erau însoțite de Peter și de un anume Hendry, cercetător chimist și, din grupul devenit acum aproape nedespărțit, nu lipsea nici Celia pe care celelalte doamne începuseră s-o aprecieze foarte mult.

„În definitiv, în fiecare familie există o oaie neagră, dar Celia era atât de bună, cât pentru amândoi", conveniră acestea.

– E minunată, murmură Amanda cu o oarecare tentă de maliționizitate. Și cheltuiește fiecare bănuț pe rochii… sau poate situația ei materială nu e chiar atât de precară precum pretinde; se străduiește să devină o soție perfectă de guvernator, atât de plină de compasiune și bunătate cum se arată.

– Nu cumva iei totul prea ușor? întrebă Elizabeth cu un sentiment de siguranță care-i dădea puterea de a aborda acest subiect.

– Se poate. Trebuie să mărturisesc, totuși, că n-am mai văzut până acum o femeie care să îmbine cu atât de multă naturalețe inocența și sofisticarea.

– Nu cumva confuzi inocența cu altceva? comentă Peter.

– Insinuezi că aceasta ar fi o calitate despre care eu nu știu prea multe?

– Vai de mine, Amanda, nu! Pur și simplu puneam la îndoială justețea spuselor tale. Poate că eu nu am o minte sclipitoare.

– Iată adevărul!

– … dar chiar și așa, continuă el, neluând în seamă întreruperea, îmi pot da seama cu ușurință de cât de multe cunoaște Celia și de faptul că nu e deloc încrezută. Nu e cazul s-o ironizezi, pentru că, într-un fel, amândouă faceți la fel: tu vrei să fii mereu strălucitoare, plină de viață, iar ea pune accentul pe naivitatea și pe preocuparea pentru problemele celorlalți.

– Ești foarte priceput în privința femeilor…

– Treaba voastră dacă vă certați în continuare sau vă-mpăcați, spuse Elizabeth; eu mă duc s-aduc undițele, după care se ridică și plecă, lăsându-se învăluită în vraja acelui râu tropical.

Amanda rămase pe loc, mult mai puțin impresionată de peisaj.

– Cât timp ai de gând să mai continui această farsă? o întrebă Peter pe un ton ce se dorea indiferent.

– Atâta timp cât îmi va conveni.

– Îți dai seama în ce situație m-ai pus față de ceilalți. Cel puțin, dacă ți-ar face o plăcere deosebită, n-aș avea nimic de obiectat, dar nu mi se pare c-ai fi grozav de încântată.

– Probabil pentru că nu sunt niciodată grozav de încântată când ești și tu prin preajmă.

– Anul trecut, la Londra, erai de altă părere. De fapt, n-ai refuzat nici una din invitațiile mele. M-ai lăsat și să te sărut.

– Da? Dar te-am și pălmuit.

– A fost vina mea. Presupun că nimeni până atunci nu-ți spusese că te porți ca un copil răsfățat, așa că era normal să reacționezi așa. Greșeala mea a fost că m-am certat cu tine doar cu o zi înainte de a mă îmbarca la bordul vasului. Ți-am scris pentru a-mi cere scuze; ai fi putut să-mi răspunzi.

– N-am primit scrisoarea ta, spuse ea tresărind și aruncând spre el o privire rapidă.

– Nu? Ești sigură?

– Cât se poate de sigură. La câteva zile de la îmbarcarea ta am plecat într-o croazieră și am lipsit aproximativ trei luni. Mi-au fost trimise diferite scrisori la adresele la care m-am aflat pe durata călătoriei mele, dar pe cea de la tine n-am primit-o.

– Așadar, în tot acest timp m-ai detestat?

– Nu, n-aș putea spune că te-am detestat… Nici măcar nu m-am mai gândit la tine.

– Acum mă urăști.

– Nu-ți face iluzii. Urăsc doar lipsa de acțiune și se pare că acesta este elementul tău natural. Acum regret c-am acceptat să vin la acest picnic stupid.

– De ce-ai venit? Doar ți-ai dat seama că-ți va fi îngrozitor înconjurată de persoane atât de insipide ca mine.

– M-am amăgit sperând că va fi altfel.

Peter o privi, gânditor; frumusețea ei se încadra perfect în peisajul tropicelor, iar veselia ei era pe măsura celei a

băștinașilor tineri care lăsau impresia că nu iau nimic în serios. Se-ntreba dacă într-adevăr e atât de superficială precum pare dacă doar el nu reușise să-i descopere profunzimea trăirilor.

– Ai vizitat vreodată spitalul din Muneng? o întrebă el, ca o prelungire a gândurilor sale.

– Ce vrei cu asta? Să mă implici în acțiuni cu caracter social? De ce să vizitez spitalul?

– Așa… fără motiv… doar pentru că este foarte interesant. Sunt doi medici malaiezieni, o asistentă chinezoaică și o echipă de surori de culoare. Este singurul spital din insulele acestea și doctorul McIver îmi spune că o mulțime de tinere vor să devină asistente medicale – și asta când peste tot în altă parte, acestea sunt atât de greu de găsit. Cred că Elizabeth are dreptate când spune că femeile de aici încep să se emancipeze.

– Așadar, ai mers acolo cu Elizabeth. După cum am auzit, mergi peste tot cu Elizabeth.

– E foarte drăguță; poți vorbi cu ea orice, fără să te temi că te-ar putea înțelege greșit. Totul îi stârnește curiozitatea, poate și pentru faptul că n-a călătorit foarte mult.

– Ceea ce aduce un aer de prospețime pentru un bărbat ca tine…

– De ce nu?

– Mare păcat că nu Elizabeth este fiica guvernatorului.

– Am spus cândva că ești o puștoaică răsfățată? izbucni el, sărind în picioare și aplecându-se deasupra ei, ca și cum uitase cu desăvârșire cât de riscant era să se înfurie când avea de-a

face cu Amanda. Ei bine, îmi retrag cuvintele. Ești mult mai rău – lipsită de loialitate și egoistă. Te-ai schimbat complet. Elizabeth te-a lăsat să faci tot ce vrei și iată cum o răsplătești. Cred că Elizabeth este cea mai cumsecade fată pe care am cunoscut-o vreodată și oricând aș avea mai multă încredere în ea decât în tine. După care se îndepărtă, fără să se mai gândească la repercusiuni.

Cât despre Elizabeth, în urma picnicului, primi o invitație de a vizita una din plantațiile aflate în proprietatea guvernului. Onoră invitația miercuri dimineață și, după ce petrecu în compania administratorului câteva ore, se-ntoarse acasă. Rămase puțin să savureze răcoarea din living, când îi atrase atenția un plic adresat domnișoarei Penlan, aflat lângă vaza cu un buchet enorm de flori. Deschise repede plicul și citi acel scris ce-i devenea din zi în zi mai familiar.

„Am trecut pe la tine“, scria Julian, „special ca să mă asigur că te odihnești înainte de petrecerea din seara asta, dar, spre surprinderea mea, am aflat că ești printre cocotieri. Mă bucur că te interesează plantațiile, dar te rog să te odihnești imediat ce ajungi acasă; va trebui să dansezi până spre dimineață. Pe curând“.

Elizabeth strânse biletul în mână, deși nu conținea nimic intim și urcă repede în camera ei, hotărâtă să-i urmeze sfatul. Dar, îi era imposibil să adoarmă, suspendată undeva între amintirea acelei dimineți perfecte și perspectiva rolului oficial pe care avea să-l joace.

Se hotărâse să poarte o rochie albă din mătase, cu o croială clasică și, ca unică podoabă, colierul din acvamarin ce

aparținuse mamei ei și care-i punea atât de bine în evidență prospețimea pielii și linia delicată a gâtului. Își puse un șal subțire pe umeri și se-ndreptă spre camera Amandei.

– Sunt gata imediat, spuse aceasta, punându-și cerceii. Arăta pur și simplu fantastic îmbrăcată în rochia neagră cu auriu, atât de tipic pariziană, la care-și asortase colierul de diamante pe care ar fi dorit de atâtea ori să-l poarte, fără însă a fi îndrăznit, în ciuda încurajărilor din partea Elizabethei. Se părea însă că acum cedase tentației și efectul era uluitor.

– Se presupune că e o ocazie deosebită, explică ea, când Elizabeth scoase un strigăt de admirație. Să mergem.

Julian le aștepta la intrarea somptuoasă a casei sale inundate de lumină; îmbrăcat într-un smoching alb, cu o ținută impecabilă, era o apariție absolut fascinantă.

– Două doamne frumoase, șopti el, întâmpinându-le.

– Care este prințesa și care este slujnica? Alege, Julian, spuse Amanda pe un ton insinuant.

– Doar un prost ar putea spune că una e mai frumoasă decât cealaltă.

– Ceea ce nu e cazul tău, dragul meu Julian.

– Mulțumesc.

Și aceasta făcea parte din farmecul lui; n-ar fi rănit niciodată sentimentele unei femei – întotdeauna aceasta trebuia să facă primul pas.

Cina a fost servită la ora opt și numai la sfârșitul ei Julian toastă în sănătatea guvernatorului.

Pentru Elizabeth, prima parte a serii fusese extrem de plăcută și veselă: dansase, se plimbase în grădină, discutase cu

diferiți invitați. Abia în jurul orei zece schimbă câteva cuvinte cu Julian, având de ales între a dansa cu el, ceea ce-și dorea mult și a merge amândoi în bibliotecă; trebuia să recunoască, această a doua variantă o tenta și mai mult.

– Cum ți se pare această încăpere? o întrebă el, închizând ușa și oferindu-i o țigară.

– E foarte plăcut aici; se deosebește mult de restul casei.

– Nu-ți place casa mea?

– Mi se pare cam impersonală – ca și tine, de altfel. Tu ai mobilat-o?

– Doar această cameră și câteva dormitoare, dar, fiind vorba de o proprietate a guvernului, este amenajată în mod standard.

– Nu simți niciodată nevoia să ai un cămin cu adevărat al tău?

– Nu mi-ar folosi la nimic. Voi pleca din Bolani în altă parte, la un nou post. În mod normal, ești lăsat ani de zile într-un loc, dar uneori apare o schimbare atunci când te aștepți mai puțin. Și atunci, ești nevoit să pleci și-ar fi extrem de greu să-ncerci să prinzi rădăcini în altă parte.

– Și totuși, n-ai vrea să te stabilești undeva?

– N-are nici un rost să mă gândesc la asta. Presupun că din acest motiv nici nu m-am gândit până acum să mă căsătoresc.

Vorbi atât de calm, încât Elizabeth nici nu sesiză imediat implicația formulării. Apoi se așeză în fotoliu și arătă spre luna care se ridica teatral dintre copaci. De necrezut! Am văzut-o de sute de ori, dar de fiecare dată sunt la fel de fascinat de lumina ei aurie. În curând, nopțile vor deveni mai fierbinți și zilele mai umede și se vor auzi des tunete.

– Abia aștept să plouă.

– Vor fi ploi așa cum nu ai mai văzut niciodată, dar între furtuni există și perioade lungi de vreme caldă. Sper totuși să nu avem cine știe ce vijelii mai devreme decât normal.

– Ești îngrijorat din cauza lui sir Henry?

– Sir Henry cunoaște la fel de bine ca mine clima de aici; în plus, iahtul guvernamental este condus de o echipă de profesioniști care știu să se descurce în toate situațiile și sunt convins că vor pleca înainte de schimbarea vremii.

– Ești nerăbdător să se-ntoarcă?

– Da; în primul rând pentru tine. Cred că, în calitate de gazdă, nu mai pot lipsi; mergem? Deschise ușa și-i atinse ușor umărul când ajunse în dreptul lui. Nu văd de ce n-am dansa împreună și noi; te voi ruga să-mi acorzi un dans.

– Te rog; se spune că ești un foarte bun dansator.

– Mă interesează părerea ta.

Elizabeth radia de bucurie; aproape că nu mai avea importanță cum dansa, atâta timp cât o ținea în brațe.

Se-ntoarseră printre invitați. Julian se dovedi a fi neobosit; până la miezul nopții, dansase deja cu toate doamnele și de două ori cu Amanda și cu Celia.

Când, la un moment dat, făcură toți o scurtă pauză, savurând răcoarea grădinii și gustările ce se aduceau neîncetat, Amanda se așează chiar sub un lampadar, nu departe de Julian. Poate pentru că nu găsise alt scaun liber când venise, Peter se așezase lângă Elizabeth.

– Este ora prielnică vrăjilor, spuse Amanda râzând puțin cam forțat, profitând de momentul de liniște totală

care se-ntâmplă să apară chiar dacă se formaseră mai multe grupuri în care se discuta separat. Ar fi trebuit să ne pregătești o surpriză absolut fantastică, Julian.

– Ce e, te-ai plictisit?

– Deloc. Aș putea continua până dimineața și, la sfârșit, să fac o baie în lagună. Este cea mai bună petrecere la care am fost de când am venit aici.

– Fiecare petrecere poate părea la rândul ei cea mai bună. Nu obosești niciodată?

– Ba da; de multe ori, dorm până la ora prânzului și, din fericire, pot adormi iar oricând în timpul zilei dacă mă simt plictisită, nu-i așa, Peter?

– Nu știu; când eram împreună n-ai adormit, ci doar te-ai prefăcut.

Amanda râse și ea împreună cu toți ceilalți de această glumă, dar sclipirea metalică din privirea ei, pe care numai Elizabeth o observase, anunța că Peter va avea de plătit.

– Ei bine, dacă tu, Julian, nu ne-ai pregătit nici o surpriză, am pregătit eu una. Crezi că sunt Elizabeth Mayne, nu-i așa?

– Cred că ești ușor ametită.

– Nu, nu sunt. Știam că n-o să mă crezi, pentru că Elizabeth este perfectă în rolul fiicei guvernatorului… Și totuși, e Elizabeth. Peter poate să confirme că eu sunt Amanda Penlan.

Elizabeth își simți inima bătând cu putere și fața arzându-i insuportabil, după care nu mai auzi nimic clar. Era în mijlocul unui infern – un coșmar din care reușeau vag să străbată frânturi de fraze: doctorul McIver care vocifera că-l păcălise,

domnul Sands care se mira de cât de spirituale erau fetele, unul din tineri care mărturisea că n-ar îndrăzni nici măcar acum, când știe adevărul, să-i spună ceea ce-i spusese Amandei.

În cele din urmă, se auzi vocea lipsită de orice expresie a lui Julian.

– La ce bun această înșelătorie? Ce sperați să obțineți?

– Cum tata nu era aici, părea o idee nemaipomenită pentru a ne distra. Nu v-ați supărat, nu-i așa? Doar n-am jignit pe nimeni…

Amanda primi răspunsul dorit: un cor aprobator față de orice în stare să spargă monotonia vieții lor acolo.

Peter, care rămăsese în tot acest timp lângă Elizabeth, o luă de braț și o conduse puțin mai departe în grădină.

– Mâine voi fi pus la stâlpul infamiei și somat să dau o explicație. Ai promis să vorbești cu Stanville. Vrei, te rog, să discuți cu el înainte de a mă chema pe mine?

– Va trebui să fiu prudentă cu el, răspunse Elizabeth, cu mintea încețoșată de nesiguranță și durere. Sper să nu se fi supărat prea tare.

– I-ai auzit vocea, tonul tăios… am avut senzația că-ndreaptă spre mine o lamă de oțel. Probabil că se va stăpâni față de tine și de Amanda, dar asupra mea poate să-și reverse furia. Ah, nu-nțeleg de ce-a trebuit să spună asta în fața tuturor, fără să ne avertizeze?

– Faptul e consumat, acum. Nu fi supărat pe ea; are mai multă putere decât mine să aranjeze lucrurile pentru tine.

– Prefer să demisionez decât s-o rog. Promite-mi că vei discuta cu el, Elizabeth.

– Nu în seara aceasta. Voi încerca mâine.

– Ar fi o minune ca prietenia ta cu Amanda să supraviețuiască acestei încercări, comentă el ca o concluzie, după câteva clipe de tăcere.

Elizabeth nu se gândea însă la Amanda, ci la ceea ce-i va spune lui Julian; va trebui să-l facă să-nțeleagă că nu s-a implicat decât foarte puțin în acest joc.

Categoric, toată această idee îl va irita, dar nu va putea s-o învinuiască pentru capriciile Amandei.

Ultima parte a petrecerii i se păru îngrozitor de greu de suportat. Toată lumea comenta noutatea care păru să dea un nou impuls distracției.

La plecare, Julian își luă rămas-bun de la fiecare invitat, iar când Elizabeth ajunse în dreptul lui, înclină ușor capul și rosti un „Noapte bună“ pe un ton liniștit și impersonal.

Singure în limuzina care le ducea spre casă, Elizabeth și Amanda rămaseră tot timpul tăcute, fiecare în colțul ei pe banchetă. Poate că Amanda se gândea că n-a fost chiar atât de distractiv să-și rănească singura prietenă pe care o avea.

Cât despre Elizabeth, n-avea în fața ochilor decât privirea rece și atitudinea distantă a lui Julian în momentul despărțirii.

Capitolul 8

A doua zi dimineață, Elizabeth se trezi într-o stare de resemnare și profundă ușurare; era din nou ea însăși. Încerca să nu se gândească la Julian. Știa că va trebui să se confrunte cu el în cursul dimineții, dar, înainte de asta, era mai bine să discute cu Amanda.

Tocmai era pe punctul de a deschide ușa dormitorului, când clanța se mișcă și apăru însăși aceasta, ciufulită și cu obrajii îmbujorați, ca și cum ar fi stat cu fața îngropată în pernă, sau ar fi plâns.

– M-am purtat înfiorător, în primul rând față de tine și să nu crezi că lucrul acesta m-a făcut cumva fericită.

– Nu-ți face griji, răspunse Elizabeth retrăgându-se în cameră pentru a-i face loc să intre. Sigur, aș fi preferat să știu și eu dinainte ce intenții ai, dar mă bucur c-ai spus totul. Erai hotărâtă să faci asta chiar înainte de a pleca la petrecere, nu-i așa?

– Îmi pare rău că nu ți-am împărtășit acest gând, dar m-am gândit că-i vei spune lui Peter și n-aș fi vrut să se întâmple așa ceva.

– Și el avea dreptul să știe.

– A fost oribil din partea mea, dar spune-mi că nu mă urăști.

– Nu fi absurdă; doar ți-am spus că mă bucur c-ai făcut-o.

– Da, dar pari îngândurată. Ești supărată fiindcă Peter e în încurcătură?

– Nu sunt supărată, dar îmi pare rău pentru el. Nu merita să pățească așa ceva. N-ai procedat corect răzbunându-te astfel pe el.

– Îl iubești pe Peter?

– În nici un caz!

– El ține la tine.

– Ba nu. A venit la Bolani pentru că vroia să lucreze pentru tatăl tău și în speranța de a lua legătura cu tine. Am fost mai mult timp în compania lui pentru că tu nu-l vroiai în preajma ta și, indiferent ce crezi, Peter e foarte sensibil.

– Sensibil! Tot atât de sensibil ca acest scaun. Dac-ar fi dat dovadă de sensibilitate, nu mi-ar fi vorbit așa.

– Nu-l înțelegi; nici măcar nu-ncerci, deși nu e deloc o fire complicată. Nu e genul de om care să-ți cânte în strună, așa cum o fac căpitanul Cranwood și ceilalți, dar dacă nu te atrage, cel puțin poți încerca să nu fii rea cu el; este o datorie pe care orice femeie o are față de oricine care ține la ea.

– E îngrozitor de greu să trăiești la înălțimea standardelor tale, draga mea. Nu cred că voi reuși vreodată să fiu bună cu

Peter; nu am noblețea sufletească necesară. De fapt, cum aș încerca, mi-aș aminti imediat că mi-a reproșat lipsa de loialitate și de caritate.

– A spus Peter așa ceva?

– Și nu numai atât. Știi, cred că mă voi întoarce în Anglia decât să fiu mereu în preajma acestei creaturi gata în orice moment de ceartă.

– Nu cumva îi acorzi o importanță prea mare? În definitiv, va avea aripa sa de clădire în care va locui și va fi prezent strict în calitate de asistent personal al tatălui tău. Cred că nici n-o să vă vedeți unul cu celălalt. Sigur, există riscul ca, în urma acestui episod, Julian să nu-l mai considere corespunzător pentru acest post și să recomande numirea altcuiva.

– Mă gândesc că nu e drept să sufere pentru simplul motiv c-a fost de acord să păstreze secretul nostru. Voi discuta cu tata. Ar fi mai bine să discut și cu Julian.

– I-am promis lui Peter să discut astăzi cu Julian problema lui; se pare că se teme mai mult de Julian decât de tatăl tău.

– Chiar vrei să faci tu asta? întrebă Amanda plină de recunoștință. Știi, aseară am avut impresia că Julian și-a dat seama de ceea ce-am urmărit și că ne-a disprețuit pentru asta. Pe de altă parte, e posibil să fi avut dreptate în privința lui: începea să arate o preferință pentru tine și-ar fi putut avea un șoc. În orice caz, nu mă atrage deloc ideea unei întâlniri cu el, astăzi. Am de gând să fiu foarte liniștită și plină de bunătate în cursul acestei zile, adăugă ea, ridicându-se să plece. Voi lua prânzul cu doamna Kelvey, o voi plimba în căruciorul ei cu rotile, voi juca o partidă de cărți cu ea.

– Din nou?

– E foarte drăguță și are atât de mult curaj, încât mă simt întotdeauna jenată în fața ei.

– Știi ceva? spuse Elizabeth zâmbind enigmatic. Am impresia că Peter e un prost: ușa e deschisă și el continuă să se chinuie să găsească o breșă în zid.

– Nu-nțeleg ce vrei să spui; dar sunt de acord cu tine că e un prost – și încăpățânat ca un catâr, pe deasupra. Doar nu te poți mărita cu o astfel de combinație, scumpa mea. Trimite-l la plimbare.

Elizabeth râse și coborî în living. Își dorea atât de mult să-l vadă pe Julian, să-l audă spunând că nu se schimbase nimic, dar, pe de altă parte, ceva o reținea. Știa că programul de lucru la Guvern începea la opt și jumătate și considera că ora nouă și jumătate este foarte potrivită pentru a-i trimite o cerere oficială de acordare a unei audiențe. Așadar, se hotărî să plece.

În momentul în care șoferul opri în fața impunătoarei clădiri a Guvernului, Elizabeth simți o neliniște: era posibil ca Julian să refuze s-o primească, deși o-ncurajase de-atâte ori să vină oricând are nevoie de ceva… numai că asta se-ntâmpla când o credea Amanda…

Ajunse în sala de așteptare cu aspect auster din fața biroului lui și, la puțin timp după ce sosirea ei fusese anunțată, o ușă interioară se deschise, dar, spre surprinderea sa, nu apăru decât adjunctul.

– Bună dimineața, domnișoară… Mayne. Am înțeles că doriți să discutați cu domnul Stanville.

– Da, vă rog, dacă nu e prea ocupat.

– Este ceva personal, sau vă pot ajuta eu?

– Nu e personal, minți ea, deși tot ce era legat de Julian avea ceva în inima ei. Nu este însă nici strict oficial. Știu că nu se procedează astfel…

– Nu este nici un fel de problemă în această privință. În mod normal, șeful meu ar discuta imediat cu dumneavoastră, dar… nu este aici.

– Vreți să spuneți că întârzie?

– Nu e vorba de o consecință a petrecerii de aseară, dacă la asta vă gândiți. Domnul Stanville e una din acele rare creaturi asupra cărora alcoolul nu are nici un efect. Altceva s-a întâmplat: domnul Stanville a plecat din Bolani și nimeni nu știe de ce.

Deși auzise perfect cuvintele Elizabeth părea incapabilă de a le pătrunde sensul. Cum adică? Julian își părăsise datoria fără nici o explicație? El, Julian? Era fantastic, incredibil.

– Când a plecat? reuși ea să-ntrebe în cele din urmă.

– Cred că în zori.

– Cei din personalul lui de serviciu spun că i s-a pregătit o valiză și că s-a îmbarcat în șalupă. Secretarul său nu știe absolut nimic – a plecat și el de la petrecere împreună cu noi toți. Totuși, domnul Stanville trebuie să fi trecut pe aici devreme dimineața, pentru c-am găsit în seif, într-un loc pe care-l verific în fiecare zi după ce vin la birou, o scrisoare de la el.

– Și ce scrie?

– Doar că trebuie să plece pentru un timp și dă instrucțiuni în legătură cu modul în care să rezolvăm diverse probleme

importante care pot apărea în următoarea săptămână, cel mult zece zile. Trebuie să amân ședința Adunării Legislative până la întoarcerea lui sir Henry. Mă tem că asta e tot ce vă pot spune.

– Chiar nu bănuiți unde a plecat? N-a dat nici un indiciu la petrecerea de aseară?

– Absolut nimic. Atitudinea lui mi s-a părut cam rigidă aseară când ne-am despărțit, dar am pus-o pe seama oboselii; avusese o zi grea ieri, dar, de fapt, fiecare zi a fost la fel de lungă și grea de la plecarea Guvernatorului. Știți, și eu mă gândeam să iau legătură cu dumneavoastră; ați fost… destul de apropiați și speram că poate știți ceva ce nouă celorlalți ne scapă.

– Nu, nimic. Nu pot să cred c-a dispărut chiar așa. A mai făcut vreodată asta?

– Niciodată. Și eu sunt la fel de uluit ca și dumneavoastră. Totuși, sunt sigur că ne va trimite un mesaj în cursul zilei de azi; vă voi anunța imediat ce-l voi primi.

Elizabeth îi mulțumi și se retrase. Pășea împovărată de absența lui Julian; Julian plecase din Bolani – își repeta, neputând totuși să cuprindă enormitatea acestui fapt. Fără Julian, Bolani era complet pustiu. Bolani era Julian.

Temerile care o ținuseră trează aproape până în zori o asaltară din nou. Poate că plecarea lui era… o modalitate de-a pune capăt prieteniei cu aceea pe care o crezuse fiica Guvernatorului.

Asta trebuie să fie! Era furios, mult mai furios decât lăsase să se observe; își dăduse seama de ceea ce urmăriseră ele și probabil se felicita pentru ideea de a pleca – soluția cea mai bună pentru moment, când situația lui era atât de umilitoare.

Nici în ziua aceea, nici în următoarele, Julian nu trimise nici un mesaj și toată comunitatea acceptă absența lui ca pe ceva normal și inevitabil. Faptul că nu plecase însoțit decât de asistentul său personal, era un indiciu al faptului că nu putea să se fi dus prea departe. Era ciudat că nu trimitea nici un mesaj, dar nici sistemul de comunicații dintre insule nu era absolut sigur. Nu, nu era nimic îngrijorător.

Apoi, Elizabeth vedea din nou totul clar: trebuia să-nțeleagă că Julian încerca să-și repare greșeala de-a fi arătat simpatie tocmai pentru cea față de care nu era cazul.

N-ar fi putut spune ce o determinase să meargă la Celia Cartney. Suportase cinci zile de inactivitate, cinci zile de bârfe, cinci zile cu o Amandă aproape de nerecunoscut și acum începea să simtă că pur și simplu înnebunește dacă nu discută cu cineva deosebit – ciudat, primul nume care-i veni în minte a fost al Amandei și nu mai zăbovi să se gândească dacă era înțelept sau nu să acționeze sub imperiul acelui impuls de moment.

Celia zâmbi radioasă, iar ochii ei de culoarea topazului erau luminoși și strălucitori.

– Elizabeth! Ce drăguț din partea ta c-ai venit! E un deranj îngrozitor la mine, dar intră, te rog.

Livingul era, într-adevăr, aproape pustiu.

– Faci curățenie de primăvară?

– Eu? În nici un caz. Așa arăta această încăpere când am venit aici… Mi-am strâns fotografiile. Apoi ochii i se micșorară și parcă se urâți instantaneu. Cum este să fii din nou tu însăți după acea mascaradă? Ce fire autoritară trebuie să ai!

– De ce spui asta?

– Presupun că nu oricine ar fi putut s-o convingă pe Amanda s-accepte acest schimb de identități. Dar nu te învinovățesc deloc. Este firesc ca noi, cei cu puțini bani, să facem tot posibilul pentru a ne fi mai bine.

Elizabeth n-o contrazise. Era îngrozitor să se creadă că acea idee prostească fusese a ei, dar nu putea discuta acest subiect cu Celia. Deja începuse să regrete că venise acolo. Pentru a schimba subiectul, întrebă convențional:

– S-a mai gândit fratele tău în legătură cu construirea unei noi case?

– Tim nu se gândește la ceva ce presupune muncă decât când e constrâns s-o facă. Am fost anunțați că această casă șibredă va fi distrusă de primul uragan, iar el a spus că preferă să doarmă în cort în cazul acesta.

– Dar tu? Presupun că e periculos să rămâi aici când încep furtunile.

– Da, Julian mi-a interzis să rămân aici. De fapt, de asta ai găsit tot acest deranj: îmi făceam bagajul.

– Julian ți-a interzis… repetă Elizabeth ca un ecou. Când s-a întâmplat asta?

– În seara petrecerii. S-au întâmplat multe în seara aceea, nu-i așa? A fost foarte drăguț cu mine și mi-a cerut să-i promit că voi fi gata să plec în orice clipă. Vezi tu, în viața mea a apărut o schimbare totală.

– Știai că… intenționează să plece?

– Nu mi-a spus direct, dar când am auzit, am început să fac legătura. Nu-ți pot spune mai mult.

După zâmbetul ei, Elizabeth era convinsă c-ar fi putut; în ochii fetei era o expresie de triumf: Julian îi dăduse un motiv de speranță: „În viața mea a apărut o schimbare totală".

– Te las să continui să împachetezi. Spune-mi dacă te pot ajuta cumva.

– Ai vorbit de parc-ai fi fiica Guvernatorului. Dar, nu mă deranjează deloc. Să fiu sinceră, am fost foarte fericită că ești doar Elizabeth Mayne. Sunt sigură că Julian nu s-ar căsători niciodată cu Amanda, pentru că nu e genul lui, dar mi-a fost teamă că s-ar fi putut ca tu să fii pe gustul lui. Oricum, s-a terminat. Te deranjează că-ți vorbesc atât de sincer?

– Deloc, dar nu e necesar. Complimente fratelui tău. La revedere, Celia.

Elizabeth se-ntoarse acasă copleșită de povara aceleiași dureri, constante de când aflase de plecarea lui Julian. Nici nu mai putea gândi limpede și simțea că se sufocă. Din fericire, Amanda era plecată, așa că se prăbuși într-un fotoliu și, încet-încet, începu să-și dea seama de cele întâmplate.

Julian o iubea pe Celia. În seara petrecerii, după plecarea oaspeților, se gândise bine. Categoric, nu se mai putea căsători cu fiica Guvernatorului, ceea ce-i dădea o senzație de extraordinară ușurare, lăsându-l complet liber. Având-o pe Celia ca soție, drumul său spre apogeul carierei n-avea să fie ușor. Avea să dureze mai mult până să-și atingă scopul, dar asta nu-nsemna nimic.

Poate că avusese întotdeauna dubii în ceea ce privește căsătoria cu Amanda Penlan. Poate că, așa cum spusese Celia, fusese atras puțin de ea, dar nu suficient pentru ca relația să

reziste fără suportul titlului – doar conta mai întâi cariera și abia pe locul al doilea, dragostea.

Și-l imagina analizându-se sarcastic; categoric, în planul lui nu prevăzuse să se-ndrăgostească de sora unui individ aproape proscris și, fără-ndoială, îi fusese greu s-admită acest fapt. Poate că hotărâse să plece în această călătorie tocmai pentru a-și mai acorda un timp de gândire, ceea ce era o atitudine tipică pentru el.

Brusc, Elizabeth își dădu seama că, în nici un caz, Celia nu era soția potrivită pentru el. Indiferent cât de feminină și sofisticată ar fi fost și cât de bine s-ar fi achitat de atribuțiile ce i-ar fi revenit, era total lipsită de sinceritate.

Celia nu era îndrăgostită de Julian, ci de imaginea ei ca soție a lui; de altfel, era incapabilă de a iubi profund pe cineva.

Elizabeth tresări, îngrozită de ea însăși. Nimic nu dovedea c-avea dreptate în privința caracterului Celiei și, în plus, Julian nu era ușor de păcălit și era în stare să vadă foarte clar dincolo de aparențe.

În următoarele zile, Elizabeth avu o durere de cap continuă; îl detesta pe Julian, dar în același timp era înnebunită de grija ca nu cumva să i se-ntâmple ceva.

Apoi, într-o dimineață, pe când Elizabeth și Amanda stăteau pe terasă abia respirând din cauza căldurii infernale, primiră vizita neașteptată a lui Peter.

– Mă bucur că sunteți amândouă aici. Nici nu bănuiți ce vreau să vă spun. S-a primit un mesaj de pe iaht.

– Vrei să spui, de pe șalupă? sări imediat Elizabeth, albă la față.

– Am spus clar – de pe iaht: iahtul Guvernatorului. Amanda, tatăl tău va sosi în aproximativ o jumătate de oră.

– Ești sigur?

– Absolut. Mesajul a ajuns la sediul Guvernului în timp ce mă aflam acolo.

– Ah, în sfârșit îl voi vedea, dragul de el! exclamă Amanda cu obrajii îmbujorați de plăcere și ochii sclipitori. Să mergem cu toții în întâmpinarea lui.

– Așteptați-mă și pe mine! Sunt noul lui aghiotant și trebuie să mă prezint corespunzător. Nu pot apărea în șort. Ia mașina noastră și ai grijă că, dacă nu te-ntorci în zece minute, plecăm fără tine.

– Nu uita că eu am fost cel care te-am anunțat…

– Era normal s-o faci! Pentru Dumnezeu, du-te mai repede și împopoțonează-te, dacă trebuie s-o faci!

– Ești cea mai îngrozitoare persoană pe care am întâlnit-o! mormăi el, întorcându-se să plece.

– Ai mai văzut vreodată așa o bestie încăpățânată? se adresă Amanda Elizabethei.

– Peter are dreptate, spuse Elizabeth, prea bulversată de trecerea rapidă de la speranță la dezamăgirea bruscă, pentru a-i mai păsa de ceva. Te porți într-adevăr îngrozitor cu el. Nu-l poți învinui că s-a săturat de tine. Mă duc să-mi iau pălăria.

Era bucuroasă că putea scăpa astfel de Amanda, fie și pentru câteva minute. Simțea nevoia să-și adune gândurile pentru a fi în stare să-l întâmpine pe sir Henry cum se cuvenea. Cel puțin, exista șansa ca reîntoarcerea acestuia s-aducă lucrurile pe un făgaș normal.

Capitolul 9

O mulțime ordonată aștepta pe chei. Lateral, era aliniată garda militară, iar în apropierea acesteia, adjunctul Înaltului Comisar și membrii Consiliului alcătuiau un grup aparte, toți în ținută de gală.

Iahtul arăta superb: de un alb imaculat, lustruit și elegant. Guvernatorul apăru dintr-o cabină din față și primi onorul, apoi coborî pe chei. Înalt, zvelt, cu o alură de mare distincție, se-ndreptă spre grupul format din cele două fete și Peter.

– Bună, scumpa mea, spuse el sărutând-o pe Amanda. Arăți superb. Bună, Elizabeth. Ce mai faci? Mă bucur c-ai venit.

– Acesta este aghiotantul dumneavoastră, sir Henry: Peter Gilmering, se auzi o voce rece.

Elizabeth simți că amețește; Julian era chiar în spatele ei.

– Ah, da, spuse sir Henry și, după cum îl măsură dintr-o privire, era evident că știe totul despre el. Trebuie să vii cu noi la reședințe, Gilmering.

Șoferul deschise portierele limuzinei și Amanda împreună cu sir Henry ocupară bancheta din spate, pe când Peter, conform protocolului, se așeză pe locul din față. Mașina se puse în mișcare și, în ciuda căldurii insuportabile de afară, Elizabeth se simți părăsită în mijlocul unui vifor.

Imediat opri lângă ea mașina lui Julian, pe care în mod inexplicabil n-o observase până atunci. Fără a spune un cuvânt, Julian o instală pe bancheta din spate, după care se așeză și el lângă ea și spuse șoferului să pornească.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă el după un timp, pe un ton ironic. Te deranjează c-ai fost repartizată în mașina de rangul al doilea?

– Nu știu ce vrei să spui, răspunse Elizabeth retrăgându-se și mai mult în colțul banchetei și privind cu încăpățânare drept înainte.

– Ba cred că știi foarte bine; acum ești doar Elizabeth.

Era incredibil: diabolic și crud, Julian o chinuia ca și cum nu trecuseră decât cinci minute de la dezvăluirea Amandei și ca și cum n-ar fi fost nimic ciudat în legătură cu plecarea lui.

– Am fost Elizabeth tot timpul. A fost… o simplă glumă.

– De prost gust, dar pesemne că tu și Amanda știți mai bine ce tip de umor vi se potrivește… În orice caz, continuă el după o pauză, am avut parte de o primire grozavă: glacială, atunci când n-am fost pur și simplu ignorat.

– Vroiai o fanfară care să intoneze „Iată, vine eroul“?

– Nu mai contează… Poate că sunt prea obosit. Apoi se cufundă iar în tăcere, până aproape de reședință, când abordă pe neașteptate un subiect delicat: Dacă-n caz ți-ai făcut griji în

ceea ce privește consecințele implicării lui Gilmering în această farsă, de acum nu mai e nevoie. Te-a preocupat asta, nu-i așa?

Elizabeth se-ntoarse spre el și aroganța din privirea ochilor lui de un albastru metalic o luă prin surprindere. Mușchii feței i se contractară involuntar și-și ridică puțin bărbia, răspunzând provocării.

– Da; a intrat în acest joc împotriva voinței lui și-ar fi nedrept să aibă de suferit.

– I-ai promis să mă rogi să nu-i spunem nimic lui sir Henry?

– Da, răspunse ea complet uluită. Cum ai aflat?

– Am bănuit doar. De fapt, am procedat așa cum am considerat că este cel mai bine: i-am povestit totul lui sir Henry pe iaht; a luat-o ca pe o poznă nebunească de care numai Amanda ar fi fost în stare, așa că nu cred că se va mai deschide vreodată acest subiect.

– Mulțumesc… foarte mult.

– Am făcut-o pentru sir Henry. A fost o perioadă dificilă și nu cred c-ar fi fost cazul să aibă probleme și acasă. Din fericire, s-a putut odihni pe iaht, dar în orice caz, nu trebuie să se suprasolicite, cel puțin câtva timp.

Mașina ajunse în fața casei și Elizabeth se alătură celorlalți, iar Julian își luă rămas-bun și plecă.

Guvernatorul, Amanda, Elizabeth și Peter discutară puțin în living, după care sir Henry merse să se schimbe, iar Peter se pregăti pentru scurtul interviu pe care urma să-l susțină.

Prânzul se desfășură într-o atmosferă festivă, deși rămăseseră doar Guvernatorul și fetele. Amanda nu întrebă

nimic, ci povesti veselă, sub privirea indulgentă, plină de dragoste a tatălui său, despre călătoria din Anglia și despre petrecerile din Bolani. Elizabeth observă însă că sir Henry mâncă foarte puțin, ca și cum nu s-ar fi simțit foarte bine; avea în curând să afle și cauza, când se duseră pe terasă să bea cafeaua.

– Da, da, ne-am descurcat foarte bine, tocmai răspundea Amanda unei întrebări pe care i-o pusese tatăl ei. Uneori ne mai enerva Julian pentru că este pur și simplu un tiran. Nu lupta cinstit, tată: face un plan de la care nu se abate pentru nimic în lume, ceea ce e destul de enervant; se pare că întreaga insulă e sub controlul său.

– Julian Stanville este cel mai valoros om pe care îl avem în Tunak; mă tem în permanență să nu fie numit într-un post superior în altă parte. Dar, cu siguranță, acesta va fi următorul pas pe care-l va face. Dacă n-ar fi fost Julian, acum nu m-aș afla aici. Nu vreau să fiu melodramatic, dar am fost într-o încurcătură îngrozitoare, din care el m-a salvat.

– Tu, dragul meu? Tu, în încurcătură? Ce s-a întâmplat?

– La început, n-am vrut să vă spun, dar probabil că veți auzi tot felul de zvonuri și e mai bine să știți adevărul decât să faceți diverse presupuneri. Julian n-a fost niciodată de acord cu metoda mea de a călători singur, neoficial. A încercat de multe ori să mă convingă să iau o gardă militară, dar am vrut să rămân fidel stilului meu, având convingerea că e mai bine să inspir încredere decât teamă. Am plecat la Villune doar cu un slujitor și un secretar – acesta din urmă, un tânăr lipsit de experiență care l-am luat cu mine mai mult pentru a-l instrui.

– Localnicii ți-au făcut probleme?

– La început totul a mers bine. Probabil că vi s-a spus că vizita mea la Villune avea ca scop soluționarea unor dispute legate de succesiune. Ei bine, am descoperit că vechiul conducător murise în condiții destul de violente, dar populația m-a rugat să nu investighez cazul, ci să numesc imediat la conducere pe succesorul său. M-am gândit și m-am decis să fac așa cum m-au rugat, astfel încât n-am comparat pretențiile emise de pretendentul la conducere cu cele ale fiului fostului conducător și decizia mea a fost în favoarea fiului. Așadar, a fost proclamat noul conducător și-au început pregătirile pentru festivitate. Până aici, totul a fost bine.

– Julian a venit la Villune, sir Henry? se auzi Elizabeth întrebând, fără să se poată controla.

– Da, dar n-am ajuns încă acolo. Ocolesc prea mult?

– Deloc, deloc, îl asigură ea cu căldură, dorindu-și însă ca firul poveștii să se desfășoare mai repede.

– Se pare c-am avut prea mare încredere în localnici și-am supraestimat capacitatea celor învinși de a se purta corect în acest eșec. Într-o după-amiază, călăream singur. Brusc, am fost încercuit de aproximativ cincizeci de simpatizanți ai pretendentului la conducere și am fost escortat în munți.

– Dumnezeule! Chiar se-ntâmplă astfel de lucruri? Credeam că sunt numai subiecte de romane.

– N-a fost prea plăcut. Villune e o insulă primitivă și condițiile în lagărul de prizonieri sunt aspre. M-au tratat cât au putut de bine, dar eram totuși prizonier… După patru zile, slujitorul meu m-a reperat. L-am văzut ascunzându-se pe lângă

noi și-am reușit să trimit prin el un bilet secretarului său. Apoi, zilele au început să se târască una după cealaltă, la nesfârșit. Mă simțeam din ce în ce mai slăbit, dar, dac-aș fi putut ajunge lângă cai, aș fi-ncercat să fug.

În ochii Amandei apărură două lacrimi mari, dar rămase tăcută.

– De fapt, continuă sir Henry calm, n-am știut mai mult până la venirea lui Julian. Răpitorii m-au mutat de câteva ori în locuri diferite, încât pierdusem speranța de a mai fi găsit vreodată. Cu toate acestea, n-am putut afla de venirea lui Julian, pentru că acesta lăsase șalupa la Yefuang, restul drumului făcându-l cu o canoe a băștinașilor. Apăru într-un mod ciudat, își reaminti el cu un zâmbet. A venit în amurg, cu o mică bandă de localnici. Au apărut din munții care ne înconjurau; Julian a tras un foc de armă în aer, ceea ce-nsemna că vroia să discute și să negocieze, apoi problema a fost lămurită imediat și am fost eliberat. L-am adus cu noi, la Bolani, pe răpitor; acum, se află într-o celulă de închisoare, unde poate medita la rece asupra a ceea ce-a făcut.

Apoi, sir Henry dădu treptat și celelalte amănunte, în timp ce-și fuma trabucul: secretarul său, deși se afla încă pe insulă, era lipsit de orice autoritate, aflat în imposibilitatea de a acționa; totuși, reușise să dea câteva instrucțiuni slujitorului care-i adusese biletul, și-anume, iahtul trebuia să rămână în golf, ca simbol al autorității, iar acesta să facă tot posibilul ca Înaltului Comisar de la Bolani să-i parvină un mesaj.

Acțiunea durase mult; Julian primise vestea târziu chiar în seara în care avusese loc petrecerea la el acasă. A dat ordin

imediat să i se pregătească șalupa pentru o călătorie lungă. A trebuit să plece pe ascuns, fără nici un cuvânt despre misiunea sa, pentru că, făcută publică, știrea despre o insurecție în Villune ar fi creat probleme în toate insulele învecinate.

– Dar de ce n-a luat Julian soldați? întrebă Elizabeth. A fost o nebunie din partea lui să plece singur. El, despre care se spune că este atât de calculat!

– Soldații n-ar fi putut debarca fără să fie observați. Nu uita că dorința fanatică a acelui individ de a fi șef îl împinsese deja la un act de trădare care se pedepsește cu moartea; deci, n-ar mai fi avut nimic de pierdut.

– Adică, Julian s-a temut că, dac-ar fi fost aduși soldați, ai fi fost ucis?

– Era concluzia logică. N-aveau pușți, dar când a venit Julian, era deja un scandal din cauza uciderii cuiva cu lovituri de pumnal. Pentru că numai Julian avea pușcă, n-am putut face mai mult decât să ne luăm prizonierul și să ne-ndreptăm spre cai.

– Julian e minunat! exclamă Amanda, cu ochii plini de lacrimi. Știam eu că e în stare de astfel de fapte.

Elizabeth își dădu seama că Guvernatorul preferase să treacă sub tăcere multe aspecte, de exemplu suferința sa psihică, zile în șir, precum și starea de degradare fizică în care, mai mult ca sigur, îl găsise Julian. De altfel, sir Henry promisese noului conducător că va trimite un detașament de soldați la Villune, care să asigure paza timp de șase luni.

Cât despre rolul jucat de Julian, Elizabeth nu se putea gândi fără să simtă în continuare un fior de groază. Nici nu știa

cum să-i caracterizeze fapta: nebunească, îndrăzneață, calculată… În orice caz, bărbatul acesta o făcea să se simtă deopotrivă furioasă și smerită, mândră și înspăimântată.

Restul zilei trecu în liniște, dar se simțea deja o diferență în atmosfera de la Reședință. Ziua următoare, Peter se mută în apartamentul care i se pregătise la etaj, concentrându-se asupra atribuțiilor pe care le avea.

Amanda aflase că și ea are unele îndatoriri: acțiuni caritabile, diferite vizite. De asemenea, sir Henry o sfătuise să se intereseze de activitatea de la bucătărie și chiar de personalul de serviciu și, spre surprinderea lui află că deja făcuse cunoștință cu soția și copiii grădinarului șef.

Peter petrecea mult timp singur în apartamentul său și, când se-ntâmpla s-o întâlnească pe Amanda, se salutau doar, abia privindu-se.

Cât despre Elizabeth, viața ei în Bolani era diferită de cea pe care și-o imaginase cât era în Anglia, iar principala diferență consta în faptul că acum nu mai putea concepe lumea fără Julian.

Acesta venea la reședință în fiecare zi, deoarece, la sugestia lui, sir Henry încă nu-și reluase activitatea în mod oficial, mai rămânând un timp acasă, pentru a se reface complet. Elizabeth se-ntâlni cu el chiar în prima zi când venise să-l pună pe sir Henry la curent cu diferite probleme.

Aranjase florile aduse din grădină în vaze și tocmai ducea fiecare vază la locul ei, când îl văzu pe Julian așteptând singur în încăpere. O salută și-i luă vaza din mână.

– Unde vrei s-o duc?

– Acolo, pe comodă, te rog. Mulțumesc. Sir Henry știe c-ai venit?

– Probabil. M-a văzut Kosi când am intrat. Tu aranjezi florile? Tonul lui era oarecum indiferent, dar zâmbetul de pe buze era plăcut, deși imposibil de interpretat.

– De cele mai multe ori, da. Sunt bucuroasă ori de câte ori pot face câte ceva.

– Trece timpul mai repede astfel?

– Nu, nu de-asta. Totuși, știa că acesta era motivul; timpul trece greu când ești nefericit. Nu sunt obișnuită cu atât de mult timp liber la dispoziție și sunt mai fericită când am ceva anume de făcut. Pot să-ți ofer ceva de băut?

– Nu, mulțumesc. Apropo, pot acum să-i dau lui Gilmering aprobarea de a vizita Centrul de pescuit al perlelor pentru care a făcut cerere atunci. Nu s-a putut la momentul respectiv pentru că, din cauza deplasării lui sir Henry în acele condiții incerte, trebuia limitată orice ieșire în afara insulei. Voi avea grijă ca pe autorizație să se specifice și dreptul de a fi însoțit.

– Îi voi spune lui Peter.

– Foarte bine. Bănuiesc că-i plăcut să-l ai tot timpul aici, în casă. Sir Henry mi-a spus că e foarte capabil din punct de vedere profesional, așa că nu va trebui s-așteptați mult până să aveți permisiunea de a vă căsători.

– Să ne căsătorim? Ce te face să crezi asta?

– M-am cam grăbit? Te rog să mă scuzi.

Sarcasmul lui o înfurie atât de mult, încât nu putu să-i dea replica imediat. Apoi, îi pieri dorința de a-l răni – poate și

pentru că, văzându-l ridicând din umeri și-ntorcându-se spre bibliotecă, observă pe figura lui o expresie de oboseală și resemnare cu care nu era deloc obișnuită. Ar fi dorit să facă o aluzie la fapta lui salvatoare, dar o paraliza teama de a primi un răspuns cinic din partea lui, așa că rămase tăcută în continuare. Oricum, nici n-ar mai fi avut timp să spună ceva, pentru că ușa se deschise brusc și apărură Guvernatorul și fiica lui.

Amanda se opri o clipă, apoi se-ndreptă repede spre Julian, îl îmbrățișă și-l sărută încântată.

– Dumnezeule! exclamă acesta, părând să radieze de fericire, ca și când n-ar fi fost atât de rigid doar cu câteva clipe înainte. Nu mi-aș fi închipuit!

– Asta pentru că l-ai adus acasă pe tata viu și nevătămat. Ești minunat, Julian.

– Hmm! Dacă știam că mă așteaptă o astfel de recompensă, veneam mai devreme.

– Dragul meu, ești aproape uman! Trebuie să ne cunoaștem mai bine.

– De ce nu? Și tu ești o femeie curajoasă!

Zâmbetul adresat Amandei era sincer și deschis, dar ridicându-și capul Julian aruncă o privire spre Elizabeth și zâmbetul lui căpătă o expresie de maliției care-i pătrunse în inimă, rănind-o.

Pentru ea, semnificația acestui zâmbet era clară: indiferent cât se străduiseră ele să-l pună într-o situație dificilă, acum totul era în favoarea lui, fără ca el să fi făcut practic nimic în acest scop: acum Amanda, fiica Guvernatorului îl curta.

– Este surprinzător, interveni sir Henry, cum o femeie poate schimba totul. Ar trebui să-ncerci, Julian.

– Poate o voi face într-o zi, răspunse el, după care îl urmă pe Guvernator în bibliotecă.

Din ziua aceea, Elizabeth evita orice întâlnire cu Julian, iar acesta refuza, sub diverse pretexte, invitațiile lui sir Henry de a veni în vizită la reședință.

Într-o noapte, locuitorii insulei organizară un carnaval ciudat al apei. Canoele lor, luminate la fiecare capăt de-o torță, înconjurau laguna pentru a merge apoi la recif.

Elizabeth venise pe plajă alături de Amanda, Peter și alți câțiva. Fascinată de lumina torțelor dansând în întunericul nopții, privea florile aruncate în ocean.

– Dacă primele sunt duse de ocean florile roșii, i se explică, înseamnă că vor fi uragane îngrozitoare – cel puțin așa se spune. Dimpotrivă, florile albe înseamnă anotimp liniștit.

– Și e într-adevăr așa?

– Nu cred, dar în orice caz, aceste flori fac acest carnaval mai frumos.

Deodată, Elizabeth o văzu pe Celia Cartney puțin mai în față. La început, i se păru ciudat s-o vadă singură printre băștinași, apoi își dădu seama că, de fapt, se comporta ca și cum ar fi fost în panică.

– Uite-o pe Celia Cartney, spuse ea imediat, atrăgându-i atenția lui Peter. Probabil s-a pierdut de fratele ei. Poți ajunge până la ea?

– Este imposibil în aglomerația asta, dar o țin sub observație până când o ajungem din urmă.

Părea destul de ușor de realizat, numai că erau mii de oameni și se înainta încet. Totuși, nu mai aveau mult până la ea când o mașină gri se apropie și, cu ochi de șoim, șoferul o reperă, reuși s-ajungă până la ea și o conduse protector înapoi la mașină.

Paralizată, Elizabeth urmări scena din interiorul mașinii unde lumina era aprinsă: cu fața spre Julian, Celia zâmbea printre lacrimi, ușurată, dar fără să-și fi revenit complet din spaima trăită, în timp ce Julian, într-o atitudine protectoare, îi spunea ceva, încercând s-o liniștească.

– Gata! spuse Peter. Julian a salvat-o și pe ea. Mă-ntreb cine urmează.

Acest mic incident explica însă de ce Julian nu venea la reședința Guvernatorului decât strict în interes de serviciu. Pesemne că, înainte de a pleca din Bolani spre Villuni, luase o decizie și nu mai era decât o chestiune de timp până avea s-anunțe căsătoria lui cu Celia Cartney.

Deși tremurând, Elizabeth făcu eforturi uriașe pentru a se comporta normal alături de ceilalți din grupul ei.

Când festivalul se termină și ajunse în camera ei, era inutil să se mai prefacă; lacrimile reprimate atât de mult timp refuzau să mai izbucnească acum, dar îi brăzdaseră adânc sufletul.

Capitolul 10

În cele din urmă, Elizabeth merse cu Peter la Manai, la locul în care se făcea cultura perlelor.

Peter venise direct la ea, cu o zi înainte, își ceru scuze față de Amanda și-i propuse:

– Am primit autorizația, Elizabeth. Având în vedere c-ai fost atât de amabilă și-ai pus o vorbă bună pentru mine, vrei să mă însoțești?

– Sigur că da. Simțise cum Amanda devine brusc foarte atentă, dar nu-i păsă. Peter era o prezență odihnitoare și-o atrăgea ideea de a petrece o zi în altă parte.

– Mâine e sâmbătă, așa că putem pleca destul de devreme. Îți convine la ora nouă?

– E perfect.

– Atunci ne-ntâlnim chiar aici pe terasă, mâine la ora nouă.

Abia după câtva timp de la plecarea lui Peter, Amanda comentă caustic:

– Nu știu ce-a pățit aghiotantul de e atât de țeapăn și oficial; s-o fi molipsit de la Julian.

– Cred că așa a fost în timpul serviciului. Când l-am cunoscut în Anglia, tocmai pleca, iar aici a început lucrul abia după venirea tatălui tău; cred că abia acum îl poți vedea așa cum este în mod normal.

– Îi iei apărarea cu patimă!

– Și ție ți-aș lua apărarea cu tot atâta patimă dacă ai fi nedreptățită. Te deranjează dacă merg mâine acolo cu el?

– De ce m-ar deranja? Chinul va fi al tău, nu al meu.

Apoi, exasperată și bosumflată, se ridică și părăsi terasa.

Elizabeth era într-adevăr bucuroasă că poate face acea excursie. Vedea lucruri interesante și șeful departamentului – un bărbat scund, în vârstă, cu trăsături orientale și un accent englezesc încântător – veni în întâmpinarea lor și le explică procesul de pescuit al perlelor, după care îi luă într-o canoe să le arate cușcile mici de stridii ținute sub apă.

Elizabeth luă în mână câteva perle – lucioase și perfect sferice, menite să dea un plus de rafinament femeilor din marile metropole – gândindu-se la partea nevăzută și necunoscută a acestei străluciri.

– Sunteți prieteni cu Înaltul Comisar, domnul Stanville, întrebă șeful, înainte de a se despărți de ei.

– Îl cunoaștem bine, răspunse Elizabeth imediat. Doriți să-i trimiteți un mesaj?

– Aș dori să-i duceți aceasta, spuse el scoțând din buzunar un pachețel. E o perlă neagră foarte mare pe care am găsit-o într-o scoică uriașă. I-am promis-o pentru colecția sa.

– Bine, dar nu e valoroasă? O puteți da, așa, pur și simplu?

– Este mai sigur s-o trimit prin dumneavoastră decât cu unul din oamenii mei. Domnul Stanville va plăti Companiei așa cum a mai făcut și înainte.

Elizabeth luă pachetul și-l așeză cu grijă în buzunarul adânc al rochiei, gândindu-se cum îl va trimite acasă la Julian și începând chiar să compună în gând un mesaj de însoțire.

Părăsiră Centrul de pescuit perle și se-ntoarseră pe puntea ambarcației cu care veniseră; lăsaseră echipajul să mai petreacă puțin în compania localnicilor din Manai, iar ei pluteau acum în voie în lagună; întinși în șezlonguri la umbra copertinei, moțăiau și discutau, savurând un moment de deplină relaxare.

– Știi, spuse Peter, ne-nțelegem atât de bine, încât e mare păcat că nu ne-am îndrăgostit unul de celălalt.

– Dacă ne-am fi îndrăgostit, poate că nu ne-am mai fi-nțeles atât de bine. Când te îndrăgostești, nu ai parte decât de zbucium.

– Dacă dragostea e împărtășită, această stare trebuie să fie suportabilă. Dragostea devine insuportabilă doar când știi sigur că femeia iubită nu-ți acordă nici o șansă.

– Peter, cât de mult ai iubit-o pe Amanda?

– Se spune că nu există dragoste neîmpărtășită și, dacă ți se pare așa, nu e decât infatuare! Crezi asta?

– Nu!

– De ce? Se aplecă și-i examină fața palidă, cu obrajii brusc îmbujorați.

Dacă până astunci Elizabeth răspunsese prompt, acum se gândi câteva clipe înainte de a da ceea ce părea o explicație logică.

– La cei ce se căsătoresc, câteodată e evident că unul din parteneri e mai îndrăgostit decât celălalt. Din același motiv, se desfac și logodnele; infatuarea este rapidă și dinamică și cred că se consumă rapid, pe când dragostea, nu.

– Așa e, fir-ar să fie…

Tăcură un timp, legănați ușor de valuri.

– Cred c-ar trebui să ne-ntoarcem, spuse Peter pe un ton resemnat.

– Nu mai e nimic de văzut în Manai?

– Mai este stația meteorologică, dar nu cred s-avem voie acolo fără autorizație. Este condusă de un oficial alb și de doi funcționari indigeni.

– Nu crezi c-ar trebui să-i anunțăm că suntem aici, în caz că vor să trimită un mesaj la Bolani?

Întrebarea rămase fără răspuns, pentru că în clipa următoare amândoi fură zdruncinați de o puternică izbitură în urma căreia vasul se-nfipse într-un recif.

– Dumnezeule! Sunt complet nebun! Am uitat de cârmă. Dacă n-o redresez imediat, se va sfărâma. Încearcă să-mpingi cu vâsla din partea laterală.

Speraseră ca, unindu-și eforturile, să desprindă botul ambarcației din stânca în care era prins, dar un val uriaș aproape că-i acoperi, înainte de a se sparge amenințător.

– N-ar fi mai bine, propuse Elizabeth, să înotăm înapoi la țărm și să trimitem băieții să rezolve? Probabil că ei s-au mai confruntat cu astfel de situații.

– Nu te pot lăsa să înoți pe o distanță atât de mare. Poate că nu mai este un alt vas care să ne ducă la Bolani și nu putem întârzia. Trebuie neapărat să deblocăm vasul ăsta. La semnalul meu, împinge cât poți cu vâsla.

Elizabeth făcu întocmai și vâsla se rupse, o așchie mare sărindu-i în braț. Pentru a uita de durere, apucă o prăjină și continuă ceea ce nu reușise cu vâsla.

– E prea grea pentru tine! strigă Peter care coborâse din barcă pe stâncă, de unde se străduia să opună rezistență. Un val îl trânti, zădărnicindu-i din nou efortul.

Elizabeth îi înțelegea perfect furia și desperarea; ar fi fost o situație umilitoare să fie necesar să se trimită o șalupă din Bolani. Oricum, vor arăta ca niște naufragiați când vor ajunge acasă și sir Henry va dori să afle motivul. Nici nu se mai gândi mai departe. Deocamdată, era clar că Peter avea nevoie de ajutor, așadar sări și ea din barcă, lângă el, pe recif.

– Du-te înapoi! strigă Peter. Dacă ți se-ntâmplă ceva, răspund cu capul.

– Dacă împingem de trei ori, cred că e suficient, spuse ea râzând și făcându-și elan. Dă semnalul.

Împinseră de patru ori, cu un efort aproape supraomenesc și, în sfârșit, reușiră să disloce barca de unde era înțepenită în stâncă. Peter sări în barcă, apoi se răsuci astfel încât s-o poată ridica și pe ea și s-o așeze în siguranță lângă el. Câteva minute rămaseră nemișcați, unul alături de celălalt, încercând să-și recapete suflul.

– Dacă te-ai fi rănit cumva, spuse Peter în cele din urmă, cu voce tremurată, m-aș fi aruncat în mare și n-aș mai fi ieșit niciodată.

– Nu mi-ar fi folosit la nimic, spuse ea acoperindu-și cu palma umflătura urâtă care-i pulsa dureros pe braț. Acum, cred c-ar trebui să treci la cârmă.

Zece minute mai târziu, ajunseră la țărm și coborâră pe plajă, spre mirarea localnicilor care lucrau acolo și care nu-nțelegeau de ce acești europeni preferaseră să-și distrugă hainele în loc să ceară de la ei saronguri, dacă-și uitaseră acasă costumele de baie.

Până la urmă, chiar recurseră la această soluție: împrumutaseră saronguri, așteptând să li se usuce hainele și să se termine acele câteva reparații care tocmai se făceau la barcă. Rana Elizabethei, acoperită cu o fâșie de mătase cerută de la una din femeile indigene, arăta cât se poate de urât; așchia se înfipsese adânc în carne și, fiind la brațul drept, Elizabeth nu riscă să intervină ea însăși pentru a o scoate.

Se înserase deja când plecară și se făcuse aproape ora opt când barca ajunse lângă șalupa cu care veniseră.

– Bună seara. Am stat pregătiți să intervenim în orice moment, spuse un tânăr funcționar care-i întâmpină la bordul șalupei. Sir Henry și Înaltul Comisar s-au interesat ce s-a întâmplat și v-așteaptă o mașină. Ați avut neplăceri?

– Nu, se grăbi Elizabeth să răspundă. Barca a lovit o stâncă și a trebuit reparată, iar noi a trebuit s-așteptăm până a fost gata, asta a fost tot. Era bucuroasă că, fiind întuneric, funcționarul nu putea vedea starea jalnică a hainelor ei. Dacă Peter putea scăpa de întrebări, deoarece exista o intrare laterală care ducea direct la apartamentul său, pentru ea n-avea

să fie chiar atât de simplu: va trebui să traverseze livingul puternic luminat pentru a ajunge la scara principală interioară.

– Ar trebui să fim sinceri, spuse Peter după ce urcară în mașină. Îmi pare rău c-a ieșit așa, Elizabeth.

– Nu cred că e necesar să dăm explicații; în definitiv, n-am întârziat chiar atât de mult. S-așteptăm până ajungem la reședință și vom vedea atunci ce se-ntâmplă.

Brusc, își aminti de perla neagră. Băgă mâna în buzunar – era gol. Rămase stupefiată de enormitatea faptului. Îi fusese încredințată o perlă neagră rară care trebuia să-i parvină lui Julian și ea o pusese în buzunarul adânc al rochiei, crezând că e mai în siguranță decât în poșeta mică în care-și ținea rujul și pudra, numai că poșeta rămăsese în barcă, iar pachețelul cu perla trebuie să-i fi căzut în timp ce-l ajuta pe Peter să-mpingă barca. Până la Kalaba Hill, nu se va mai putea gândi la nimic altceva; nu auzi nimic din ceea ce spusese Peter, dar reuși să-i reamintească în momentul sosirii la reședință, să intre pe intrarea laterală.

– Poate c-ai dreptate; împreună am produce o impresie mai puternică decât fiecare separat. Dar, dacă te asaltează cu întrebări, nu încerca să-mi iei apărarea.

Ușa de la intrarea principală nu era încuiată, așa că Elizabeth putu intra în holul imens pustiu. Ușa de la living era întredeschisă și nu se vedea decât o lumină slabă, ca și cum cineva ar fi citit lângă o veioză – probabil sir Henry. Se părea că Amanda era plecată.

Traversă vestibulul și urcă scările în liniște. Trebuia să se schimbe repede și să hotărască în privința perlei. Mai era și

durerea aceea din braț, dar nu asta o preocupa acum; ar fi preferat să aibă o duzină de așchii înfipte în brațe și picioare, decât să fi pierdut perla. Cum avea să explice totul?

Când ajunse la capătul scărilor, îl văzu pe Peter așteptând în fața camerei lui, ca pentru a se asigura că totul e-n regulă cu ea; abia după ce o văzu, îi făcu semn cu mâna și dispăru înăuntru. Elizabeth se-ntoarse spre dreapta, dar în clipa următoare simți că sângele i se oprește-n vene.

Julian tocmai intra din balcon și se-ndrepta spre ea. Pesemne că-i văzuse venind. Instinctiv, Elizabeth se trase într-o parte în care lumina părea să nu fie atât de puternică. Timp de câteva clipe, o privi atent, fără să spună nici un cuvânt.

– Ai avut un accident? întrebă el brusc, arătând spre brațul pe care ea, involuntar, tot încerca să-l acopere cu mâna.

– Nimic grav… Nu… nu știam că ești aici.

– Sir Henry m-a invitat la cină și n-a acceptat nici un fel de refuz din partea mea. Nu te-am văzut niciodată atât de palidă. Ce naiba s-a întâmplat?

– Julian, șopti ea, umezindu-și buzele, am făcut ceva îngrozitor. Șeful Centrului de pescuit al perlelor mi-a dat o perlă neagră pentru tine – o perlă mare pentru colecția ta. Am… am pierdut-o.

– Asta e tot?

– Nu e suficient? Era foarte mare, ca acelea pe care mi le-ai arătat odată; trebuie să fi fost foarte valoroasă și mare. Nu-mi pot ierta faptul c-am pierdut-o.

– Pot să văd ce-ai pățit la braț?

– Bine, dar perla… ce pot să fac acum?

– Absolut nimic, decât… dacă ai cumva idee unde ai pierdut-o. Nu-mi place eșarfa aceea de mătase legată în jurul brațului; poate fi murdară. Ai cumva niște bandaje la tine în cameră?

– Există plasture la baie… chiar aici, următoarea încăpere. Voi merge să iau. Julian, în legătură cu perla… cred c-am pierdut-o în mare.

– Atunci, s-a terminat. De fapt, adăugă el pe un ton rece, abia atingându-i cotul în timp ce deschise ușa băii ca ea să poată intra, arăți de parcă-ai fi stat toată ziua în apa oceanului, fără să te mai deranjezi să te dezbraci. Și părul îți miroase a apă de mare! Așază-te aici. Îi desfăcu plin de delicatețe eșarfa din jurul brațului, în timp ce ochii îi sclipeau de lacrimi pe care nu-ndrăznea să le lase să curgă în voie. Dumnezeule! șopti el abia stăpânindu-se, văzând umflătura roșie având în mijloc o rană neagră, adâncă. Ai ceva înăuntru.

– O așchie de lemn.

– De câte ore stai așa?

Elizabeth nu răspunse. Julian umpluse deja chiuveta cu apă și picurase antiseptic înăuntru. Apoi, purtându-se cu ea ca și cum ar fi fost un copil, o aplecă ușor până când rana de la braț ajunse în apă; curăță sângele uscat și luă din dulăpior o pensetă pe care o dezinfectă în același antiseptic.

– O să te doară îngrozitor, dar dacă te miști, s-ar putea să rămână o parte din așchie înăuntru. M-ai auzit? întrebă el printre dinți, apucând-o strâns de mână.

Elizabeth încuviință din cap, cu ochii deja sticloși de durere și lacrimi înăbușite. Privea fix pe deasupra capului lui,

atât de aproape de fața ei și reuși să stea nemișcată, deși apropierea lui era mai mult decât putea îndura în acele momente.

– Nu-ți face griji în privința perlei, spuse el în mod neașteptat. Cele negre nu sunt frumoase și valoarea lor pe piață este mult mai mică decât a celorlalte. Aceea ar fi constituit o curiozitate doar ca mărime, atâta tot. Îmi vor trimite alta, dacă îi rog.

Julian extrase așchia și i-o arătă: lungă de câțiva centimetri, groasă la un capăt și îngustându-se treptat până la a deveni ascuțită ca un ac la celălalt.

– Intenționez să-l trimit pe tânărul Gilmering înapoi. Un bărbat care pleacă împreună cu o femeie pentru o plimbare de o jumătate de zi și o aduce la ora aceasta într-un asemenea hal, este ori iresponsabil, ori un porc. Oricum, nu este potrivit pentru funcția pe care o are.

– N-a fost vina lui și, oricum, nu știa că e ceva mai mult de-o zgârietură; nu i-am arătat.

– Cum s-a întâmplat?

– Eram lângă o stâncă; mă jucam cu vâsla și s-a rupt.

– Înțeleg… și ai căzut în apă. De-asta arăți acum ca o sperietoare. Îmi și imaginez scena, spuse el batjocoritor, cu buzele strânse, voi doi distrându-vă în barcă în lagună, uitând cât e ceasul. Nu v-ați gândit c-ar fi putut fi îngrijorat cineva aici dacă nu vă întoarceți înainte de a se înnopta?

– Am avut ghinion. Parcă perla ta ar fi făcut vrăji împotriva noastră. Dacă ești furios pe mine, atunci de ce te mai interesează?

– Nu sunt furios pe tine, oftă el exasperat. Îmi pare rău că acest Gilmering face tot felul de lucruri care-l supără pe sir Henry.

– Ah… Își retrase brațul și privi bandajul roz cu care-o legase Julian. Ești foarte atent față de tot ceea ce-l privește pe Guvernator… Nu te gândești că-l faci s-aștepte acum?

– Mă voi descurca. Mai bine, du-te să te culci. Voi ruga să ți se trimită cina sus.

– Nu-l va îngrijora acest lucru și mai mult pe sir Henry?

– În chip de Amanda erai mult mai fericită. Numai că atunci erai pe o poziție foarte puternică, nu-i așa? Totuși, pentru Peter nu contează; doar el a știut de la început cine ești.

– Pentru tine contează? întrebă ea involuntar.

– Nu prea mult… acum. Apoi, arătând spre brațul ei: E perfect curat. Ține-l bandajat și nu juca tenis mâine. Apropo, mulțumesc pentru c-ai fost atât de bună cu Celia. Datorită eforturilor tale, situația ei s-a îmbunătățit. A fost cu atât mai frumos din partea ta cu cât e clar că nu-ți place de ea.

– Ești nedrept. Nu-i adevărat că nu-mi place Celia. Sunt câteva aspecte pe care nu le înțeleg la ea… nimic mai mult.

– În cazul acesta, te vei bucura să afli că, în sfârșit, lucrurile iau o întorsătură bună pentru ea. Momentan, este la hotel în Muneng, într-un fel de vacanță – prima vacanță adevărată din viața ei și se simte extraordinar de bine. Mâine o duc la Yefuang.

– Sunt mai obosită decât credeam, reuși Elizabeth să spună după câteva clipe de tăcere încordată, cu voce tremurândă.

Mulțumesc pentru asistența medicală. Și… nu te obosi să rogi să mi se aducă cina sus. Voi bea o cafea mai târziu. Te rog, cere scuze lui sir Henry din partea mea.

Julian deschise ușa, înclină ușor capul, apoi ieși fără să spună un cuvânt.

Elizabeth intră în camera ei și rămase sprijinită de perete, copleșită de povara chinului ei sufletesc. Își dăduse seama că Julian o considera pe Celia foarte atrăgătoare, știa că ea era convinsă că el o iubește, iar acum, iată, el vorbea pe față. Probabil nu peste mult timp avea s-anunțe logodna. În definitiv, el o mutase pe Celia la hotel, ceea ce, pentru un bărbat ca el, echivala cu o declarație publică.

– Intră, spuse ea cu voce stinsă; bănuind că este camerista. Era Julian.

– Ți-am adus un whisky, spuse el în timp ce așeza paharul pe măsuța de toaletă, fără s-o privească. Știu că nu vrei, dar îți va face bine. Kosi o să-ți aducă o cină ușoară și vreau să-mi promiți că vei mânca. Se aplecă, îi scoase pantofii, o scutură de nisip și-i puse papucii. Hai, bea, spuse el ridicându-se și dându-i paharul în mână.

Elizabeth își atinse buzele de pahar și-l puse înapoi pe masă. Acum se simțea mai bine; nu mai avea acea senzație de prăbușire și se simțea chiar în stare să-i înfrunte privirea.

– Mă descurc de-atât de mult timp fără un frate mai mare, Julian, încât acum, să am unul mi s-ar părea mai degrabă o povară. Îmi pare rău dacă sună nepoliticos ceea ce spun, pentru că, sincer, n-aș vrea. Numai că… prietenia noastră n-a fost sub o stea prea norocoasă, nu crezi?

– Ar fi putut să fie, dac-ai fi fost cinstită. N-am de gând să mă cert cu tine, dar trebuie să-ți spun că foarte mult din ceea ce-mi plăcea la fosta Amanda Penlan pare să lipsească actualei Elizabeth Mayne. Și știu și de ce.

Cu această concluzie ce părea definitivă, ieși din cameră, lăsând în urma lui o liniște dureroasă. În adâncul sufletului, Elizabeth știa că de-acum, orice relație de prietenie între ea și Înaltul Comisar era imposibilă.

A doua zi dimineața, Elizabeth era palidă și-avea ochii încercănați. În mod ciudat, nici Amanda nu arăta mai bine, deși râdea mult. Reapăruse căpitanul Cranwood și Amandei părea să nu-i mai pese de prostia lui.

Peter trecea pe aleea de sub terasa unde erau fetele; își ridică privirea spre ele și le salută, dar după cum arăta, fusese categoric mustruluit serios – Elizabeth avea convingerea că nu de către sir Henry…

Totul arăta că, în curând atmosfera de la reședință avea să devină insuportabilă.

Capitolul 11

O căldură insuportabilă scufundă întregul Bolani într-o atmosferă irespirabilă, grea și umedă în care toată lumea abia îndrăznea să se mai miște pentru altceva în afară de a căuta iluzoria răcoare a unui petic de umbră.

– Va fi așa doar până începe furtuna, le liniști pe fete sir Henry; apoi va fi extrem de plăcut și se va răcori. Până atunci însă, insistase ca acestea să rămână cât mai mult posibil acasă și să evite orice deplasare.

Într-o dimineață, în timp ce toți trei erau pe terasă bând ceai cu gheață, Peter aduse o scrisoare.

– Gilmering, spuse sir Henry după ce-o citi și se gândi puțin, am o misiune pentru tine. Ai fost vreodată la stația de cercetare?

– Da, într-o vizită cu caracter social.

– Bine, atunci știi unde e. Îți voi da o scrisoare și-ți voi explica în ce constă misiunea ta. Și ia-o și pe fiica mea cu tine, adăugă el văzând fața plictisită a Amandei. Și pe Elizabeth. Le prinde bine o schimbare.

– Dar ne-ai interzis să ieșim în timpul zilei, protestă Amanda.

– V-am interzis să mergeți la plajă și să stați prea mult în grădină, dar stația de cercetare e amplasată printre copaci și până acolo mergeți cu mașina.

– Vor fi țânțari!

– Nu mai mulți decât aici, draga mea. Gilmering, vino peste o jumătate de oră în birou la mine ca să-ți dau scrisoarea și să-ți spun despre ce e vorba.

– Mai am câteva lucruri de rezolvat înainte de a pleca, se adresă Peter fetelor, după ce sir Henry părăsi încăperea. Ne întâlnim aici când vine mașina?

– Eu nu merg, spuse categoric Amanda.

– După cum mă eviți, s-ar spune că ori sunt ciumat, ori te-ngrozesc.

– Cred că ești ciumat, pentru că, în nici un caz nu mă tem de tine.

– E imposibil să preferi să rămâi aici, fără să faci nimic, nu-i așa Elizabeth? Și apoi, tatălui tău i se va părea ciudat dacă te tot porți cu mine în mod constant așa. Dacă în locul meu ar fi trimis orice alt individ, n-ai fi refuzat să mergi.

– Nu sunt obligată să fac ceva ce nu vreau.

– Ai mai fost acolo și ți-a plăcut, interveni Elizabeth. Și-n plus, Peter are dreptate: dacă mai continui să te porți așa, sir Henry va observa și-și va pune întrebarea de ce. Cred că n-ai vrea ca tatăl tău să tragă concluzia că ești aproape îndrăgostită de Peter, nu-i așa?

Peter se-mbujoră, bâlbâi ceva neinteligibil și plecă. Amanda rămase tăcută câteva minute, cu privirea pironită asupra sandalelor ei de un roșu stacojiu.

– N-a fost o idee prea inteligentă să spui așa ceva în fața lui Peter, observă ea în cele din urmă. Puteai să te gândești puțin…

– Îmi pare rău, dar poate c-ar trebui să te porți mai frumos cu el. De fapt, având în vedere funcția importantă pe care o îndeplinește pe lângă tatăl tău, ar fi chiar de datoria ta s-o faci.

– N-are nevoie de admirația amândurora!

– Te porți urât, Amanda, vorbi Elizabeth cu blândețe, străduindu-se să nu cedeze impulsului de a-i da o replică pe măsură. Locuiești în aceeași casă cu el și nu ai nici un motiv să te porți atât de urât. Te rog, mergi cu el, Amanda. Dă-i o șansă să-și ceară scuze pentru indiferent ce-a făcut de te-a rănit.

– Și dacă ne certăm din nou?

– Încearcă să te abții. Peter e plăcut, amuzant și mult mai inteligent decât ceilalți indivizi cu care ieși. În nici un caz nu-ți va reaminti c-a fost îndrăgostit de tine… decât dacă tu vrei.

– Ți-a spus c-a fost îndrăgostit de mine? A spus-o așa… ca și cum s-ar fi terminat totul?

– Nu chiar. Cred că ești încă idealul lui.

– Ce prostie! Nu-mi pot imagina că un bărbat mai poate fi interesat de mine după ce te-a cunoscut. Ați făcut dragoste?

– Nu! Dacă s-ar fi întâmplat așa ceva, nu te-aș mai îndemna să mergi cu el acum.

– N-ar trebui să ne pregătim?

– Eu prefer să rămân!

– Bine, acceptă Amanda după ce chibzui câteva clipe. Mă duc să-mi iau pălăria.

Rămasă singură, Elizabeth încă nu putea crede că mersese totul atât de ușor. Nu era deloc dispusă să mai fie un fel tampon între Peter și Amanda, pentru că, de fiecare dată, atmosfera dintre ei devenea extrem de tensionată. Poate că, singuri, vor ajunge să se înțeleagă, mai ales că Amanda părea dispusă să-ncerce. Numai că, nu puteai fi niciodată sigur cât durează dispoziția Amandei, mai ales fiind vorba de Peter.

Se simți puțin vinovată față de sir Henry, dar se gândi că n-ar avea motiv să se supere că n-au plecat amândouă. Totuși, cel mai bun lucru era să-l evite până la întoarcerea celor doi; își putea lua o carte și ceva de mâncare și merge la stânci, unde erau peșteri răcoroase și se simțea briza mării.

Când Peter, care avea să conducă el însuși, parcă mașina în fața casei, Elizabeth merse să discute cu el, dar, cum Amanda venea chiar atunci, nu putu să-i spună decât că ea rămâne și să-l roage să se poarte frumos cu Amanda.

Peter îi zâmbi încurcat și deschise portiera ca Amanda să urce; instalată în mașină, aceasta aruncă spre Elizabeth o privire scânteietoare și strengărească, întărindu-i convingerea că mașina aceea avea la bord două containere cu explozibil de tipuri diferite, dar la fel de periculoase.

Elizabeth urcă în camera ei să se schimbe. Se simți mai liniștită văzându-l de la balcon pe sir Henry plecând; se-ncălță cu sandale comode, luă o carte și sandvișurile pregătite de Kosi și, când era pe punctul de a ieși din hol, apăru Julian – și, împreună cu el, senzația de durere acută, ca pentru ceva

iremediabil pierdut. Dacă n-ar fi fost luată prin surprindere, ar fi fugit să se refugieze la ea în cameră până la plecarea lui.

– Bună dimineața, Elizabeth.

– Bună dimineața. Sir Henry a plecat – la sediul Guvernului, bănuiesc.

– Da, avem o ședință la ora douăsprezece. Nu te-am văzut de câteva zile – a fost o pură întâmplare sau ai făcut-o intenționat?

– Amândouă; e destul că trebuie să mă lupt cu căldura.

– Înțeleg… Unde pleci acum?

– La stânci.

– Singură?

– Da. Vreau să citesc liniștită undeva la aer.

– Poți face asta și aici.

– Da, dar în dimineața aceasta, prefer să merg acolo.

– Știam că sir Henry pleacă, dar am venit să vă spun, ție și Amandei că se apropie un uragan, continuă el privind-o cu atenție, fără să-i scape nici un amănunt: paloarea ei, zâmbetul înțepenit nefiresc pe buze, coșul de picnic, cartea. Încă nu ne-a parvenit nici o informație oficială de la stația meteo, dar, fără îndoială că vor da un avertisment în scurt timp. Nu poți ieși, Elizabeth, e periculos.

– Și sir Henry a plecat.

– Se va întoarce la ora prânzului, dar se pare că tu… intenționezi să stai mai mult acolo.

– E o distanță doar de douăzeci de minute de mers pe jos. Dacă începe vântul, mă-ntorc.

– O simplă rafală în timp ce te afli acolo și e posibil să nu te mai întorci niciodată. Nu trebuie să pleci!

Tonul lui autoritar era prea mult pentru Elizabeth. Ideea de a i se comanda ce să facă o făcea să se-mpotrivească și mai înverșunat.

– Te încăpățânezi doar pentru că eu te rog să fii prudentă. Am întârziat deja, continuă el după câteva clipe de tăcere exasperată; trebuie să plec. Te rog, ascultă-mă. Blândețea neașteptată din glasul lui o făcu să-și simtă din nou trupul invadat de căldura dragostei a cărei esență tare o concentrase în lacrimile greu de reprimat. Toate semnele indică începerea uraganului în decursul următoarelor douăzeci și patru de ore. Te rog, nu risca în mod necugetat doar pentru a mă sfida. Știu că așa simți, dar te rog nu face asta.

Dac-ar mai fi stat un minut măcar, prelungind acea atmosferă devenită brusc atât de vibrantă, Elizabeth ar fi cedat în mod necondiționat, așa cum de fapt fiecare fibră a ei dorea să-l asculte, pentru totdeauna. Dar redevenise Înaltul Comisar, grăbit să participe la ședința Consiliului Legislativ; își ridică puțin mâna, ca și cum ar fi vrut s-o atingă, s-o liniștească, dar, fără a-și duce gestul la bun sfârșit, se-ntoarse și ieși.

Elizabeth simțea că se sufocă. Mai privi o dată cerul – doar un nor alb, nimic amenințător. Trebuia neapărat să iasă din casă; automat, luă cartea și coșul și plecă.

Între timp, Amanda hotărâse să fie veselă, lucru pentru care Peter îi era extrem de recunoscător – prudent, de asemenea, să nu-și trădeze vreo urmă de deziluzie și desperare.

– Îți amintești autobuzul acela îngrozitor pe care l-am împrumutat pentru concediul în Anglia? Erai sigură că măcar cauciucurile sunt solide, până când am făcut pana aceea…

– Invenția aia oribilă mă făcea să regret că am oase. Crezi că mai e încă în circulație?

– Trebuie să fie; n-a trecut decât un an de-atunci.

– Un an înseamnă destul de mult timp.

– Ți s-a părut lung?

– Nu mai lung decât alții, răspunse ea repede, cu nonșalanță simulată. Uite, de când suntem în Bolani timpul parcă zboară; s-au întâmplat atâtea… mai întâi mica noastră farsă…

– Care putea să mă coste acest post!

– … apoi întoarcerea tatălui meu după acea aventură… Deocamdată e un moment de anarhie, dar sunt sigură că urmează să se mai întâmple ceva. Ești fericit aici, Peter?

– Destul de fericit. Dar tu?

– Eu sunt întotdeauna fericită, pentru c-am învățat să trăiesc numai în prezent.

– Altădată te-am văzut arătând mai fericită decât ești aici, în Bolani.

– În Anglia eram amândoi cu totul altfel, nu-i așa? Problema este că simt că mă irit cum apari, aceeași senzație pe care o ai, de exemplu, când ți se plimbă o furnică pe braț… Dar Elizabeth spune că trebuie să mă port frumos cu tine de dragul tatălui meu. Ciudat, ești un aghiotant bun.

– De ce e ciudat? Lucrez de cinci ani; dacă n-aș fi fost bun, m-ar fi dat afară.

– Așa spune și Elizabeth; ea e întotdeauna extrem de înțelegătoare.

– Elizabeth este cu totul altfel decât tine.

– Ce inteligent! Și eu care credeam că n-a observat nimeni.

Din fericire, intraseră pe aleea care ducea la Centrul de cercetare și trebui să întrerupă conversația.

Peter predă scrisoarea și amândoi fură invitați la prânz de către veterinar și farmacist care locuiau într-un bungalou cam șubred.

Avertismentul referitor la uragan se dădu chiar când se pregăteau să plece.

– Credeți că putem pleca? întrebă el îngrijorat veterinarul. Pot ajunge înapoi la reședință în aproximativ o jumătate de oră.

– În mod normal, ați putea ajunge lejer, dar ar trebui s-o lăsați pe domnișoara Penlan să hotărască.

Amanda prefera să plece imediat; îi displăcea profund ideea de a rămâne acolo până a doua zi. Tot așa cum făcuse și Elizabeth, se uită la cer și, nevăzând nici un semn amenințător, hotărî să pornească la drum.

Nu parcurseseră mai mult de trei mile când prima rafală a uraganului le aruncă mașina într-un câmp cu trestie de zahăr. Brutalitatea acelei realități îi lăsă fără grai. Totuși, Peter își reveni primul din acea perplexitate.

– Acum vei avea cu adevărat un motiv pentru care să mă urăști.

– Eu am vrut să plecăm. Ăsta e uraganul? Ce ciudat… cum a ridicat mașina! Și, Dumnezeule, ce zgomot! E palpitant.

Bubuitul tunetelor se adăugă vuietului vântului și cerul se acoperea de o cortină de întuneric sfâșiată din când în când de furia trăsnetelor – era fundalul pe care uraganul avea să-și desfășoare scenele apocaliptice.

Peter încercă să dea înapoi, apăsă pe accelerație, dar roțile se învârtiră în gol, mașina rămânând în continuare înțepenită în pământul moale.

– Nu vom reuși să ieșim de aici fără ajutor și nici nu te pot lăsa singură până găsesc pe cineva, spuse el deznădăjduit și frustrat de imposibilitatea de a găsi o soluție.

– Nici n-am de gând să rămân; doar suntem împreună. Vin și eu cu tine.

Peter coborî și ocoli mașina pentru a ajunge la Amanda. Fără să spună un cuvânt, cu inima strânsă ca într-o chingă de îngrijorare pentru ea, o ajută să coboare, strângând-o cu un gest automat în brațe și începură amândoi să-și croiască drumul cu greu, abia pășind și înaintând din cauza vântului. Peter știa că era doar un preludiu a ceea ce urma să se-ntâmple și privea cu groază râulețul de la poalele dealului care, deja spumegând și umflându-se, se pregătea să se transforme într-un torent furios sub care șoseaua avea să fie acoperită în scurt timp. Ajunseră în sfârșit la un grup de locuințe ale indigenilor și intrară aproape în fugă în prima colibă. Rămaseră câteva clipe privindu-se lung și încercând să-și recapete suflul, apoi își dădură seama că locul fusese de curând părăsit.

– Colibele acestea nu sunt sigure; au fost evacuate. Nu putem rămâne aici, Amanda.

Nici nu termină bine de vorbit, când un copac se prăbuși peste coliba alăturată, doar la câțiva metri depărtare, reducând-o la un morman de bambus și șindrilă. Ținând-o pe Amanda strâns lângă el, o simți tremurând, apoi desprinzându-se brusc. Într-o clipă, o văzu lângă copacul căzut, trăgând cu desperare de crengile groase.

– Amanda! Se temu că-și pierduse mințile și, din câțiva pași ajunse lângă ea, încercând s-o tragă de acolo. Pleacă de aici, Amanda! Din clipă în clipă mai poate cădea încă unul. Întreaga zonă e nesigură, de aceea a și fost evacuată.

– Era cineva înăuntru! Am văzut un braț mișcându-se.

Cu forța disperării, fără să țină cont că-și sfâșiase deja mâinile, continuă să smulgă frunze și crengi până când dezgoli fața unui bărbat. Cu toată forța lui, Peter reuși să-mpingă trunchiul de copac sub care acesta zăcea.

– Trebuie să-l salvăm, Peter! Trebuie!

Brusc, o rafală de vânt o trânti la pământ, dar, împingând și trăgând din răsputeri de orice putea găsi în degetul ei, Amanda se ridică iar. Peter se simțea complet depășit de situație – atât de neajutorat cum nu se simțise niciodată în viața lui. Uitase că Amanda era fiica Guvernatorului și că, dacă n-o aducea la reședință nevătămată, putea să-și piardă slujba pentru totdeauna; uitase de orice altceva, pentru că-n mintea lui nu mai era loc decât pentru un singur lucru: regăsise ființa curajoasă și inimoasă pe care o întrevăzuse cândva, dincolo de aparența de strălucire uneori searbădă și de frivolitate.

– E mort, Amanda, anunță el în cele din urmă, după ce verifică pulsul bărbatului.

Amanda rămase nemișcată; cu părul răvășit de vânt, neputincioasă în fața crudului adevăr; apoi, arătă cu un deget tremurând undeva în jos și, pășind peste trunchi, îngenunche lângă o grămadă de frunze amestecate cu resturi de obiecte.

– Privește! strigă ea, cu voce răgușită. E… un copil.

Râzând și plângând în același timp scoase la iveală un copil mirat, cu pielea cafenie, având poate un an. În mod ciudat, copilul era nevătămat.

– Cel puțin l-am salvat pe el, spuse Amanda, cu vocea tremurând de emoție, luând copilul în brațe, așa cum era, învelit într-o pătură murdară. Categoric, n-ar fi rezistat aici singur.

Ori de câte ori Peter își amintea, după aceea, de scena respectivă și de tot ce-i urmase, până în cele mai mici amănunte, o făcea de fiecare dată cu același efort de a-și reprima lacrimile care-i împăienjeneau în chip cât se poate de nebărbătesc ochii. Tabloul rămase mereu viu în mintea și în sufletul său: vântul încercând să smulgă cu răutate tot ce-ntâlnea în cale, picăturile enorme de ploaie, semiîntunericul străpuns de fulgere și Amanda, scumpa lui Amanda, ținând la piept și ocrotind copilul, în timp ce el încerca să-i protejeze pe amândoi. Apoi, îi ajunse din urmă camioneta cu care șeful Centrului de cercetare pornise în căutarea lor, dându-și seama c-au fost surprinși de furtună. Acolo, adăpostită sub prelata camionetei, Amanda îi zâmbea pe deasupra capului copilului ținut strâns la piept. Fața ei cu urme de sudoare și lacrimi nu i se păruse niciodată mai frumoasă decât în aceste clipe; se aplecă și-i sărută îndelung buzele, primind, în freamătul lor, răspunsul așteptat de-atâta timp.

Cu toate acestea, singurul ei comentariu fusese:
„Ce șoc ar avea tata dacă m-ar vedea acum!“

***

Întâmplător, sir Henry nu era foarte îngrijorat în privința Amandei. Era la sediul Guvernului când se anunță oficial că va începe uraganul și dăduse ordin ca știrea să fie transmisă în primul rând la Centrul de cercetare. Nimeni nu-i spusese, însă, că stația meteorologică încercase ore în șir să ia legătura cu Muneng.

Se-ntorsese acasă și, spre satisfacția sa, Julian acceptase să ia masa la reședință, împreună cu el. De fapt, de la întoarcerea sa din Villune, era cam îngrijorat din cauza lui Julian – muncea mult mai mult decât era necesar, fără ca totuși să pară satisfăcut. Dar, faptul că în ziua aceea nu fusese necesară prea multă muncă de convingere, cum se-ntâmpla de obicei, pentru ca Julian să-i accepte invitația, era poate un semn că Înaltul Comisar revenea la normal.

– Cred c-ar trebui să luăm legătură cu Centrul de cercetare, ca să fim siguri că n-au plecat, spuse Julian deodată, ridicându-se în picioare, când cerul se întunecă și o rafală contorsionă palmierii cu furie.

– Bine, dragul meu, telefonează, dar nu e cazul să-ți faci griji. Poate că Amanda ar insista să plece pe o astfel de vreme,

dar Gilmering și Elizabeth sunt prudenți. În plus… sunt atâția burlaci acolo, încât nu se vor grăbi să trimită fetele acasă.

– N-ar fi trebuit să-i lăsați să plece.

Sir Henry îl privi ușor surprins: manierele și politețea lui Julian erau întotdeauna desăvârșite și chiar și acest mic reproș distona cu felul lui obișnuit de a fi.

– Dragul meu, eu însumi i-am trimis. Erau plictisite, era îngrozitor de cald și m-am gândit că va fi amuzant să plece toți trei. E-adevărat, nu prea am fler în ceea ce privește vremea și, de fapt, anunțul referitor la uragan m-a surprins; m-așteptam cel mult la o furtună spre seară. Julian, trebuie să ai răbdare. Întotdeauna durează aproximativ o jumătate de oră până apelăm Centrul de cercetare – durează tot atât s-ajungi acolo cu mașina.

– Aș vrea să fiu sigur că sunt acolo, la adăpost. Știți precis că Elizabeth a plecat cu Amanda și Gilmering?

– Da; unde altundeva să se fi dus? În nici un caz nu e aici.

– Știți cumva la ce oră au plecat?

– Urma să rămână acolo la prânz…

– Încerc să-mi dau seama dacă Elizabeth a plecat sau nu cu ei. Au plecat înainte sau după ședința noastră?

– Ah, înainte! Pe la unsprezece și jumătate! Am auzit mașina, dar nu i-am văzut.

– Înseamnă că Elizabeth n-a mers cu ei. Am fost aici, după ce-ați plecat la sediu și vroia să meargă la stânci… Tăcu, încordat. I-am spus să nu plece…

– Nu e înțelept să-i spui, Julian; mai degrabă reușești să te faci ascultat dac-o rogi. Dar s-ar putea să fie la doamna McIver sau la doamna McKelvey. De ce nu le telefonezi?

– Nu, s-a dus la țărm. Am avut această presimțire, dar când ați spus că e cu Amanda…

Spre uluirea lui sir Henry, ieși fără să-și mai termine fraza, lăsă ușa larg deschisă în urma lui, coborî treptele câte trei deodată, luă o pelerină de ploaie din vestibul și ieși, trântind ușa; bubuitul unui tunet acoperi orice alt zgomot.

Capitolul 12

Un tunet asurzitor o trezi pe Elizabeth din toropeală. Se ridică imediat și privi cu ochii măriți de groază marea învolburată, amenințând să ajungă până în grota din stâncă și explodând din când în când în zeci de mii de schije de spumă albă ce punctau cenușiul plumburiu în care totul părea învăluit.

Era senin când plecase și răcoarea grotei îi făcea bine; încercase să citească, dar dincolo de cuvintele tipărite, apărea insistent aceeași întrebare: Ce să facă?

Sigur, ar fi putut pretinde că nu mai suporta clima și în cele din urmă sir Henry ar fi fost de acord cu plecarea ei acasă, în Anglia. Numai că perspectiva aceasta i se părea extrem de sumbră. Cum putea să mai umple vreodată golul dureros pe care-l lăsase Julian în viața ei? Obosită de toată zbaterea ei, în final ațipise puțin, încercând poate inconștient să găsească un refugiu din fața realității.

Se trezise, paradoxal, într-un adevărat coșmar: vuiet de valuri, bubuit de tunet, limbile de foc ale fulgerelor brăzdând cerul negru în zigzag.

Și totuși, nu era înspăimântată. Era conștientă că trebuia să iasă imediat din grotă, înainte ca valurile neobișnuit de mari să ajungă înăuntru.

Ținându-se cu amândouă mâinile de stâncă, stând cât mai lipită de aceasta, încercă să-și regleze respirația după ce prima senzație fusese că plămânii i se goliseră complet de aer.

Grotele erau cu mult deasupra oceanului. Știa că, dacă mai urcă încă puțin, putea ajunge la promontoriu – un loc destul de periculos în timpul unui uragan, dar acolo măcar putea sta întinsă la pământ și înainta târându-se.

O dureau mâinile și picioarele din cauza efortului de a rezista vântului, îi alunecau degetele pe stânca udă, dar, ca prin minune, își menținu echilibrul. Și totuși, limba de pământ unde trebuia s-ajungă părea încă atât de departe… era greu de sărit din stâncă în stâncă deasupra mării lacome și învolburate…

Nu tresări când îl văzu pe Julian, ci mai degrabă simți cum inima i se oprește, iar ea rămâne suspendată undeva, dincolo de timp. Probabil că el o văzuse înainte, pentru că urca spre ea.

Ajunsese la același nivel cu ea, la o distanță de mai puțin de trei metri. Când își ridică privirea spre ea, Elizabeth îi văzu fața cu o expresie deconcertantă de calm. Cu un ultim efort, se trase în sus, se rostogoli pe stânca pe care se afla ea și o prinse strâns cu brațul.

Elizabeth îi simți bătăile puternice ale inimii și efortul făcut ca să-și poată menține ritmul respirației și, într-un moment de umilință și desperare, își întoarse capul și-și lipi obrazul înghețat de stâncă.

– Nu tremura. Vom scăpa de aici. Ți-e frig?

Ce ciudat! se gândi Elizabeth; aproape că-i venea să râdă – nu știau dacă vor reuși să mai scape cu viață din toată nebunia aceea și pe el îl interesa dacă îi era sau nu frig.

– Nu trebuia să vii, Julian; acum suntem amândoi în pericol. Spune-mi exact ce să fac și voi face întocmai.

– Trebuie să ne mișcăm amândoi, ca și cum… am fi o singură ființă.

Se ridicară și începură să pășească în zigzag, Julian ținând-o în continuare strâns lângă el. La un moment dat, în fața lor apăru o porțiune cu iarbă și un desiș. Atrasă de acel iluzoriu adăpost, Elizabeth se trânti imediat la pământ, cu fruntea rezemată pe braț, încercând să-și recapete suflul. Îl simți prinzând-o de umeri, apoi o-ntoarse cu fața spre el, astfel încât îi văzu clar ochii adânci și întunecați.

– Nu putem sta aici, Elizabeth, spuse el apropiindu-și obrazul de-al ei. În curând, va ploua torențial. A trebuit să las haina de ploaie sus, pe stânci. Ți-ai recăpătat suflul? Când Elizabeth încuviință din cap, o ajută să se ridice, ținând-o strâns, ca vântul să n-o trântească. Cel mai aproape este să nă întoarcem la reședință. Ține-te bine de mine, cu fața întoarsă spre pieptul meu, ca să respiri mai ușor.

După o jumătate de oră, deși drumul păru interminabil, vântul spulbera totul, făcându-le aproape imposibilă

înaintarea în spațiile deschise pe care trebuia să le traverseze. Dacă de-a lungul grinzii casei se simțeau mai în siguranță, abia reușiră să străbată grădina și, fără sprijinul lui, Elizabeth ar fi căzut de mai multe ori. Își simțea trupul sfâșiat, dar chiar și așa, nu și-ar fi dorit să fie în altă parte decât în mijlocul furtunii, alături de Julian.

Ajunseră pe terasă și Julian o-mpinse repede în fața ușii, protejând-o acum cu amândouă brațele, în timp ce suia și bătea la ușă nebunește, până și cele câteva secunde cât dură până li se deschise, părându-li-se un coșmar insuportabil.

Când ușa se-nchise rapid în urma lor, bine zăvorâtă ca pentru a pecetlui parcă oaza de liniște, efectul încetării vacarmului de afară avu un efect copleșitor asupra Elizabethei: rămase inertă, ținându-se pe picioare doar pentru că Julian o sprijinea, cu urechile încă răsunând de canonada furtunii.

– Domnul Guvernator m-a rugat să-l anunț când veniți, spuse slujitorul care le deschisese.

– Îl voi anunța eu însumi. Apoi, așteptă ca acesta să se retragă, înainte de a se adresa lui Elizabeth: Când crezi că poți merge, te ajut să urci la tine în cameră.

– Julian… șopti ea, puțin speriată, văzându-i fața întunecată și privirea imposibil de interpretat.

– Te-am căutat mai mult de-o oră… Am crezut că-nnebunesc… Nu-mi vine să cred că… ești aici. N-am fost niciodată-n viața mea atât de zguduit, bâigui el, râzând mirat.

Era de necrezut: stăteau amândoi acolo, cu hainele ude și răvășite, privindu-se unul pe celălalt de parcă atunci se vedeau pentru prima dată.

Ușa se deschise și intră sir Henry.

– Julian! Elizabeth! V-ați întors! Mulțumesc lui Dumnezeu că sunteți teferi. Vai, copila mea, în ce hal arăți! Și tu, Julian! Elizabeth, du-te la tine în cameră să te schimbi; îmi povestești mai târziu. Julian, îți voi împrumuta niște haine de-ale mele, deși îți vor fi cam strâmte. În nici un caz nu poți să mergi acasă.

– Elizabeth, te conduc.

– Nu, mulțumesc, mă descurc.

– Nu face baie; e periculos pe o astfel de furtună. Coboară apoi imediat, mă găsești în bibliotecă.

Elizabeth porni cu un mers nesigur și aproape ajunsese în fața camerei când îl auzi pe sir Henry anunțând atât de entuziasmat, încât nu-i scăpă nici un cuvânt:

– Să urcăm și noi, Julian. Am o veste uluitoare.

În oaza de liniște a camerei sale, Elizabeth începu să se calmeze. Nu se gândi în mod conștient la Julian, pentru că în starea emotivă în care se afla, nici nu era în stare să raționeze lucid, dar simțea prin toți porii prezența lui. Cu răsuflarea tăiată, suspendată undeva în afara timpului, era într-o stare de expectativă, cu toate simțurile în alertă.

Ca și atunci, pe stânci, în momentul în care îl văzuse, parcă inima i s-ar fi oprit; dar, după cum începu să-i palpite când ieși din cameră, impresia se dovedi a fi total falsă. N-ar fi avut curajul să intre în bibliotecă, dar Julian o aștepta deja în fața

scării. Mai mult îl simți decât îl văzu și-atunci se-ndreptă mecanic spre bibliotecă, trecând pe lângă el și intrând; apoi, îl auzi cum închide ușa și se așeză pe fotoliul pe care el îl pregătise deja. Ciudat, dar ea vorbi prima.

– Se pare că ți-ai făcut un obicei din a salva viața oamenilor. Nici nu știu cum să-ți mulțumesc.

– Nici nu trebuie s-o faci. Tonul lui ironic o determina să-și țină capul plecat. Suporți o veste proastă?

– O veste proastă? Despre cine? Își ridică puțin privirea, dar nu mai mult de nivelul celui de-al doilea nasture al cămășii lui.

– Despre Peter. L-ai pierdut definitiv. Sir Henry a vorbit cu Amanda la telefon și se pare că prietena ta cea mai bună ți l-a luat. Oricum, să nu uităm că la început a fost al ei.

– Vrei să spui că s-au logodit?

– Ceva de genul ăsta. A spus că se vor căsători și Guvernatorului nu-i displace deloc ideea.

– Minunat. Cum însă nu era capabilă încă să asimileze prea multe informații noi, tonul ei nu era prea entuziast. Ai avut dreptate: ai spus că se va căsători cu un bărbat serios, cu capul pe umeri. Cred c-o va face fericită.

– Ești resemnată sau desperată? Nu e dureros să știi că face dragoste cu Amanda?

– De ce-ar fi? Datorită mie au fost singuri în această dimineață; trebuia să merg și eu, dar am reușit să… De fapt, ce-ncerci să afli?

– Nu cumva ești puțin îndrăgostită de Peter Gilmering?

Privirea lui pătrunzătoare aproape o ardea.

– Nici măcar puțin; îmi place Peter, dar știam de la bun început c-o iubește pe Amanda.

– De-asta era mereu împreună cu tine… pentru c-o iubea pe Amanda?

– Da! Amanda încerca să-l ignore și, ori de câte ori se-ntâlneau, ieșeau scântei. Nu putea ajunge la ea și presupun că prietenia cu mine era ca o alinare.

– Se pare că și ție îți făcea plăcere această prietenie.

– De ce nu? Simțea că se apropie punctul culminant și încerca să se apere. Ești rău cu mine! Mă bucur că Peter și Amanda se vor căsători și nu sunt obligată să-ndur ironiile tale. Dacă-ți închipui că faptul că m-ai salvat îți dă dreptul să…

– Taci! O prinse strâns de încheieturile mâinilor, privind-o furios. De ce n-ai obiectat niciodată ori de câte ori am încercat să provoc o situație în care să fiți amândoi, singuri?

– Pentru că… Pentru că era atât de îndrăgostită de Julian, încât se simțea mai în siguranță lăsându-l să facă tot felul de presupuneri. Julian, mă doare!

– Unde să te doară, spuse el sacadat, chinuit, slăbind totuși strânsoarea. Numai Dumnezeu știe cât m-a durut și pe mine cum m-ai rănit tu!

– Ciudat! Tu, rănit! Ar fi fost imposibil, Julian; ești mult prea crud, prea insensibil. Ți-am studiat planul, dar ți-ai revenit repede și pesemne că te-ai felicitat pentru c-ai fost atât de circumspect și-ai acționat atât de prudent. Ar fi fost destul de neplăcut ca, luându-mă drept Amanda, să fi făcut acel pas greșit pe care un altul l-ar fi făcut în mod firesc. Imaginează-ți că…

Restul frazei a fost înăbușit pe buze cu un sărut sălbatic, sfâșietor, nesfârșit. Când se sfârși totuși, Julian continua s-o țină strâns la pieptul lui.

– Să nu-mi mai vorbești niciodată așa. Într-un fel sau altul, m-ai făcut să trec prin chinurile iadului, dar de acum, nu voi mai admite așa ceva. Acolo, la stânci, am știut că se va ajunge aici – o ceartă îngrozitoare ce va duce la un deznodământ. Știam că nu voi mai suporta nici măcar o zi trăită în acea nesiguranță chinuitoare. Vorbea pe un ton ciudat, deloc în stilul lui. Trebuie să am dreptul să-ți interzic să mai riști. Nu-ți cer să te căsătorești cu mine imediat – sigur, dacă nu vrei s-o faci – dar trebuie să-mi promiți că nu-ți vei mai reprima sentimentele față de mine.

Totul era o nebunie; în curând se va trezi la realitate și va vedea că Julian a dispărut și uraganul s-a liniștit. Da, asta trebuie să fie – uraganul; se știa că poate provoca oamenilor reacții ciudate. Dar… chiar și lui Julian?

– Ai spus… să mă căsătoresc cu tine? șopti ea precaut, cu voce slabă.

– Asta se-ntâmplă de obicei atunci când doi oameni se iubesc. O-ndepărtă puțin de el, iar privirea lui vibra de pasiune. Ne vom iubi, Elizabeth. Te iubesc și… ei bine, trebuie să mă iubești și tu. Nu avem altă cale. Nu pot trăi fără tine. Nu mă mai satisface munca mea, sunt conștient de ceea ce pierd în fiecare clipă când nu ești lângă mine. Am încercat să nu te mai văd, dar n-am putut; m-am gândit la tine mai mult ca niciodată. Înșelătoria pusă la cale de voi a stricat relația

noastră; dar de-acum, trebuie să juri că vei fi cinstită față de mine. Vom uita acel incident. Te iubesc, mă auzi?

Elizabeth încuviință ușor din cap.

– Nu e nevoie să țipi. Nu pot să cred, dar… te-am auzit. Și eu te iubesc, Julian, adăugă ea după câteva clipe de tăcere. Nu știu ce-i cu noi, dar asta este!

O puse să repete încă și încă o dată și-i sărută cu pasiune pleoapele, gâtul, gura.

– Am așteptat prea mult…

– În curând voi fi în stare să-nțeleg cu adevărat ce se petrece. Este o ușurare atât de mare, Julian, faptul că mă iubești… o adevărată binecuvântare. Dar știi, te-ai purtat îngrozitor cu Peter. Ar trebui să-i ceri scuze.

– Scuze pe naiba! M-a făcut să trăiesc o mulțime de clipe chinuitoare: te-a dus să-ți arate Munengul, la primul meci de polo, la Manai – tot atâtea privilegii care-mi reveneau mie, dar la început am fost prea ocupat, apoi, între noi a început să existe o aversiune… Ce înscenare! Regret că nu mi-am dat seama din ziua în care ați venit… Ce nu înțeleg, totuși, este cum v-a venit ideea de a-mi face această farsă… pentru că țința am fost eu, nu ceilalți.

– Îți amintești de domnișoara Brodie? Nu-i plăcea deloc de tine, Julian! Ni te-a descris ca fiind nemilos, oportunist și era clar că, fiind în căutarea unei soții bogate, aveai să-ncerci s-o cucerești pe fiica Guvernatorului. Amanda, susceptibilă cum e, a imaginat un întreg scenariu în legătură cu ce urma să se-ntâmple dacă un bărbat crud și fascinant își punea în

minte s-o cucerească. Apoi, în timp ce-mi jucam rolul de fiică a Guvernatorului, Amanda a-nceput să fie nemulțumită pentru că nu făceam nimic ca să te cuceresc.

– De fapt, am impresia că asta ai făcut. Atunci, la început, am fost foarte prudent. Știam că mă îndrăgostesc, dar nu puteam fi sigur de tine. Aveai momente când erai dificil de abordat și altele în care erai atât de blândă și de înțelegătoare… Ca atunci, în seara aceea când te-am găsit singură pe terasă…

– Și mi-ai rupt tivul, călcând din greșeală pe halat.

– Aș fi dorit atât de mult să te țin în brațe, să te sărut, să-ți spun că te iubesc.

– Dac-ai fi făcut-o, ți-aș fi mărturisit totul.

– După aceea, m-am bucurat că n-am făcut-o. Nu-mi amintesc să fi fost vreodată atât de furios ca-n seara în care Amanda a făcut acel anunț; am simțit că totul se prăbușește. Înțelegeam că, la-nceput, n-a însemnat mare lucru pentru tine să-i accepți planul, dar apoi, dac-ai fi simțit și tu pentru mine ceea ce eu simțeam pentru tine, n-ai fi putut continua așa săptămâni întregi.

– Nu mi-a fost ușor, dar nu eram sigură că farmecul tău nu era rezervat fiicei Guvernatorului. Chiar trebuie să mai discutăm despre asta?

– Nu astăzi. Ți-a spus vreodată cineva că ești frumoasă, scumpa mea? Ador pielea ta delicată și zâmbetul timid din privirea ta și gura care se cere sărutată.

– Julian… povestește-mi despre Celia.

– Celia? Ce te face să te gândești la ea în momentele acestea?

– Nu sunteți legați cumva unul de celălalt?

– Ah… puțină gelozie… nu-ți strică deloc. Ce vrei să știi despre ea?

– N-a fost…

– Nu, n-a fost… râse el. Momentan, e în Yefuang.

– În Yefuang! Și prin ce chinuri trecuse imaginându-și că sunt amândoi acolo, împreună! Ai lăsat-o singură acolo?

– Tu știai c-am dus-o pe insulă; de fapt, i-am dus pe amândoi: pe ea și pe fratele ei. Acum sunt amândoi acolo.

– Ah!... Și n-ai ținut deloc la ea?

– Nu fi prostuță! Mi-a plăcut de ea, am compătimit-o… Când a venit aici, a avut aproape un șoc. Cum să nu fi avut, găsindu-și fratele locuind într-o colibă de bambus, fără să-i pese de nimic? A venit la mine și mi-a spus că va rămâne alături de Tim, așa că i-am ajutat cum am putut. Dar Tim Cartney refuză să fie ajutat de sora lui. Poate să existe o femeie care să poată face aceasta, dar mă-ndoiesc.

Elizabeth era pe punctul de a spună că Celia ar fi putu s-aducă unele îmbunătățiri acelei case, dar se abținu, părându-i-se c-ar fi incorect din partea ei. Și-apoi, era mult prea fericită că temerile ei fuseseră zadarnice.

– Ce-o făcea să creadă că ești îndrăgostită de ea?

– Cine ți-a spus asta? întrebă el încruntându-se și lovind cu pumnul în masă.

– Așa mi-am închipuit… Poate că era mai prudent să nu spună mai mult; chiar și îndrăgostit, Julian era de temut când se-nfuria.

– Celia însăși ți-a lăsat impresia asta, nu-i așa? Acesta a fost unul din motivele pentru care i-am trimis în altă parte. Tot timpul cât a fost aici, am încercat să am o părere cât se poate de bună despre ea, dar am observat totuși că nu vorbea cu nici un alt bărbat în afară de mine… venea și-mi spunea toate necazurile… era foarte sensibilă.

– Tim a renunțat la plantație?

– A trebuit. S-a cerut trimiterea unui nou administrator de către companie. N-am știut cum să procedez cu ei, dar, în cele din urmă, de dragul tău, pentru c-ai insistat că există ceva bun în el, l-am transferat ca supraveghetor pe o plantație din Yefuang. Acum, e în perioada de probă, timp de trei luni, sub supravegherea atentă a unui administrator foarte bun.

– Celia va rămâne cu el?

– Cine știe? Administratorul este necăsătorit și-am observat cum o privește pe Celia… Știi și tu… privirile acelea lacome care pesemne c-au fost îndreptate de multe ori și asupra ta. Dar de-acum, nici un bărbat nu va mai îndrăzni să te privească așa; de-acum, ești a mea. Ne vom căsători în curând. Voi avea un concediu de șase săptămâni și vom pleca în croazieră. Vom ajunge la Singapore și-acolo vei putea comanda mobilă nouă; știu c-o consideri destul de impersonală pe a mea.

– Nu e nevoie să cumpărăm prea multe lucruri pentru a face ca încăperile să fie plăcute. Există probabilitatea de a fi transferat?

– În mod normal, un an sau doi… nu, dar nu pot fi sigur. Următorul pas poate fi și ultimul din punct de vedere al carierei.

– Vrei să spui că s-ar putea să fie vorba de un post de Guvernator?

– Te sperie?

– Puțin.

– Nu e cazul. Toată lumea te va adora și când vom avea copii…

– Julian! îl întrerupse ea, îmbujorată.

Râse și o îmbrățișă, apoi deveni brusc serios.

– Îți va fi greu să te obișnuiești cu acest stil de viață în care nu poți prinde rădăcini prea adânci într-un loc?

– Când vom pleca de undeva, vom lua cu noi lucrurile care ne sunt dragi și vom crește împreună – e inevitabil când doi oameni se iubesc.

– Ești sigură că mă iubești îndeajuns?

– Îndeajuns să mă căsătoresc cu tine? Te iubesc cu toată ființa mea.

– Va trebui să te obișnuiești cu gândul că vom face dragoste aproape fără pauză.

– Mă voi strădui să fiu la înălțime…

– Mă bucur că ești Elizabeth și nu Amanda. Câteodată, tare i-aș fi tras câteva palme, dar nu voi uita niciodată că ea te-a

adus aici. Vom fi fericiți, iubita mea, pentru că te iubesc atât de mult, încât nimic nu va fi prea greu de înfăptuit atât timp cât suntem împreună. Voi fi un soț posesiv.

Elizabeth zâmbi, fără să spună nici un cuvânt. Ascultă vuietul uraganului, apoi, încrezătoare, își strecură mâna în mâna lui Julian. Da, vroia să fie un soț posesiv; nu-și dorea nimic altceva mai mult pe lume decât să-i aparțină lui.

Sfârșit

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1
tel. 021-223.63.07. sau C.P. 41-129.
Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel/fax 021-224.16.98.
tel.: 021-665.45.65